

Jean Gibson

Křesťanství pro začátečníky i pokročilé

III. díl

Jean Gibson

Křesťanství
pro začátečníky
i pokročilé
III. díl

tandem

© Fairhaven Bible Chapel
San Leandro, USA

© českého vydání 1995

TANDEM

Rodinná 20

CZ-700 30 Ostrava

CLV Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 110135

4800 Bielefeld 11

Překlad a sazba: TANDEM

Obálka: Dieter Otten

Tisk: GRAFIE Ostrava

Printed in the Czech Republic

OBSAH

Něco o tomto kursu	9
Lekce 1	
Autorita Bible	11
Lekce 2	
Postavení věřícího v Kristu	21
Lekce 3	
Konat Boží vůli	29
Lekce 4	
Jak dosahovat životních cílů	37
Lekce 5	
Spravování Božího majetku	51
Lekce 6	
Jak dosahovat životních cílů (II. část)	61
Lekce 7	
Boží Duch: Jeho osoba a dílo	69
Lekce 8	
Působení Ducha ve věřících	77
Lekce 9	
Duchovní dary	87
Lekce 10	
Služba	97
Lekce 11	
Osobní posvěcení	105

Lekce 12	
Daleko od Pána	117
Lekce 13	
On zase přijde!	127
Dodatek A	
Balíček osobní evangelizace	137
Dodatek B	
Popis duchovních darů	139
Dodatek C	
Ne aby si nechal sloužit	145
Dodatek D	
Různé pohledy na Kristův příchod	153

Seznam zkratek biblických knih

1M, 2M	1. a 2. Mojžíšova	Mal	Malachiáš
3M, 4M	3. a 4. Mojžíšova		
5M	5. Mojžíšova	Mt	Matouš
Jz	Jozue	Mk	Marek
Sd	Soudců	L	Lukáš
Rt	Rut	J	Jan
1Sa, 2Sa	1. a 2. Samuelova	Sk	Skutky
1Kr, 2Kr	1. a 2. Královská	Ř	Římanům
1Pa, 2Pa	1. a 2. Paralipomenon	1K, 2K	1. a 2. Korintským
Ezd	Ezdráš	Ga	Galatským
Ne	Nehemiáš	Ef	Efezským
Est	Ester	Fp	Filipským
Jb	Job	Ko	Koloským
Ž	Žalmy	1Te, 2Te	1. a 2. Tesalonickým
Př	Příslaví	1Tm, 2Tm	1. a 2. Timoteovi
Kaz	Kazatel	Tt	Titovi
Pís	Píseň Šalomounova	Fm	Filemonovi
Iz	Izaiáš	Žd	Židům
Jr	Jeremiáš	Jk	Jakubův
Pl	Pláč Jeremiášův	1Pt, 2Pt	1. a 2. Petrův
Ez	Ezechiel	1J, 2J, 3J	1, 2. a 3. Janův
Da	Daniel	Ju	Judův
Oz	Ozeáš	Zj	Zjevení
Jl	Joel		
Am	Amos	n, násl.	a také následující verš
Abd	Abdiáš	K	Kralický překlad
Jon	Jonáš	E	Ekumenický překlad
Mi	Micheáš	NS	Nová smlouva, (Zelina&Jartym, vydala KMS)
Na	Nahum		
Abk	Abakuk		
Sf	Sofoniáš	a, b, c (za číslem verše)	= pouze část verše
Ag	Aggeus		
Za	Zachariáš		

NĚCO O TOMTO KURSU

Knížka, kterou držíte v rukou, je určena všem, kdo chtějí studovat Písmo svaté – Bibli – a tak se více dozvědět o Bohu i o sobě. Tento již třetí díl je určen především pro křesťany, kteří chtějí prohloubit svůj vztah s Pánem i v praktickém životě a seznámit se důkladněji s některými biblickými skutečnostmi.

Kromě tohoto kursu vyšly již dva a postupně vyjdou ještě další části. K dispozici je také praktická příručka pro vedoucí studijních kroužků. Praxe totiž ukazuje, že studium v kroužcích, které vedou zkušenější křesťané, je mnohem účinnější.

Samotná knížka není „zázračným prostředkem“. Rozhodující je charakter a duchovní vyspělost lektorů, kteří kroužek vedou a samozřejmě také ochota a učební pohotovost těch, kteří budou s texty pracovat.

JAK VYTĚŽIT Z TOHOTO KURSU CO NEJVÍCE

1. MODLI SE. Pros Boha, aby ti pomohl rozumět Jeho slovu. Není možné Božímu slovu správně rozumět bez Boží pomoci (2.Korintským 2,14; Žalm 119,130).

2. PEČLIVĚ SE NA KAŽDOU LEKCI PŘIPRAVUJ.

a) Pročti si aspoň dvakrát text lekce bez hledání v Bibli. Podtrhni si klíčové myšlenky a poznač si všechno, čemu nerozumíš, nebo na co se chceš zeptat. Ke každé lekci si dělej poznámky.

b) Vyhledej a přečti si *všechny* biblické odkazy. V tomto díle jsou (na rozdíl od předcházejících) označeny zkratkou názvu biblické knihy, číslem kapitoly a verše, například: Ef 3,17.21 (tečka znamená jednotlivé verše 17 a 21). Seznam používaných zkratk je uveden na straně 9; odpovídá zkratkám uvedeným v Ekumenickém překladu Bible.

c) Při přípravě věnuj pozornost otázkám a úkolům. Snaž se odpovědět na všechny jejich části. Pokud nemáš možnost kontaktu se zkušenějšími věřícími ve sboru nebo v kroužku, můžeš vypracované otázky a úkoly, případně vlastní dotazy poslat na adresu: TANDEM, Rodinná 20, Ostrava-Zábřeh, 700 30. Po zhodnocení a zodpovězení otázek ti zasláné vrátíme.

3. VELMI DŮLEŽITÁ JE PRAVIDELNOST A VYTRVALOST. Navštěvuj kroužek pravidelně; pokud k tomu nemáš možnost, vyhraď si

denně nebo v průběhu týdne určitou chvíli, kdy se tomuto kursu budeš věnovat.

4. SVÉ POZNÁMKY A JINÉ PODKLADY SI USCHOVEJ. Budeš je potřebovat při následném studiu a můžeš je využít v rozhovorech s dalšími lidmi.

Pro přehlednost uvádíme názvy lekcí v předcházejících dílech:

1. díl

Tvé slovo je pravda
Boží osoba
Boží podstata
Co je člověk?
Problém hříchu
O věčnosti
Ježíš, Mesiáš:
    Boží plán spasení
Ježíšův kříž
Znovuzrození
Spasení z milosti
O víře v Ježíše Krista
Jistota spasení
Nový život
Dodatky:
    Nejčastější pojmy
    Otázky a odpovědi

2. díl

Panorama evangelia
Přehled učení o Kristu
Kristus jako Pán
Pohřbení ve křtu
Věčné spasení
Život v církvi
Jak překonávat pokušení
Setkání s Bohem
Žít se Božím slovem
Pane, nauč nás modlit se
Jsme Jeho svědky
Osobní svědectví
Večeře Páně
Dodatek:
    Bezpečí, jistota a radost

Oba tyto díly si můžete objednat na adrese vydavatelství Tandem uvedené v tiráži. Při současném objednání dvou nebo tří dílů poskytujeme slevu.

LEKCE 1

AUTORITA BIBLE

„Učil je jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci“ (Mt 7,29). Lidé, kteří slyšeli Pána Ježíše, žasli. Ohromeně poslouchali, když k nim promlouval mocnými, přesvědčivými a pravdivými slovy, o nichž se nedalo pochybovat. Vyznačoval se tím, co bylo typické pro velké starodávne proroky, ale byl ještě přesvědčivější. Byla to jeho moc. Z čeho pramenila? Z Božího slova (Mk 7,13; L 4,4; 8,11; 11,28). Pán Ježíš odlišoval Boží slovo od slov lidských (Mt 15,3; Ř 3,2). Když řekl „Je psáno“, nebylo pochyb, o čem mluví. V Jeho ústech byla stále svatá Písma. Ona jsou pravda (Da 10,21; J 17,17). V Písmu nejsou bludy, ty pocházejí z jeho neznalosti (Mk 12,24).

Biblické výroky o vlastní autoritě

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha“ (2Tm 3,16). Písmo pochází od Boha, který ho vdechnul skrze lidi, aby ho napsali. „Z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha“ (2Pt 1,21). Písmo svaté bylo darováno „ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch a duchovní věci vykládáme slovy Ducha“ (1K 2,13). Není řečeno, že text byl diktován. Způsob, jakým je Bůh vdechl, není popsán. Týká se to celého Písma a jeho slova byla produktem Božího Ducha, ne pouhého lidského intelektu. Proto se Pán Ježíš mohl odvolávat: „Bůh řekl!“ (Mt 15,4). Nemůže se ztratit ani nejmenší písmenko nebo čárka (Mt 5,18-19). „Písmo nelze zrušit“ (Jan 10,35). Musí se naplnit. Jinak tomu být nemůže, když vyšlo z „Božích úst“ (Mt 4,4).

Proroci byli prostě Boží poslové (Mt 11,10). Byli to lidé, ke kterým přicházelo Boží slovo. Mojžíš a další proroci to opakovaně tvrdí (2M 4,10-16; 5M 4,2; Jr 1,7-9; 9,12; Iz 40,5; 58,14; Am 3,8; Mi 4,4). Výraz „Tak praví Hospodin“ nebo podobně se ve Starém zákoně vyskytuje zhruba 2600krát. Pozdější pisatelé uznávali autoritu svých předchůdců a nikdy s nimi nejsou v rozporu.

Nový zákon mnohokrát cituje Starý zákon jako Boží slovo nebo svatá Písma (Ř 1,2). Vlastně celá velká část Nového zákona je tvořena citáty z tohoto zdroje. Tak mluvil Pavel o svých spisech (1K 14,37). Také Petr potvrzuje Pavla jako autora Písma (2Pt 3,15-16). Za Novým zákonem

stojí Boží autorita (Mt 10,19-20; J 14,26; 16,12,15). Závěrečná kniha se připisuje Bohu (Zj 1,1) a končí varováním proti přidávání k jeho slovu nebo ubírání z něho (Zj 22,18-19). Když se Bible vyjadřuje o Božím slově jako o „živém a mocném“ (Žd 4,12), jako o „nepomstjitelném semeni“, které působí v člověku nové narození (1Pt 1,23), hovoří sama o sobě. Tady se uzavírá kruh proroctví a naplnění, odkazu a zpětného odkazu, autoritativního tvrzení a uznání autority. Je to 66 knih napsaných 40 lidmi během období více než 1500 let, které do sebe zapadají jako mnoho kamenů v obdivuhodné svědecké mozaice jednoty rozšířené po celém světě; je to největší kniha, jakou kdy lidstvo dostalo.

Biblické podání

Jak si můžeme být jisti, že to jsou skutečně slova, která řekl Bůh, a ne jiná? Máme opravdu ty správné knihy a jsou jejich texty skutečně takové, jak je Bůh původně dal? Cokoli Bůh dává zvláštním způsobem, pak je určitě schopen to také uchránit. Jednotnost naší dnešní Bible je sama svědkem. Těch šestašedesát knih naší Bible věřící vždy přijímali jako knihy Božího původu, a to pro jejich vznik. Kdykoli se sešli lidé, aby se nad tímto tématem zamýšleli, snažili se uznávat, co věřící dosud už všeobecně přijímali. Autorita biblických knih nebyla stanovena nějakým církevním dekretem nebo hlasováním lidí. Už existovala. Pisateli byly vůdčí a osvědčené osobnosti. Tito Boží muži – starozákonní Mojžíš, Jozue, Samuel, David, Izajáš a Jeremjáš nebo novozákonní Pavel, Petr, Jan či Matouš – byli uznáváni. Věřící jejich spisy od začátku přijímali, stejně tak jako Pán Ježíš akceptoval Starý zákon (J 10,31-36; L 24,44) jako něco, co má Boží původ a autoritu.

V roce 1546 přidala katolická církev ke starozákonním knihám, které Židé přijímali, dalších čtrnáct knih známých jako *Apokryfy*. K tomu došlo na vrcholu reformační kontroverze, kdy se vedly spory, zda se za konečnou autoritu ve věcech víry má považovat Bible, nebo církev. Slovo *apokryfa* znamená „něco pochybného původu“. Žádná apokryfní kniha o sobě ne tvrdí, že je to Boží slovo. Pán Ježíš ani žádná novozákonní kniha z nich necituje ani jediný verš. Dnešní standardní verze Bible, kromě katolických, používají tytéž starozákonní knihy, které uznávají Židé. Poslední kniha Starého zákona byla napsána před rokem 400 před Kristem a jeho celek v podobě 39 knih vznikl před rokem 200 př. Kr.

Nejstarší novozákonní kniha byla napsána asi v r. 45 po Kristu a poslední z nich před rokem 100 po Kristu. Do roku 95 po Kristu byly

shromážděny všechny Pavlovy epištoly. Evangelia existovala před rokem 150 po Kr. a do roku 170 po Kr. existoval Nový zákon v nynější podobě, kromě posledních dohadů o 2. epištole Petrově. Jiné knihy se přijímaly jako užitečné, ale bez Boží inspirace (*1. a 2. ep. Klementa, Barnabáše a Didaché*). Některé nebyly přijaty (*Tomášovo evangelium*). Jiné byly prostě označeny jako podvrh (*Petrovo evangelium*). V Bibli nejsou žádné „ztracené knihy“. Nový zákon dnes obsahuje 27 knih uznávaných v tehdejší době a nic víc.

A nezměnily se texty těchto knih nějak podstatně od doby vzniku, takže dnes nejsou spolehlivé? Ne, Pán střežil své slovo. V roce 1947 byly mezi jinými svitky u Mrtvého moře nalezeny starozákonní rukopisy z roku 125 př. Kr. Tento nálezný potvrdil spolehlivost našich současných verzí. Text odpovídá nanejvýš pečlivé hebrejské verzi z roku 900 po Kr. nazývané *masoretářský text*. Toto úsilí opisovat texty z dřívějších rukopisů vyžadovalo, aby se každé slovo a písmeno spočítalo a srovnalo s předlohou. Odborník na text Starého zákona dr. R. Laird Harris říká: „Kromě triviálních maličkostí není proč vážně pochybovat ani o jednom slově z tisíce a nemáme žádný objektivní důvod si myslet, že během procesu opisování Starého zákona došlo k doktrinárním rozdílným nebo podstatným změnám.“

Odborníci na Nový zákon mají k dispozici 4500 řeckých rukopisů (některé z nich jsou neúplné), včetně zlomku z roku asi 130 po Kr. Podstatné části Nového zákona bylo možné rekonstruovat z citátů prvních vůdců v církvi ze druhého století. V muzeích jsou úplné Bible ze čtvrtého století ve své původní podobě. „*Autentičnost i celkovou jednotnost novozákonních knih lze považovat za definitivní*“, říká Sir Frederick Kenyon, bývalý ředitel Britského muzea.

Je zřejmé, že množství kopií přesně odpovídá biblickému textu. Ale co původní rukopisy? Je pozoruhodné, že nemáme žádný originál děl takových spisovatelů jako byl Platón, Cicero nebo Herodotos, ale nikdo o těchto spisech nijak vážně nepochybuje. Doklady biblického textu jsou k době vzniku originálu daleko blíže než kterýkoli jiný starověký spis a navíc je jich daleko více. Podle dr. F. F. Bruce existuje z Caesarových Galských válek pouze deset starých rukopisů a nejstarší z nich je z doby 900 let po vzniku originálu. Totéž platí o mnoha jiných klasikách. Pokud jde o Nový zákon, máme zlomky z doby do 100 let po vzniku originálu a podstatné části z doby do 250 let poté, kdy byl napsán originál. Neexistuje vážný důvod, proč být o našich opisech skeptický.

Svědectví Bible

Bible je kniha historie, ne filozofických spekulací. V příslušných úsecích, kde hovoří o určitém časovém období, je plno zmínek o starověkých říších (Egypt, Asýrie, Perzie, Řecko, Řím). Na jejích stránkách vystupují světovládcové dané doby (Nebúkadnesar, Darius, Sennacherib, Kýros, Herodes a římscí císaři). Od začátku do konce se vyskytují různá města, národy, jména míst, tituly a různé události. Mezitím je text protkán zvyky, obchodními a jinými kulturními záležitostmi. Na každém kroku by byla spousta příležitostí pro různé nepřesnosti, kdyby pisatelé vytvářeli příběhy později nebo jen podávali legendy či mýty, jak se to kritici často snaží dokázat. Stále se vyskytují útoky na různé výroky, jako by byly omylem, ale za čas se vždy prokáže, že Bible má pravdu. Existence některých měst (např. Kaldejský Ur), národů (Chetejci), osob (uvedených v 1M 12-14), králů (Balsazar/Belšasar) a znalostí (přísma v době Mojžíše) se zpočátku popírala, ale později byla prokázána. Kritická zaujatost a nevráživost vůči Bibli je bezprecedentní. S jinými starověkými spisy se tak nezachází. Ale i přes doslovné zkoumání a staleté historické bádání je pravdivost Bible prokázána více než kdykoli dříve a s vykopávkami na Středním východě její věrohodnost stále roste. Je užitečnější zabývat se velkým množstvím pozitivních důkazů než bezvýznamnými a malichernými věcmi, o kterých jsou snad stále ještě pochybnosti.

Biblická archeologie je v současné době samostatná součást této studované oblasti, která má svůj vývoj. Nárůst potvrzujícího materiálu za posledních více než sto let, který byl dříve nedostupný, je úžasný. Významní archeologové, včetně těch, kteří zdaleka nevyznávají, že jsou opravdově věřící, přinesli ve svých knihách podrobné důkazy potvrzující biblické výroky.

Jeden z předních židovských odborníků, Nelson Glück, napsal: „Žádný archeologický objev nikdy neodporoval biblickému obsahu.“ Největší vědec západního světa v této branži, dr. W. F. Albright z Johns-Hopkinsonovy univerzity, napsal: „Není pochyb, že archeologie potvrdila podstatnou historicitu starozákonní tradice.“ K dotvrzení je možné uvádět další jména a materiály.

Proroctví v Bibli

Proroctví je předpověď týkající se budoucnosti ve formě inspirovaného výroku. Může pocházet od Božího muže nebo od podvodníka. Nejprůběžší

zkoušku pravosti klade Písmo samo. „Promluví-li prorok jménem Hospodinovým a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin“ (5M 18,22). Jinými slovy, pokud se stoprocentně nevyplní, nemůže pocházet od Boha-Pravdy, který zná všechno včetně budoucnosti. Je to Boží metoda, kterou můžeme prověřit toho, kdo mluví za Boha a nese jeho slovo. Tato oblast je jedním z nejpůsobivějších důkazů, že Boží ruka spočívá na Bibli. Bylo vynaloženo mnoho úsilí na vyvrácení tohoto argumentu s tím, že proctví byla prý napsána později než prorokované události, nebo jinak, ale na základě biblického svědectví stále přichází mnoho jednotlivců k víře.

Několik jednoduchých vodítek ukazuje, jak se biblická proctví liší od napodobenin pohanů nebo moderních spiritistů, astrologů nebo vykladačů osudu. Právě proctví:

1) MUSÍ BÝT MIMO MOŽNOSTI LIDSKÉ PŘEDVÍDAVOSTI, mimo to, co dokáže člověk sám ovlivnit. Jedním z mnoha příkladů je Da 9,24-26. Toto proctví se začalo naplňovat r. 444 př. Kr. výnosem krále Artaxerxa o znovuvybudování Jeruzaléma. Vyvrcholilo smrtí Ježíše-Mesiáše o 483 let později.

2) MUSÍ BÝT PODROBNÉ, musí obsahovat konkrétní předpovědi, aby se vyloučila pravděpodobnost v mezích matematické pravděpodobnosti. Řada vládců v Da 11,1-35 a jejich příběhy natolik odpovídají pozdější historii v průběhu 2. a 3. století př. Kr., že kritici tvrdí, že proctví muselo být napsáno až potom. Alexandr Veliký zničil Týrus přesně podle Ezechiele 26,12.

3) NESMÍ PŘIPOUŠTĚT VÍCE NEŽ JEDEN VÝKLAD. Předpověď, že Mesiáš se narodí v Betlémě v Judsku je přesná (Mi 5,2), stejně jako že Pán Ježíš bude zrazen za třicet stříbrných (Za 11,12).

4) PROROCTVÍ SE MUSÍ VYPLNIT PŘESNĚ; příkladem je zničení Jeruzaléma (Mt 24,1-2), kdy z chrámu nezůstal kámen na kameni.

Nejsilnější a nejzřetelnější oblastí vyplněných proctví jsou starozákonní předpovědi o Mesiáši, které se splnily v Ježíši z Nazareta. Iz 53 a Ž 22 jsou jen dvě z několika stovek míst, která nepochybně vyjadřují proctví o NĚm. Dalším živým příkladem je historie židovského národa až do jeho současné situace coby obnoveného národa uprostřed nepřátelých sousedů. Existují desítky jiných vyplnění, jejichž přirozená vysvětlení jsou nanejvýš neuspokojivá.

Problémy v Bibli

Bible říká, že „přirozený člověk nemůže přijmout věci Božho Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem“ (1K 2,14). „Opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu“ (Ř 8,7 K). Člověk odmítá Bibli ne proto, že by ji důkladně studoval, protože se chtěl podřídit se Bohu a Spasiteli, který je v ní zjeven, ale pak rozumově nedokázal přijmout její podání. Spíše ho předsudky a vzdor proti Bohu vedly k tomu, aby se zabýval propagací nevěry nebo aby přijal neuvážené a nepřesné výroky neinformovaných lidí.

Každý upřímný člověk přizná, že v Bibli jsou obtížná místa. Naše mysl je však pošpiněna hříchem a světskými vlivy. Víme toho málo o starověké historii a zvycích. Možná jsme ještě nikdy vážně nestudovali Písmo neovlivněni zaujatou kritikou. Je zázrak, že jsme se vůbec dostali ke čtení a že jsme jí uvěřili. Nebýt Boží milosti a slitování, sami bychom k tomu nedospěli. Než dojdeš k tomu, že ti nějaká nejasnost bude bránit věřit Božímu slovu, měj na paměti toto:

1) Stále vyvstávají HISTORICKÉ OTÁZKY, které se však později vysvětlí. Například je řeč o vladaři Lyzaniášovi v době Jana Křtitele (L 3,1). Dlouho byl historicky doložen jen Lyzaniáš, který vládl o 60 let dříve. Kritici tvrdili, že Bible obsahuje chybný údaj – dokud se nezjistilo, že jiný Lyzaniáš byl vladařem v Janově době.

2) Biblické výroky si ZDÁNlivě PROTIŘEČÍ. Nápisy na Ježíšově kříži jsou v jednotlivých čtyřech evangeliích zaznamenány odlišně. Každý evangelista prostě zdůraznil to, co bylo důležité pro jeho záměr. Když Ježíš vycházel z jednoho městečka, uzdravil tam jednoho slepého – nebo dva? Zřejmě se setkával se slepými a uzdravoval je několikrát při různých příležitostech.

3) PŘI VÝKLADU SE DĚLAJÍ CHYBY. Ježíš řekl: „Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane“ (Mt 24,34). Nemluvil o tehdy žijících lidech, ale o židovském národě. Verš „Boha nikdy nikdo neviděl“ (J 1,18) není v rozporu s 1M 32,30. Tento výrok hovoří o Boží podstatě, ne určitých formách zjevení.

4) Zarážející jsou RŮZNÉ ASPEKTY určitého biblického učení. Bůh jedná v lidských srdcích *podle své vůle*. A přece je člověk před Bohem odpovědný a musí se *sám rozhodnout*. Platí obojí. Bůh *nepokouší* člověka ke zlému (Jk 1,13). *Zkouší* však jeho vůli (1M 22,1).

5) ZÁZRAKY SE ZDAJÍ NEMOŽNÉ. Je možné, aby člověk přežil tři dny v břiše velké ryby (Jon 1,17)? Námořníci prožili něco takového

v minulém století. Ale pro Boha, který stvořil vesmír, to není o nic těžší než vzkřísit mrtvého, jak to dělal Ježíš i apoštolé.

6) NEZNALOST FAKTŮ NEBO OKOLNOSTÍ přináší řadu problémů. Otázky se mnohokrát vyřeší, když zjistíme další údaje. Důkazy, že *můžeme* rozumět jsou silnější než otázky, kterým nerozumíme.

Život podřízený autoritě Bible

Pohanská náboženství své stoupence často degradují. Můžeme uvést, jak působí hinduismus v Indii, animismus v Africe a Asii a čarodějnictví na mnoha dalších místech. Vliv Bible na ty, kdo chtějí svědomitě žít podle jejích morálních zásad, je evidentní v historii národů, kmenů i jednotlivců. To je duchovní zvěst, která lidi osvobozuje od tyranie drog, zločinnosti, nemorálnosti a násilností. Kdo se drží Desatera přikázání a žije podle Ježíšova učení, povede lepší život. Navíc má Bible zprávu o cestě věčného spasení skrze víru v Krista a jeho dokonané dílo na kříži. Má odpověď na velké otázky, na něž filozofie, psychologie a věda nedokážou odpovědět. Odkud jsem se tu vzal? Proč tu jsem? Co mám dělat se svým životem? Jak získat věčný život? Kdo je to Bůh a jak ho mohu poznat?

Zdrojem autority Bible je Bůh, který nám dal své slovo. Tato autorita se soustřeďuje na Pána Ježíše Krista, kterému Otec dal všechnu moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Morální autorita Bible bude účinně ovládat můj život, pokud se postavím pod autoritu Pána Ježíše. Bibli opravdu věříme, když se podřizujeme Bohu, jeho slovu a Kristu.

LEKCE 1

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Bible byla napsána lidmi, a kritici proto pochybují o její pravdivosti a bezchybnosti. Co o původu svých slov říkají tito pisatelé?

Jozue¹ – Jz 1,1

Jeremjáš – Jr 1,1-2; 2,1

David – 2Sa 23,2

Ezechiel – Ez 1,2-3; 2,1; 3,1; 6,1

Izajáš – Iz 42,5; 43,1

Pavel – 1K 11,23

2. Co říká Petr o autoritě Slova (2Pt 1,21)?

Co říká o svých spisech (2Pt 1,16-19)?

Co říká o spisech Pavlových (2Pt 3,15-16)?

3. Jak potvrdil Kristus autoritu Starého zákona?

L 24,25-27

J 5,39,46-47

4. Podání 1.Mojžíšovy o stvoření člověka stejně jako jiné nadpřirozené události popsané v Bibli jsou předmětem útoků těch, kteří chtějí podkopat důvěryhodnost Bible. Jiní zase tyto události „zduchovňují“, připisují jim spíše alegorický než doslovný význam. Jaký postoj zaujímá Ježíš k takovým událostem ve Starém zákoně?
Mk 10,6 (srovnej s 1K 11,8-9; 1Tm 2,13)

Mt 12,39-40

Mt 24,37-39

5. Autorita Božího slova se často nenápadně podryvá argumentem, že některá místa Bible mají pouze místní význam, a proto „pro nás dnes neplatí“. Tento argument se používá zejména například proti Pavlovu učení o postavení žen.
Jak Pavel Korintským zdůrazňuje, že jeho učení se neomezuje jen na ně (1K 14,36)?

Jak bys odpověděl na argument, že Pavlovy spisy odrážejí pouze osobní názory nebo kulturní zaujatost (1K 14,37)?

6. Uveď čtyři věci, k čemu všemu je Písmo dobré (2Tm 3,16). Vysvětle, jak jednotlivým slovům rozumíš.

K otázkám 7,8,9 se asi budeš muset podívat do textu lekce.

7. Jak bys odpověděl na výrok: „Nemyslím si, že Bible tak úplně stačí na spoustu dnešních problémů, myslím, že církev i jednotliví křesťané musí brát ohledy a přijímat i jiné věci, abychom mohli v dnešní době obstát.“

8. Jak bys reagoval na kritiku moderních studií dokazujících, že Bible obsahuje chyby.

9. Jak bys odpověděl na otázku: „Jak víš, že Bible má pravdu?“

10. Jak se projevuje ve tvém praktickém životě rozdíl mezi tím, zda Bible je či není Bohem inspirovaná?

Pročti si Dodatek A „Balíček osobní evangelizace“ a začni se učit jeden verš týdně (začni verši v levém sloupci).

LEKCE 2

POSTAVENÍ VĚŘÍCÍHO V KRISTU

Postavení Božského dítěte je tak vznešené, že se až skoro zdá, že to nemůže být pravda. Jak si vůbec představit, že hříšník, spasený úžasnou Boží milostí, je v Božích očích přenesen do nejvyšších míst? Poslouchejte: V Pánu Ježíši Kristu „je přece vtčlena všechna plnost božství; v něm jste i vy dosáhli plnosti. On je hlavou všech mocností a sil“ (Ko 2,9-10). V tom, který je nejpřednější, jsme úplní! Jsme celí, úplní v Tom, koho Otec miluje, komu se klaní všechny nebeské zástupy. Věřící není přijímán s nějakým omezením, ale má nejvyšší postavení. Bůh se na něj nedívá v nedokonalosti lidských chyb, ale jako na „dokonalé na věky“ (Žd 10,14). Stal se Otcí stejně příjemným jako sám Pán Ježíš. To je proměna! Kdo byl dříve mrtvý v hříších a přestoupených, je nyní v *Kristu* (Ef 2,1-7).

Kdy se to stalo? Když hříšník slyší evangelium o spasení, uvěří mu a uvěří Pánu Ježíši Kristu, je v Něm zapečetěný Božím Duchem (Ef 1,13). Duch svatý jej pokřtí, neboli plně začlení do Kristova těla (1K 12,13). V *Kristu* jsou všichni věřící požehnání veškerým duchovním požehnáním, které Bůh může dát (Ef 1,3). V *Kristu* jsme učiněni spravedlivými Boží (2K 5,21). V *Kristu* nás Bůh miluje a přijímá stejně jako Jeho, protože jsme sjednoceni s Ním. Jsme v *tom milovaném*, a proto se nám zdarma dostává milosti, nezasloužené přízně (Ef 1,6).

Postavení a stav

Pro mnohé je těžké pochopit tyto slavné věci. Nepovede nás to pak k tomu, že přestaneme vynakládat duchovní úsilí, abychom se ľbili Bohu? Ne, tyto skutečnosti mají za cíl vyvolat velkou vděčnost vůči původci „tak velkého spasení“. Máme vést život, který odpovídá tomuto velkému povolání. Proto některé knihy, jako je list Efezským, předkládají v úvodních kapitolách naše postavení v Kristu a pak nás ve zbytku knihy vybízejí k životu podle tohoto povolání. Naše *postavení* je to, jak nás vidí Bůh díky tomu, co za nás udělal Kristus; náš *stav* je to, jak žijeme ve všedních dnech. Co znamenají ta různá varování, povzbuzení a napomenutí pro věřící? Je nutné je chápat tak, že *postavení v Kristu* není totéž jako náš *okamžitý stav* ve všedním životě, i když by náš život měl stále více odpovídat našemu postavení.

Srovnej:

POSTAVENÍ V KRISTU:	STAV, VŠEDNÍ ŽIVOT:
Naše neotřesitelné postavení díky Božímu spasení (Ko 2,10)	Naše odezva ve světle tak velkého spasení (1K 15,58)
Podle Božského pohledu na Syna (Ko 1,13)	Podle toho, jak si vážíme Jeho Syna (J 14,15.21)
Věčné, neměnné (Ef 1,13-14)	Dočasné, viditelné (1K 3,1-15)
Jsme svatí (Ko 3,12)	Musíme se posvěcovat, snažit se být svatí.
Jsme dokonalí (Žd 10,14)	Musíme se snažit být dokonalí (Fp 3,12)
Jsme spravedliví (Fp 3,9)	Musíme žít spravedlivě (1J 3,7)
Zemřeli jsme hříchu (Ř 6,2)	Musíme se považovat za mrtvé pro hřích (Ř 6,11)
Jsme Božími vyvolenými (1Pt 1,2)	Musíme své vyvolení upevňovat (2Pt 1,10)

Rozdíl je patrný na církvi v Korintě. Bůh je v Kristu plně přijal. Zaslíbil jim, že je utvrdí až do konce (1K 1,8). Jejich postavení bylo naprosto dokonalé (1K 1,30; 6,11). Ale pokud šlo o jejich stav, všední život, tak se hádali (1K 1,11), byli tělesní (1K 3,1-3), nafoukaní (4,18), soudili se (6,7) a nedokázali ve svém středu odsoudit nemravnost (5,1-5).

Otázka vztahu

Tento rozdíl lze také vyjádřit takto: Kdo přijal Pána Ježíše jedinečnou vírou ke spasení, stal se Božím dítětem. Jsme znovuzrození Božím slovem (1Pt 1,23) skrze Ducha svatého (J 3,5-6). Stáváme se Božími dětmi, členy jeho rady (Ř 8,16; 1J 3,2). To je vztah synovství. Rodiče nevyženou z rodiny dítě, které zhřeší. Naruší se atmosféra v rodině. Když se někdo nenapraví po odsouzení sebe sama, pak nastupuje Boží kázeň (Žd 12,5-6). Jejím důsledkem může být tělesné utrpení a dokonce smrt (1K 11,30-32). Sebesouzení v sobě zahrnuje vyznávání a opuštění hříchů (Př 28,13; 1J 1,9; Ž 32,5; 51,1-4). Kde je hřích, tam se ztrácí radost ze spasení. Rodinný poměr mezi otcem a dítětem je něco jiného než atmosféra v rodině. Postavení a stav je rozdíl. Zaměřovat tyto dvě věci působí zmatek v duši a je v rozporu s Písmem.

Proměnlivost ve všedním životě věřícího vede k pochybnostem o postavení v Kristu jen tehdy, když si člověk mylně představuje, že

spasení v sobě zahrnuje také lidský podíl práce pro Boha. Písmo učí, že spasení je Boží dílo pro nás. Spasení je z milosti (Ef 2,8), skrze víru (Ga 2,16), je to Boží dar zdarma (Ř 6,23; Zj 22,17). Pokoj s Bohem získáváme pouze skrze krev Jeho kříže (Ko 1,20). K Božím dílu milosti v naší duši není možné přidávat žádné lidské úsilí (Tt 3,5). Boží dílo v nás vede k dobrým skutkům (Ef 2,10; Tt 3,8). Zůstávání v Kristu nese ovoce k Jeho slávě (J 15,1-16). Život v oddanosti přináší budoucí odměnu (1K 3,10-15). Základ pro naše postavení v Kristu a pro zůstávání v něm tvoří pouze víra v Krista.

Další hlediska učení o našem postavení v Kristu

Postavení věřícího v Kristu lze sledovat z několika hledisek. Důkladně zamýšlení nad každým z nich nám ukáže, že to je nepřekonatelné postavení. Tak pochopíme plně, proč nás Bůh zve, abychom směle a s plnou jistotou přicházeli do svatyně (Žd 10,19-22). Když se znovu díváme na všechna Boží prohlášení, všimněme si, že žádné z nich nemá nic společného s našimi city. Každý výrok je zjevením Božího slova a máme mu věřit, protože to říká Bůh, ne proto, že u toho prožíváme citové pohnutí. Zamysli se nad následujícími duchovními požehnáními, kterých se nám z milosti dostává v Kristu.

1) ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ. Mnoho lidí dnes drtí těžké břemeno viny před svatým Bohem. S jakou úlevou čteme, že v Kristu „máme vykoupění a odpuštění hříchů“ (Ko 1,14). Už starozákonní proroci hlásali odpuštění hříchů na základě víry (Sk 10,43). Hříchové červené jako šarlat jsou bílé jako sníh (Iz 1,18). Jsou zahnány jako husté mračno (Iz 44,22). Jsou od věřícího odstraněny tak daleko, jako je východ od západu (Ž 103,12). Je to Boží Beránek, který snímá hřích světa (J 1,29). Když máme vykoupění skrze Jeho krev, pak máme odpuštění hříchů (Ef 1,7; Ko 1,14; 1J 1,7; 2,12). „Zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou“ (Zj 1,5 Kral.). Jak bychom mohli číst tyto verše a přitom pochybovat, zda Bůh nám dokonale odpustil – pro Krista? Na naše hříchové se už nevzpomíná (Žd 10,17). Věřící člověk vyznává hříchové proto, aby se obnovil narušený vztah (1J 1,9), ne proto, aby se znovu navázal vztah mezi otcem a dítětem. Jako věřící hledáme odpuštění u Boha jako nebeského Otce, ne aby nám dal milost jako svatý Soudce.

2) OSPRAVEDLNĚNÍ. To je Boží čin, kterým svatý Bůh prohlašuje hříšníka, který věří v Krista, za spravedlivého před sebou a zbavuje ho všech obvinění bez jakékoli zásluhy takového člověka. Děje se tak

zdarma, pouze jeho milostí (Ř 3,24). Je to Boží prohlášení, ne něco, k čemu bychom měli sami svou zkušeností dospět (Ř 4,4-25). Ospravedlnění je z víry, ne z lidského úsilí (Ř 5,1; Ga 2,16; 3,11). Děje se jen na základě Kristovy krve (Ř 5,9). Když Jakub (2,14-24) hovoří o ospravedlnění ze skutků, znamená to, že víra se projevovala navenek, a tak i druzí mohli vidět, že tento člověk má víru. Ospravedlnění znamená ani ne tak „udělat spravedlivým“, ale spíše „prohlásit“, že jsme spravedliví. Významným Božím činem v této souvislosti je přičtení naší viny na účet jiného. To je Boží účtování. Bůh zaúčtoval, neboli vložil naše hříchy na Krista (Iz 53,5-6; 1Pt 2,24). Naopak věřícímu člověku připočetl, zaúčtoval Boží spravedlnost (Ř 3,22; 2K 5,21). Pouze tato spravedlnost nás činí před Bohem přijatelnými (Fp 3,9; sr. Iz 64,6). Stojíme tedy v Boží přítomnosti jako dokonale očištění ode všech obvinění, oblečení do Boží spravedlnosti. To vše proto, že jsme v *Kristu Ježíši* (Ř 8,1).

3) POSVĚCENÍ. Význam slov posvětit, svatý, svatost znamená „oddělený“, „vyčleněný“. Bůh nás v *Kristu* (1K 1,30) oddělil pro své věčné a svaté cíle. Každý věřící je v *Kristu* posvěcen, a proto je označován jako svatý (1K 1,2; Ef 1,1; Fp 1,1). I když byl mezi Korintskými hříchy, stále byli svatí. Jako všichni z nich byli ospravedlněni, stejně tak byli i posvěceni (1K 6,11). Je to dílo Ducha svatého a staví na Kristově krvi (1Pt 1,2). Věřící mají ve svém praktickém životě projevovat to, čím jsou svým postavením. Tak se Pán Ježíš modlil za jejich posvěcení (J 17,17). V *Kristu* jsou všichni na věky svatí, ale přesto nám platí výzva, abychom se posvěcovali.

Tato hluboká požehnání, která nám dal náš milostivý Bůh, by nás měla vést k oddanosti, která nikdy nezvlažní. Měli bychom se zabývat slávou našeho Pána (2K 3,18). Není správné zaměřovat svůj pohled na sebe, na vlastní chyby. Raději oslavujeme Jeho (1K 1,31; 2K 4,6-7). Když svůj pohled zaměřujeme na Krista, svého vzkříšeného Pána, naše srdce budou naplněna láskou a úctou k Němu, k vznešenému Božímu Beránkovi (Zj 5,9-13).

LEKCE 2

OTÁZKY A ÚKOLY

Přečti si list Efezským v některém současném překladu a pak odpověz na následující otázky.

1. Jaké bylo naše postavení před spasením (Ef 2,1-3.12; 4,18-19)? Co jsme dělali?

Postavení

Stav

2. Jaké je naše postavení jako věřících vůči Bohu (Ef 2,4-6; Ko 3,1-3)?

Co to znamená „v Kristu“?

3. Jak se člověk dostane do postavení „v Kristu“ (1K 1,30; Ef 1,6; 2,8-9)?

4. Přečti si Efezským 4,1-14 a vyplň tyto úkoly a odpověz na tyto otázky: Najdi verše, kde se vyskytuje výraz „v Kristu“, „v Něm“ nebo podobně.

Co má věřící „v Kristu“?

Jaké Boží vlastnosti jsou zde uvedeny a jaký mají vztah k požehnání, která dává věřícím?

Jak to přispěje k tomu, aby sis více cenil Pána a svého postavení „v Něm“?

5. Co Bůh chce, abychom věděli o svém postavení v Kristu (Ef 1,17-19a)?

Vypiš změny, které přinese do našeho života, jestliže budeme žít podle těchto veršů (Ef 4,2-3.22-32; 5,3-4.11-13.22-33; 6,1-9)?

10. Napiš několik vět, proč si myslíš, že věřící by měli znát to, co je obsahem této lekce.

Jak ti tyto skutečnosti pomohou žít zbožnější život?

LEKCE 3

KONAT BOŽÍ VŮLI

Má Bůh pro můj život nějaký plán? Mám jít nějakou konkrétní cestou a existuje nějaké světlo, které by mě do dokonalé Boží vůle uvádělo? Poslouchej: „Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně“ (Ef 5,17). Bůh chce, abychom znali Jeho vůli. Chce, abychom byli naplnění známostí Jeho vůle (Ko 1,9). On je nejlepší ze všech Rádců (Iz 9,6) a cokoli řekne, obstojí i před zkouškou věčnosti (Ž 33,11). Jak by Stvořitel neměl pro své stvoření žádný plán a jak by mohl nenabízet své vedení?

Jak prožíváme Boží vedení a jak chodíme cestou této dokonalé Boží vůle? Pán Ježíš je nám příkladem. Klíčem byla jeho ochota, Jeho touha činit Boží vůli: „Ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (L 22,42). „Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal“ (Jan 6,38). „Zde jsem, abych konal tvou vůli“ (Žd 10,9). Svě učeďníky učil modlit se takto: „Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“ (Mt 6,10). Tajemstvím poznání Boží vůle je opravdová ochota ji konat.

Klíčem k Božímú plánu je Jeho slovo. Boží vůle a Jeho slovo jsou od sebe neoddělitelné. Písmo je zjevenou Boží vůlí. V Něm jsou vyjádřeny Jeho sliby, příkazy, varování a životní zásady. Dal své slovo člověku, aby je mohl poznávat a konat Boží vůli. Neznat jeho slovo nebo nedbat na jeho pokyny a přitom tvrdit, že hledáme Boží vůli, si vzájemně protřečf. Jsou samozřejmě různé okolnosti, o kterých Boží slovo přímo nehovoří. Jedná se o místa, roli času, jednotlivé osoby a podrobnosti života. Kam jít? Co mám dělat v tom či onom případě? Tehdy je nám vůdcem Duch svatý, pokud opravdu chceme poznat Jeho vůli. Ale i tehdy je Boží slovo nástrojem Ducha. Často lze použít zásady a příklady z Bible k osvětlení naší životní cesty.

Shrňme si to: Bůh má pro tvůj život plán, má pro tebe cestu, kterou máš jít. Platí dvě zásady, které je třeba mít na paměti: Za první: ochota jít podle Jeho vedení; za druhé: poznávat Písmo a denně se jím zabývat, aby ses dokonaleji seznamoval s Jeho vůlí.

Jakou cenu má hledání Boží vůle?

Je až překvapivé, že většinu životních rozhodnutí činí věřící lidé bez vážného úsilí poznat Boží vůli. Možná si věříme, že nejlépe víme, co dál,

i když nás obklopují lidé, kteří se dopouštějí vážných chyb. Možná se nám zdá, že Boží vedení je něco automatického. Ale přitom se nezapomeneme poradit s lidmi, kteří se v dané oblasti vyznají, a také dbáme na to, co říkají ti, kdo mají autoritu. Jinou překážkou může být obava, zda Boží vůle je pro nás opravdu to nejlepší. Je třeba se nad těmito postoji znovu zamyslet.

1. BŮH ZNÁ BUDOUCNOST, A PROTO VÍ, CO JE NEJLEPŠÍ. Často slyšíme: „Kdybych byl věděl, co se stane, určitě bych to nedělal.“ O to právě jde. Nevíme, co přinese dnešek (Př 27,1), ale Bůh zná konec hned na začátku (Iz 46,10). Spousty lidí berou v úvahu horoskopy, fyziku, radí se s nejrůznějšími odborníky a poradci, jen aby odhadli, jak se věci budou vyvíjet dále. Jak je bláznivé nebrat v úvahu Boha, který ví všechno, včetně nejmoudřejšího způsobu řešení v každé situaci.

2. BŮH SVÉ DÍTĚ MILUJE A CHCE JE VĚST. Bylo by nepochopitelné, kdyby rodič, který se normálně stará o své dítě, neměl zájem je vést. Avšak ani ti nejlepší lidské rodiče se nemohou srovnávat s dobrotou našeho nebeského Otce. Jestliže rodičům jde o to nejlepší pro jejich děti a dělají vše, aby byly ve všem zabezpečené, oč víc dá Pán dobré věci těm, kdo ho prosí! (Mt 7,11) Znáte zaslíbení Boží jeho lidu: „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočíne na tobě mé oko“ (Ž 32,8).

3. BŮH NÁM CHCE ŽEHNAT PODLE SVÉ MOUDROSTI. Je smutné, že jsou i takoví, kteří se Boží vůli bojí. Jak by Jeho vůle mohla Jeho dětem předepisovat něco špatného? „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti“ (Jr 29,11). Jestliže Boží plány směřují ke kříži, jako tomu bylo u Jeho milovaného Syna, je to vždy k požehnání mnohým a ke slávě Jeho Syna. Boží moudrost přináší požehnání. Jeho myšlení často není jako naše, ani jeho cesty nejsou jako naše, ale jsou vyšší a lepší (Iz 55,8-9).

Kdy chce Bůh vést?

1. KDYŽ CHCEME JEHO VŮLI KONAT. Někdy Boha prosíme, aby požehnal našim plánům a potvrdil naše rozhodnutí. Jindy s Ním chceme smlouvat, něco mu slibovat za Jeho souhlas s našimi tužbami. Můžeme procházet určitou formou hledání, aniž bychom ve skutečnosti měli zájem znát a činit jeho dokonalou vůli. Možná dokonce jeho vůli nedůvěřujeme nebo se jí bojíme. Ale Pán řekl: „Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učen z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe (J 7,17). Naši cestu osvětlí to,

když se mu vydáme (Ř 6,13). Dej mu své tělo, a on převezme nad tebou vládu (Ř 12,1). Je také třeba poslouchat to, co už známe. „Jestliže však nebudete Hospodina poslouchat a budete se Hospodinovým rozkazům vzpírat, dolehne na vás Hospodinova ruka (1Sa 12,15). Proč by nás měl Pán ještě vést, když jsme neposlechli to, co nám už ukázal?

2. **KDYŽ VĚŘÍME, ŽE NÁS POVEDE.** „Je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,13). Ujištění, že je tomu právě tak, nás vysvobozuje od starostí, že si všechno musíme vyřešit sami bez Boží pomoci. Spolehněme se na verš: „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky“ (Př 3,5-6). Musíme si uvědomit, že jeho vedení se nemusí projevovat silnými subjektivními emocemi. Třes, pláč a jiné citové záchvěvy nejsou nutně důkazem svědectví Ducha.

3. **KDYŽ MÁME SPRÁVNÉ POSTOJE.** Buď pokorný, když přicházíš k Bohu a nedávej mu žádná ultimata (Ž 25,9). Vyznej mu všechno v myšlenkách nebo činech, co je špatné (Ž 66,18). Jako zahořklý, žárlivý, nevrlý, nevděčný, když budeš litovat sebe, nebo si stěžovat, sotva budeš prožívat vedení Ducha.

Jak můžeme konat Boží vůli?

Nejde jen o to, abychom Boží vůli znali, máme-li o ní přemýšlet. Cílem by měl být čin. Měli bychom:

1. **MODLIT SE A TRPĚLIVĚ HLEDAT BOŽÍ VŮLI.** „Očekávej na Hospodina“ je jeden z největších biblických příkazů, ale to se nám lidem často nelíbí. Chceme mít odpovědi okamžitě a máme málo času pro důsledné: „Proste... hledejte... tlucte“ u bran nebe, jak nám to říká Pán (Mt 7,7). Žalmista říká: „Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: ‘Hledejte mou tvář.’ Hospodine, tvář tvou hledám“ (Ž 26,7-8). Apoštol Pavel povzbuzoval k vytrvalosti na modlitbách. „V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny svaté“ (Ef 6,18). Musíme si uvědomovat, že Bůh svou vůli zjevuje v průběhu určité doby.

2. **ZNÁT BIBLICKÉ ZÁSADY A POZORNĚ ČÍST PÍSMO.** Pán Ježíš řekl, že náboženští vůdcové jeho doby se mýlili, protože neznali Písmo (Mt 22,29). Jestliže se nenamáháme poznávat přímé pokyny, jasné zásady a Boží laskavá varování, padáme do kdejaké jámy. Jestliže nám je jasné, co Boží slovo přikazuje a co zakazuje, pak Ho nebudeme prosit,

aby něco změnil nebo přidal k tomu, co řekl. Jestliže prosíme podle Jeho vůle, vyslýchá nás (1J 5,14-15). Jsou věci, o kterých Bible přímo nehovoří, jako třeba kouření. Ale existují zásady, které se na to vztahují. Lidské tělo je chrámem Ducha, a proto by se nemělo poskvřňovat. Písmo výslovně zakazuje manželství s nevěřícím (2K 6,14). To je třeba mít na mysli při našich způsobech navazování známostí. Jestliže Bibli čteme s modlitbou, pravidelně a důsledně, často se stává, že verše před námi na stránce přímo ožívají a Bůh k nám hovoří. Takovou komunikaci s Ním potřebujeme.

3. DÁT NA PRVNÍ MÍSTO BOŽÍ ZÁJMY. „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33). Naše rozhodování by se mělo řídit podle Božích zájmů, a ne podle možnosti kariéry a zájmu o domácnost. Boží vedení možná bude odpovídat tomu, čemu bychom rádi dali přednost, ale také nemusí. Bůh slibuje, že nám dá, po čem naše srdce touží (Ž 37,4), ale to ne bezpodmínečně a ne bez výjimek. Boží vůlí pro Jonáše bylo, aby šel do Ninive; on o to však nestál (Jon 1,1-3). Zkušenost ho naučila znát cenu poddání se Boží vůli. V těžkých dobách dává Bůh milost.

Russ Johnston sleduje, že dotazování se na Boží vůli se většinou týká povolání a bydlení. O tom však Bible v podstatě nemluví. Boha nezajímá, kde bydlíme nebo čím si vyděláváme na živobytí, ale zajímá ho, čím *jsme*. V otázkách lásky nebo s kým vstoupit do manželství bychom si napřed měli vyřešit otázky týkající se našich životních cílů a doby, kdy uvažovat o partnerovi. Pak se můžeme pokusit rozhodnout se pro jednoho nebo druhého člověka.

4. PEČLIVĚ ZVAŽOVAT OKOLNOSTI. Máme tendenci spoléhat pouze na okolnosti. Příjemná a lehká cesta se jeví přitažlivou. Nesprávná cesta bývá často snadná a díky předsudku se nám zdá příjemná. Ale cesta, ke které nás Bůh povolal, může být náročná a s protivenstvím (1K 16,9). To platí o apoštolu Pavlovi, a přece to byl muž, který očividně šel podle Boží vůle, dokonce i do vězení. Tím, kdo otvírá a zavírá dveře, je Bůh a dokládá to dalšími faktory. Cestu, která vede mezi obrovskými překážkami, dokáže prozřetelně vyhladit a připraví nečekaná východiska. Je však moudré mít na paměti, že široká cesta vede ke zkáze, ne úzká (Matouš 7,13). Neodděluj okolnosti od ostatních potvrzujících faktorů.

A co dávat si znamenání nebo „klást rouno“ (Sd 6,36-40)? Mnoho věřících to dělá, ale v určitém smyslu se toho může používat tak, že se

vylučuje všechno, co bylo dosud řečeno. Gedeon vyjádřil tuto prosbu poté, kdy mu Bůh dal zaslíbení, a proto to nebyl čin víry; Bůh však z milosti odpověděl, jak žádal. Pokud chceš opravdu konat jeho vůli, můžeš prosit Boha, aby ji vyjasnil prostřednictvím okolností. Ale cesta ryzí víry není vyznačena věcmi, které jsou vidět (Žd 11,1).

5. HLEDEJ ZBOŽNOU RADU (Př 1,5; 11,14; 15,22; 24,6). „Zbožná rada“ neznámá, že to může být rada od kdekoho. Vyhledej duchovního vůdce, kterého znáš (Žd 13,7.17). Dobrá rada kromě toho nepřichází rychle, ale pomalu (Př 20,5). Svévolní lidé se vyhýbají radám úplně a nechtějí se radit s přáteli, kteří nesouhlasí s jejich myšlenkami.

Jak uplatňovat zásady Božího vedení?

Když dáš Boží zájmy na první místo, Bůh tě prostřednictvím modlitby, svého Slova, rady a různých okolností povede. Nikdy si neprotiřečí, a proto by to všechno mělo mluvit stejně, pro jednu věc, a nemělo by to ukazovat několik různých směrů. Zznamenej si všechno, co má nějaký vztah k rozhodnutí. Udělej si seznam „pro“ a „proti“, kde si určíš důvody pro a proti každé z alternativ. Pečlivě všechno zvažuj a objektivním faktorům přikládej větší váhu než těm subjektivním. Když na modlitbách přemýšlíš o tom, co chceš udělat, máš pokoj, nebo prožíváš vnitřní neklid? Jestliže máš vážné pochybnosti, očekávej na Pána. Možná je k vyjasnění všech vlivů potřeba dalších modliteb nebo ještě nějaké rady. Není však třeba donekonečna váhat a bojovat. S vírou popros Boha o moudrost (Jk 1,5). Vírou se rozhodni pro směr, který se ti jeví jako nejjasnější vzhledem k podkladům, které jsi měl k dispozici. Rozhodný muž víry se těší z Božho pokoje, který převyšuje každé pomýšlení (Fp 4,7). Jestliže jsi oddaný Pánu, důvěřuj mu, že tě povede. On chce, abys znal a konal jeho dobrou, příjemnou a dokonalou vůli (Ř 12,2).

LEKCE 3

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Proč stojí za to hledat Boží vůli pro svůj život? Proč nemáme vést svůj život, jak sami chceme? K odpovědi použij následujících veršů:
Ž 139,15-18

Př 16,25

Př 27,1

Jr 10,23

J 10,10b

Ef 5,17

2. Co se stane, když někdo neposlechne zjevenou Boží vůli (1Sa 12,15; Kaz 11,9)?

3. Prostuduj si následující příklady a vysvětli důsledky neposlušnosti Boží vůli. Jaké poučení si můžeme vzít z jejich životů? Kterým nebezpečím se můžeme vyhnout?
Mojžíš: 4M 20,7-12

Saul: 1Sa 15,2-23

Nejmenovaný prorok: 1K 13,6-24

4. Proč se často bojíme Boží vůle pro svůj život?

5. Co nás přivede k Davidovu postoji (Ž 40,8)?

6. Co Bůh přeje svým dětem z praktického hlediska?

J 14,27

J 15,5

J 15,11

Jk 1, 17

Ž 84,11

Ž 37,1-4

7. Jaký vliv mají následující věci na rozeznání Boží vůle?

Náš postoj – J 7,17; Ef 6,6

Naše pilnost ve studiu Bible – Ž 119,9-11

Modlitba – Ko 4,12; Da 10,12

Rada – Př 11,14

Okolnosti – 1K 16,8-9

8. Proč okolnosti samy nestačí k poznání Boží vůle (1K 16,9; 2K 2,1; 1Te 2,18)?
9. Které věci by měly být rozhodující, když se křesťan rozhoduje pro životní povolání, partnera nebo nové bydliště? Vyber si jednu z těchto oblastí a jako odpověď uveď vhodné verše.
10. Ve kterých oblastech svého života chceš poznávat Boží vůli? Jaké kroky jsi podnikl pro rozpoznání jeho vůle?

LEKCE 4

JAK DOSAHOVAT ŽIVOTNÍCH CÍLŮ

Bůh dělá plány. Co naplánuje, to také udělá. „Jak jsem slíbil, tak to uskutečním, jak jsem si předsevzal, tak to splním“ (Iz 46,11). Své plány dělá podle své vůle (Ef 1,11). Boží plán se týká budoucnosti až do věčnosti, o ní ví Bůh všechno. V Písmu nechal prorocky zaznamenat nejvýznačnější rysy zemské služby Pána Ježíše. Ten byl klíčem v Božím plánu pro naše vykoupení. Na konci své zemské služby Pán řekl: „Dokonal jsem dílo, které jsi mi svěřil“ (J 17,4). V tom, co říkal, dělal, nebo kam chodil, nebylo nic náhodného. Dělal to, co bylo vůlí toho, kdo ho poslal (J 4,34).

Boží záměry se týkají i života každého věřícího jednotlivce. „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti“ (Jr 29,11). Bůh chce, aby každý věřící rostl v milosti a poznání našeho Pána Ježíše (2Pt 3,18), aby se v Kristu stával dokonalým (Ko 1,28) a nakonec aby přijal Kristovu podobu (Ř 8,29). Stručně řečeno, máme se stát podobnými Kristu. Pán nám zanechal svou představu, podle jakého vzoru má vypadat náš život:

1. Bůh a jeho království má být na prvním místě (Mt 6,33).
2. To, co je věčné, má přednost před tím, co je časné (2K 4,18).
3. Duchovní má přednost před tělesným (Mt 6,19-20).
4. Lidé mají přednost před věcmi (Mk 8,36-37).

Jestliže vidíme tyto záměry a usměřujeme podle nich svůj život, pak můžeme žít úspěšně podle Božích norem.

Vytváření cílů (Čeho chci dosáhnout?)

Nejasná touha po růstu bez nějakého plánu nebo konkrétního rozhodnutí k akci není cíl, ale snění. Pokud mříš do ničeho, pak se určitě trefíš. K růstu dochází zpravidla tehdy, jestliže všeobecnou naději nahradíš jednotlivými cíli. Je třeba hledět k Pánu, aby nás vedl, a zůstat závislý na jeho uschopňující moci. To však nevylučuje potřebu stanovit si cíle a určit, co je třeba dělat. Cíl je něco, čeho mám dosáhnout. Například cílem Pána Ježíše bylo založit a postavit církev (Mt 16,18). Pověřil tím dvanáct apoštolů a vedl je k jejímu budování.

Cíle by měly být v rámci duchovních priorit (v oblasti toho, co je

nejdůležitější) a zodpovědnosti. Jedná se především o oblast našeho vztahu k Bohu (Mt 22,37-38), služby (Mt 6,33), rodiny (1Tm 3,4-5) a odpovědnosti v zaměstnání (2Te 3,10). Polož si otázku: Čeho chci v těchto oblastech dosáhnout? Má to význam pro věčnost? Je to realistické? Nezajímá mě jen povrchně práce samotná a o konečný cíl mi ani nejde? Proč mi na tom vlastně záleží? Jsou to cíle orientované sobecky, nebo na Boha? Jaký je můj životní cíl?

Dále je nutno tyto cíle vsadit do správného časového rozmezí. Za jak dlouho jich chci dosáhnout? Jsem schopen odhadnout rozumnou dobu, kdy může být vidět pokrok? Času je málo. Vytyč si celoživotní cíle, ale také cíle dlouhodobé, střednědobé i cíle na nejbližší období. Krátkodobé cíle by měly vést ke splnění dlouhodobějších. Pokud nemáš celoživotní cíle, pak ty krátkodobé ztrácejí význam.

1. CELOŽIVOTNÍ CÍLE: Až se na konci života ohlédnu, co chci vidět jako dosažený cíl? Životní cíl bývá obvykle široký, ale musí být dosažitelný. Příklad: „Znát celou radu Boží poznáním Bible.“

2. DLOUHODOBÉ CÍLE: Kde chci být za deset, patnáct let, pokud Pán nepřijde? Příklad: „Znát a umět používat z Božského slova celý Nový zákon a dobře se seznámit se Starým zákonem.“

3. STŘEDNĚDOBÝ CÍL: Kam se chci dostat během dvou až pěti let? Čeho chci v životě dosáhnout? Příklad: „Dobře znát větší knihy Nového zákona a získat celkový přehled o celé Bibli.“

4. KRÁTKODOBÝ CÍL: Kdyby mi zbývalo půl nebo tři čtvrtě roku života, jakých změn bych chtěl dosáhnout? Jak je třeba se nyní připravit, kdybych měl žít déle? Příklad: „Získat celkový přehled o Bibli tím, že ji za rok přečtu.“

Průzkum situace (Kde jsem nyní?)

1. Co tomu přispívá? Podívej se na svůj život ve vztahu ke každému konkrétnímu cíli. Které prostředky nebo schopnosti už mám, jež mi pomohou dosáhnout tohoto cíle? Jaké úspěchy jsem v této oblasti měl už v minulosti? Jak mi může pomoci současné prostředí a vůdcové sboru? Které věci v mém současném životě povedou k růstu v této sféře?

2. Co tomu brání? Co se musí v mém životě změnit, abych mohl úspěšně dosáhnout svého cíle? Jakou slabost jsem měl v minulosti v této oblasti? Kterých zlovyků se musím zbavit? Které nedobré vztahy musím přerušit? Jaké změny udělat ve svém životním stylu? Které mé priority jsou nesprávné?

Příprava činností (Jak se tam dostanu?)

Je třeba si promyslet, které kroky podniknout, abychom dosáhli cíle. Množství činností k dosažení cíle bude záviset na druhu plánu (dlouhodobý, střednědobý...). Jednotlivé činnosti budou závislé na tom, o kterou oblast života se jedná. Při nich se musí vzít v úvahu všechny překážky nebo problémy, které je třeba překonat.

Pokud je tvým krátkodobým cílem „vybudovat pravidelné důsledné každodenní ztišení, které by posílilo osobní vztah s Bohem a podpořilo užitečnost během všedního života“, pak by mezi tvými činnostmi mohlo být:

a. Každé ráno se setkávat s Pánem za účelem modlitby a postupného studia a přemýšlení nad Jeho slovem.

b. Vést si deník s poznámkami o uvažovaném textu a osobních aplikacích nebo nových pohledech na Boha. Zaraď si sem i sdílení se zralým přítelem.

c. Číst jiné knihy o modlitbě a biblickém studiu.

Pokud budeš v těchto konkrétních činnostech důsledný, nemůžeš nedělat výrazný pokrok směrem k dosažení vytčeného cíle. Tím se prověřuj všechny takové činnosti.

Rozvržení činností (Jak využívám svého času?)

Žádná činnost není realizovatelná, pokud ji nelze skutečně rozvrhnout. Nejdříve si musíš vyplnit list papíru, který ti pomůže určit, jak v současné době využíváš svůj čas. Věřícím platí výzva: „Nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé“ (Ef 5,16). Jde o vykupování každé strategické příležitosti k využití tvých dnů a hodin pro Boha. Říká se, že s časem máme hospodařit stejně opatrně jako s penězi. Často slyšíme: „Nemám čas.“ Bible naznačuje, že je dost času k tomu, abychom vykonali všechno, co Bůh vyžaduje, ale žádnou chvíli nemáme promrhat. Jak získat ztracený čas a lépe ho využít?

1. ROZEBER SI VYUŽÍVÁNÍ ČASU v současné době. Během jednoho týdne si zaznamenávej všechno, co děláš, a to v půlhodinových úsecích a zapisuj si na list „Průzkum využití času“.

a. Poznač si, čemu věnuješ příliš mnoho času (spánek, jídlo, oblékání, zbytečné povídání, rutinní záležitosti).

b. Najdi ztracený čas. Kde můžeš ušetřit víc času? Co lze dělat úsporněji? Co se dá vynechat?

c. Co z toho, co děláš, není důležité (sledování televize, čtení pro zábavu, jiné zbytečnosti)?

d. Porad' se s druhými (zralým přítelem, manželským partnerem). Kde tě oni vidí mrhat čas?

2. UDĚLEJ SI TÝDENNÍ ROZVRH. Je třeba vyplnit časový rozvrh, aby sis byl jist, že zvládneš všechno, co je třeba.

a. Sepiš si všechny činnosti, které v současné době děláš, a potom všechny činnosti, se kterými musíš začít, abys dosáhl svého cíle.

b. Odhadni potřebný čas pro každou činnost a čas celkem.

c. Každé činnosti přiřaď prioritu. To, co musíš udělat, označ jako „A“. Sem patří to, bez čeho se neobejdeš (spánek, zaměstnání atd.) a činnosti související s tvými cíli. Jako „B“ si označ to, co bys „měl dělat“, a jako „C“ to, co „můžeš“ dělat.

d. Vyplň si týdenní rozvrh, a to tak, že napřed vyplníš činnosti „A“, potom „B“ a nakonec „C“. Činnosti „C“ a „B“ podle potřeby uprav nebo vynechej, abys nakonec dostal týden se 168 hodinami.

3. LEPŠÍ VYUŽITÍ ČASU. Když si budeš dělat časový rozvrh pravidelně každý týden, rozhlédni se, co můžeš dělat účinněji, efektivněji. Zde je několik návrhů:

a. Rozděl svůj týden na denní pracovní plán. Věnuj několik minut denně tomu, aby sis ho napsal.

b. Vyhodnoť priority. Děláš to, co je nejdůležitější? Uprav své priority tak, abys zvládl to nejdůležitější, i když ostatní úkoly zůstanou nesplněné.

c. K dennímu rozvrhu si přiřaď priority a rozvrh dodržuj. Během dne škrtej to, co už máš za sebou. Znovu si naplánuj, cos ještě neudělal.

d. Pokud můžeš něco sdružovat, ušetříš čas. Například můžeš jít na oběd s někým, komu chceš říct svědectví; poslouchat kazety při cestě autem; při mytí nádobí se učit verše zpaměti.

Vyhodnocení (Jak mi to jde?)

Jak vyhodnotit, zda postupuješ správně? Ani dobře připravený plán na dobré cíle se nemusí vyhnout krizi. Často se stává, že nesplníme to, co jsme si předsevzali, nebo to neuděláme dobře, nebo nepřekonáme nějakou větší překážku. Většinou máme tendenci se s tím smířit a vlastně se vzdát, pokud nevidíme pravidelný pokrok. K tomu potřebujeme nějakého zralejšího přítele, důvěrníka nebo modlitebního partnera, se kterým se dohodneme na schůzkách, a který má také přehled o našich cílech. Už i vyhlídka na takové

hodnocení je povzbuzením. Jestliže vidíme dobrý rozbor postupu, krok za krokem, je to další pomoc. Takové občasné hodnocení může vést k návrhu změnit něco na daných činnostech nebo na vytčeném cíli. Ten, kdo si takové cíle vytyčil, by měl být ochoten buď od nich neuhnout, nebo je vynechat z rozvrhu. Zamysli se nad některými příčinami, proč to někteří vzdávají:

a. Cíle jsou nerealisticky vysoké. — Řešení: přepracovat je.

b. Nedůslednost v plnění jednotlivých kroků. — Řešení: vyznej to Bohu a dej se znovu do díla.

c. Objeví se závažná překážka. — Řešení: důrazně se s ní vypořádej.

d. Na čas, který máš k dispozici, sis toho naplánoval příliš mnoho. — Řešení: Sniž si latku a zjednoduš, co lze.

Závěr

Boha ani tak nezajímá, „jak dlouho“ žijeme, ale „jak dobře“. Ježíš Kristus začal svou veřejnou službu ve třiceti letech. Za tři a půl roku zvládl to, co pro něho naplánoval Otec (Jan 17,4; 19,30). Apoštol Pavel mohl na konci svého mnohem delšího života říci: „Běh jsem dokončil“ (2Tm 4,7). Je mu připravena koruna spravedlnosti. Doběhneš i ty?

LEKCE 4

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Která Boží činnost je zdůrazněna v Iz 46,11b a Ef 1,11?
2. Jaké záměry má Bůh pro každého věřícího (Ř 8,29; 2Pt 3,18)?
3. Jaké cíle měl Pán Ježíš pro svou službu na zemi (J 4,34; 17,4)?
4. Jaké cíle měl Pavel a jakými činnostmi k nim šel (1K 9,19-27; Ko 1,28-29; Fp 3,12-14)?
5. Jak hodnotil Pavel svůj život vzhledem ke svým cílům (2Tm 4,6-8)?

6. Co se dočteme o plánování v L 14,28-32 a Př 16,3.9?

7. Na co je třeba dávat při plánování pozor (Jk 4,13-15)?

8. Když dojdeš ke konci svého života, na co by ses chtěl ve svém životě podívat jako na dokončené dílo?

(Před odpovědí na otázky 9 a 10 si důkladně pročti tuto lekci.)

9. Plánování cílů: Pomocí „Listu plánování cílů“ formuluj svůj krátkodobý cíl (půl roku) v uvedených oblastech. Stanov si tyto cíle pokud možno co nejobsáhleji a nejpodrobněji.

a. Vyjmenuj své cíle jako odpověď na otázku „Kde chci být?“

b. Odpověz na otázku: „Kde jsem teď?“ a uveď věci, které ti v současnosti pomáhají a které ti brání v dosažení tvých cílů.

c. Uveď možné činnosti, jejichž prostřednictvím bys mohl svých cílů dosáhnout; jedná se o otázku: „Jak se tam dostanu?“

d. Prohlédni si svůj „List plánování cílů“ spolu se svým vedoucím, který ti pomůže vytyčit několik cílů, na které se můžeš začít zaměřovat.

10. Časový rozbor: Analyzuj využití svého času v současnosti s pomocí listu „Časový rozbor“. Postupuj podle těchto kroků:

a. Během jednoho týdne si zaznamenávej přesně všechno, co děláš. Piš si v půlhodinových intervalech skutečně všechno, co jsi dělal, ne to, co jsi dělat měl nebo chtěl.

b. Zapiš si celkový počet hodin týdně, které jsi strávil jednotlivými činnostmi uvedenými v bodě „Hospodaření s časem“.

c. Analyzuj své využívání času tím, že si odpovíš na otázky v bodě „Výsledek časového rozboru“.

List plánování cílů (v době od ..... do .....)

<i>Oblast odpovědnosti</i>	Krok 2: . <i>Kde jsem nyní?</i> (Co mi pomáhá/brání)
Obecenství s Bohem	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Rodina (manžel, děti, příbuzní)	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Křesťanská práce, vzdělávání, služba	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Zaměstnání/ škola	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Jiné (finanční, zařizování...)	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>

Časový rozbor – týden od ..... do .....

Čas	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota	Neděle
5.00							
5.30							
6.00							
6.30							
7.00							
7.30							
8.00							
8.30							
9.00							
9.30							
10.00							
10.30							
11.00							
11.30							
12.00							
12.30							
13.00							

Hospodaření s časem:

Ztišení s Bohem		Zaměstnání	
Studium Bible		Dojíždění	
Meditace		Společenské záležitosti	
Evangelizace		Odpočinek/rekreace	
Sborové činnosti		Telefonování	
Spánek		Škola	
Jídlo		Rodina	
Domácí práce		Nákupy	
Jiné		Promarněný čas	

Výsledek časového rozboru:

1. Čím jsem čas promrhal? Proč? Jak se tomu vyhnout?
2. Které činnosti spotřebovaly příliš mnoho času? Jak je dělat efektivněji?
3. Kterým činnostem bych měl věnovat více času? Jak toho dosáhnout?

SPRAVOVÁNÍ BOŽÍHO MAJETKU

„Který správce je věrný a rozumný?“ ptal se náš Pán. Na tuto otázku si odpověděl sám – třemi podobenstvími. Jsou to podobenství o správci a jeho služebnících, o ženichovi a pannách, které na něho čekaly, a o třech služebnících, kterým byla svěřena určitá částka peněz k hospodaření (Mt 24,45-25,30). Tato podobenství mají tři věci společné:

Za prvé pán, který odešel, představuje Pána Ježíše. Za druhé zde zůstávají lidé, jimž je svěřena odpovědnost – je zřejmé, že to jsou věřící se svými povinnostmi a možnostmi. A třetí společnou věcí je nutnost očekávat návrat pána a být připraven, stejně jako věřící mají být bdělí a vyhlížet druhý Kristův příchod. Pro nás jako správce platí výzva a varování, abychom byli připraveni na účtování se svým Pánem, který přijde a ohodnotí, jak jsme spravovali to, co nám svěřil.

Kdo je to správce? Je to někdo, kdo má pod sebou domácnost nebo majetek, který patří někomu jinému. Ve Starém zákoně se říkalo: „Je nad domem.“ Věřící má postavení správce, protože všechny věci patří Bohu. „Všechno, co je na nebi a na zemi, je tvé“ (1Pa 29,11). „Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou“ (1Pa 29,14). „Máš něco, co bys nebyl dostal?“ (1K 4,7). – Samozřejmě odpověď je „ne“. Kromě toho nás Pán koupil svou drahou krví (1Pt 1,18-19). Nepatříme sami sobě, bylo za nás zapláceno výkupné (1K 6,19-20). Proto všechno, co jsme a máme, patří našemu Majiteli. Jsme prostě správci všeho, co nám svěřil, a vracíme mu to, co do nás investoval.

Naše správcovství je zkouškou (1) naší věrnosti v tom, jak důsledně neseme svou odpovědnost (1K 4,2); (2) naší poctivosti v tom, že nemrháme nebo jinak nezneužíváme Jeho majetku (L 16,11); (3) naší pilnosti v tom, jak velké zisky mu přinášíme (Mt 25,20-21) a (4) naší oddanosti vůči Němu jako nepřítomnému králi (L 19,13-14). Je třeba si také uvědomit, že dobrý správce dostane odměnu, ale špatný bude potrestán nebo postaven stranou.

Co spravujeme?

První, co máme svatě spravovat, je už sám náš život. Dal nám ho Pán, jinak bychom ho neměli. Naše duše je Jeho (Ez 18,4). On je „Hospodin, Bůh

veškerého tvorstva“ (Jr 32,27). Na zemi se objevíme jako pára, a když Bůh chce, zase mizíme (Jk 4,14-15). Tento jednoduchý závěr by měl velmi posílit naši odpovědnost vůči Bohu. Moudrý věřící člověk tedy vydá své tělo Pánu (Ř 12,1). Každý svůj úd zapojí do služby Kristu (Ř 6,13). Správcovství lze rozčlenit do několika oblastí:

1. ČAS. „V rukou tvých jsou časové moji,“ volá Boží muž (Ž 31,16). Pán může někomu dát normální délku života (Ž 90,10). Může jej zkrátit (Ž 102, 23-24) nebo prodloužit (Př 10,27; Iz 38,5). Bůh nám radí, abychom své dny počítali a měli moudrost v srdci (Ž 90,12). Měli bychom „vykupovat čas“ (Ef 5,16), moudře využívat každého okamžiku. Písmo velmi důrazně upozorňuje na krátkost života, přirovnává jej ke trávě, uvadající květině nebo vyprávění, které odezní a skončí. Z toho plyne poučení: využij času pro Boha, nepromrhej ho!

2. HŘIVNY. Slovo hřivna (řecky „talent“) znamená v Písmu určitý obnos peněz, ale představuje různé schopnosti (Mt 25,14-30). Intelligence, určité zvláštní znalosti, dovednosti, fyzické vlohy i vzhled, to vše je od Boha, i když to lidé často připisují sobě. Věřící dostávají duchovní dary jako uschopnění k budování druhých ve sboru (1K 12,4-7). Máme je využívat ke společnému prospěchu (1Pt 4,10). Vlastní rozvoj se sobeckými zájmy je v rozporu s Božími zájmy.

3. PRAVDA. Jsme „správcové Božích tajemství“ (1K 4,1). Všechno duchovní poznání, zejména o Bohu a evangeliu, je projev svaté důvěry v temném světě neznalosti. Známe-li Boží slovo, jsme jako majitelé domu se zásobárnami pokladu (Mt 13,52). O tento poklad se musíme rozdělit s druhými, ne jej hromadit pro vlastní potěšení.

4. POKLAD. Existuje zvláštní pokušení, dokonce i pro věřící, kdy se naší nejvyšší hodnotou stává hmotný majetek, a ne Boží věci. Bohatství i Bůh chtějí nad námi vládnout. Pán Ježíš řekl, že nemůžeme sloužit oběma (L 16,13). Peníze nám získávají přátele, pokud je investujeme pro věčnost (L 16,9). Mohou se však stát našimi nepřáteli, jestliže jich neužíváme správně a mohou svědčit proti nám (Jk 5,1-3). Bohatec v pekle zapomněl, že na zemi se staral jen o majetek, který je dočasný (L 16,9-26). Všechno zlato a stříbro patří Bohu, ne králům země (Ag 2,8). Dobytek na tisících kopcích patří Bohu, ne bohatým sedlákům (Ž 50,10).

Zvláštní pozornost je třeba věnovat dávání materiálních obětí Bohu (2M 35,5,22). Taková oběť neznamená jen prostě dát. Je to přinesení části toho, co nám Bůh z milosti svěřil do rukou. Pozorně sleduje, jací jsme

správci, jak to vidíme v Mk 12,41-44, kde Ježíš pozoruje lidi, kteří přinášejí peníze do pokladny. Říká, že chudá vdova se dvěma groši dala víc než všichni ostatní, protože dala při své chudobě všechno, zatímco oni dávali při svém bohatství jen něco.

Je několik zásad, kterými bychom se ve svém dávání Bohu měli řídit.

a) Zásada prvotin (Př 3,9-10). Stejně jako se první sklizené obilí dávalo Bohu, tak bychom i první část svého příjmu měli odkládat pro Něho. Je samozřejmé, že tímto způsobem nám nepochybně peněz na to, abychom dali Bohu.

b) Zásada oběti (2Sa 24,24). Jestliže tě to nic nestojí, pak to Bohu nedávej. Zbytky nebo méněcenné dary Boha urážejí (Mal 1,8). Podívej se na příklad Pána Ježíše, který obětoval sebe sama (2K 8,2-15).

c) Zásada úcty (Mt 26,7-13; Mk 14,3-9; L 7,37-38). Ve dvou různých případech přišla k Pánu Ježíši žena a pomazala ho drahou mastí jako projev úcty. Pán to hodnotil více než dar chudým. Všechno dávání by mělo být činem duchovního uctívání, výsadou Božích svatých. Lidé někdy nabývají dojmu, že Bůh pořád něco potřebuje, nebo že má málo peněz. Nikde není napsáno, že by Ježíš někdy veřejně při některém svém shromáždění přijímal dary nebo prosil o peníze. Učedníci, ženy „se o něho ze svých prostředků starali“ (L 8,3). První křesťanští pracovníci „se vydali na cesty a od pohanů nic nedostanou“ (3J 7). Škoda, že pozdější generace od nich braly mnoho.

A co desátky?

Viděli jsme, jak Ježíš uznával, že vdova dala v přepočtu více než všichni ostatní. Mnoho věřících však po celá staletí považovala za minimum desátek (=desetina příjmu). A co dnes? Podívejme se na historii desátků:

1. Desátky se dávaly ještě před Mojžíšovým zákonem (1M 14,20; 28,22).

2. Desátky se dávaly za Mojžíšova zákona (3M 27,30; 4M 18,21-28; 5M 12,6.11.17). Ke konci starozákonního období Bůh odsuzoval šizevní na desátkách jako loupež (Mal 3,8-10; Ag 1,4-6). Desátky byly běžnou praxí v evangeliích, i když s pocitem samospravedlnosti (Mt 23,23; L 11,42; 18,12).

3. Od letnic (začátek Kristovy církve) se dávání děje na zřetelně odlišném principu, protože ve Skutcích ani epištolách není nikde o desátkách ani zmínka. V 1K 16,1-2 je věřícím adresován příkaz, aby

dávali *pravidelně* („každou neděli“ – K), *všichni* („každý z vás“), *systematicky* („dá stranou“) a *úměrně možnostem* („podle možnosti“ – K).

Motivací křesťana pro dávání by měla být láska a úcta ke Kristu, ne Mojžíšův zákon nebo příklad starozákonních lidí. Naším příkladem je Kristovo sebeobětování na kříži. Naši pohnutkou by mělo být vnitřní nutkání Duchem, ne vnější donucování nějakým předepsaným metrem. Toto měřítko je jiné, ale ne volnější. Že by měl křesťan pod milostí přinášet méně než Žid pod zákonem? Učednické povolání od věřících vyžaduje „opustit všechno“ (L 14,33; Mt 19,29). Zákon žádný takový požadavek nekladl. Dávání jako oběť podle nové normy by mělo být větší, ne menší než podle staré normy. Dáváme *Kristu*, ne na nějaký projekt, jednotlivci nebo organizaci, i když místní sbor může být prostředníkem nebo peníze mohou být pro některého Božího služebníka.

To je několik vodítek, jak zacházet s penězi. Místo ukvapených rozhodnutí se modli, jak máš dávat. Porad se se zkušenými, zralými křesťany. Pozorně čti dobré misijní časopisy a zprávy. Zodpovědně pracuj ve svém domácím sboru. Nenechej se ovlivnit záplavou pošty nebo prosbami v médiích, jako by to nutně musel být Boží hlas, co máš podporovat. Podporuj ty, kdo opravdově vzhlížejí o podporu k Bohu a nezebrají o peníze. Nedávej těm, kdo viditelně mají vysoké propagační výdaje, nákladné publikace nebo velké budovy. Zejména se vyhýbej těm, kdo používají manipulativních technik, jako je ukazování fotografií hladovějících sirotků nebo slibování finanční návratnosti.

Jak spravovat?

Je důležité se podívat, jak velký důraz klade Nový zákon na naši věrnost. Věrnému správci se dostane chvály (Mt 25,21-23). Věrný služebník nezůstane bez povšimnutí (Ko 1,7; 4,7.9). Ježíš řekl: „Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké“ (L 16,10). Bůh často používá malých věcí k prověření naší připravenosti spravovat větší věci. Hmotné věci ověřují naši odpovědnost v duchovních věcech (L 16,11). Naše odpovědnost v zemských věcech ukazuje, jak jsme schopni nést odpovědnost ve věčných věcech (L 9,17.19). Kromě toho, čím více nám je svěřeno, tím větší odpovědnost před Bohem neseme (L 12,48).

Co nám brání ve správcovství? Sobectví je silnější než naše povolání sdílet své životy s druhými. Chceme mít stále více, místo abychom se spokojili s tím, co nám dává Bůh? Jsme hrdí, místo abychom si skromně uvědomili, že všechno, co máme, je Boží dar? Jsme nevděční, vytla-

čujeme ducha vděčnosti a chvály? Bojíme se a jsme ustrašení, místo abychom důvěřovali Otcí, který zná naše potřeby a slibuje, že nás ponese? Jsme krátkozrací, rozhlížíme se hodně po časných věcech a málo po věcech Božského království?

Závěr

Každý správce musí počítat s tím, že ho jeho nadřízení budou hodnotit. To platí i pro věřící, které bude hodnotit Bůh. „Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé (2K 5,10). Na tomto soudu se má zhodnotit náš život a služba jako služebníků. Není to soud nad našimi hříchy. Spravování našeho života a toho, co nám Bůh svěřuje, je přirovnáno ke stavbě domu na pevném základě. Tím základem je Ježíš Kristus a jeho dokonané dílo na kříži (1K 3,11). Své dílo máme na tomto základě moudře stavět. Pokud si počínáme moudře, dostaneme odměnu. Pokud ne, utrpíme ztrátu (2K 3,14-15). Jak spravuješ to, co ti Bůh svěřil?

LEKCE 5

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Správce je někdo, kdo se stará, spravuje majetek někoho jiného. Z následujících veršů udělej seznam věcí, které vlastní Bůh a nad nimiž nás udělal správci.

1K 6,19-20

Ag 2,8

Mt 25,14

ÍPt 4,10

Ef 5,16

1K 4,7

2. Které dvě oblasti správcovství považuje Bůh za součást naší úcty a bohoslužby vůči němu?

Ř 12,1

Fp 4,18

3. Jaké charakterové rysy čeká Bůh od správce?

Mt 24,45-51

Mt 25,14-30

Mt 25,1-13

L 19,11-27

4. Jak vyplývá z výše uvedeného, hmotný majetek je důležitou součástí správcovství. Přečti si 1K 16,1-2 a odpověz na tyto otázky:

Kdy má křesťan dávat?

Kdo má dávat?

Který výraz zdůrazňuje plánovité dávání?

Kolik se má dávat?

5. Kolik dávali dobrovolně starozákonní patriarchové Abraham a Jákob? (1M 28,22; Žd 7,1-2)?

Kolik měli dávat Židé pod Zákonem (Žd 7,5)?

Co by nám mělo být naším vzorem pro naše dávání dnes (2K 8,9)? Jaký je v tom rozdíl od starozákonního dávání?

6. Jaký postoj bychom měli mít při dávání (2K 9,7; 1K 13,3; Mt 6,1-4)?

Co Korintským při dávání chybělo (2K 8,8-11) ve srovnání s dáváním Makedonských (v. 1-5)?

7. Potřebuje Bůh naše dary (Ž 50,10-12)?

Kdo má praktický užitek z našich darů (Fp 4,17)?

8. Z následujících veršů vypiš kladné důsledky toho, když Bohu dáváme hmotné dary, a srovnej je s negativními důsledky, když je nedáváme.

Verš	Dávání	Zadržování
Př 11,24		
Př 28,27		
Mal 3,8-10		
Mt 6,20-21		
L 12,20-21		
2K 9,6.8		
1Tm 6,9-11		

9. Na koho bychom při svém dávání měli myslet (Př 19,17; 1K 9,14; Ga 6,6; Jk 2,15.16)?

Kterých zásad se budeš držet při dávání nějaké křesťanské organizaci mimo svůj vlastní sbor?

10. Jsi spokojen s tím, co v současnosti dáváš Pánu? Co budeš po prostudování této lekce dělat jinak?

Beletrie ze života víry

Marie Frydrychová: STŘEŽENÉ MĚSTO

Formát A5, 152 stran, cena 54,- Kč

Určitě již většina z Vás slyšela vysílání křesťanské rozhlasové stanice TWR Monte Carlo. Zvláště v dřívějších dobách totalitního režimu nám tyto pořady pomáhaly posílit a povzbudit naši víru. Nyní k nám přichází v podobě literárního svědectví sestry Mariky, která vzpomíná na to, jak úžasně si Bůh používal lidi v naší zemi - a zároveň jak mocně je chránil před nepřáteli Božího království.

Objednací kód: 52

Adresa pro zasílání objednávek:

**Ethos, Chalupníkova 41, Ostrava-Zábřeh, 700 30
tel./fax: 069-352992**

LEKCE 6

JAK DOSAHOVAT ŽIVOTNÍCH CÍLŮ (II. část)

Vyplněním „Listu plánování cílů“ a „Časového rozboru“ v lekci 4 jsi nyní připraven sepsat své krátkodobé cíle a vyplnit týdenní časový rozvrh. Než se pustíš do dalších úkolů, můžeš si znovu prohlédnout své poznámky k lekci 4.

1. *Krátkodobé cíle.* Před Pánem sis spolu se svým zralejším přítelem, například vedoucím své vzdělávací skupinky rozebral různé oblasti svého života.

a. Vyber si tři cíle ze svého „Listu plánování cílů“, které bys chtěl sledovat v příštích měsících. Tyto cíle by měly být pro tebe přitažlivé a měly by přispět k disciplinovanému vítěznému křesťanskému životu. Kdyby ti zbývalo půl roku života, jaké cíle by sis vytyčil?

b. Na listu „Cíle a činnosti“ si zapiš své cíle a činnosti, které jsou nutné k jejich dosažení.

2. *Týdenní rozvrh.* Jestliže sis rozebral současné využívání času a vytyčil sis krátkodobé cíle (lekce 4), vyplň týdenní rozvrh, který ti pomůže dělat všechny potřebné činnosti. Tabulku pro týdenní rozvrh si připrav podle vzoru ve 4. lekci. Postupuj podle následujících kroků:

a. Zamysli se nad oblastmi své odpovědnosti uvedenými v „Plánovacím listu“. Pro každou oblast sepiš všechny činnosti, které děláš v současnosti, a všechny činnosti, které musíš dělat, abys dosáhl svých krátkodobých cílů.

b. Odhadni čas potřebný pro každou činnost a zapiš ho do sloupce „Potřeba času“. Časy sečti.

c. Svým činnostem přiřaď stupeň důležitosti. To, co „musíš dělat“, označ písmenem „A“. Sem patří například spánek, zaměstnání atd., tedy to, co dělat musíš a přitom to jsou činnosti, které se týkají tvých cílů. To, co bys „měl dělat“, označ jako „B“ a to, co „můžeš – a nemusíš“, označ jako „C“.

d. Vyplň týdenní rozvrh tak, že napřed zapíšeš činnosti „A“, pak „B“ a nakonec „C“. Činnosti označené „B“ nebo „C“ lze upravovat či vynechávat tak, abys celkem dostal 168 hodin za týden.

3. *Doporučení.* Stojí za to vyplnit si „List plánování cílů“ pro střednědobé, dlouhodobé a životní cíle. (Tabulka je také ve 4. lekci.)

a. Začni celoživotními cíli (viz lekce 4, odstavec Vytváření cílů – Čeho chci dosáhnout?)

b. Dlouhodobé cíle by měly obsahovat nižší cíle, které podpoří splnění životních cílů.

c. Střednědobé cíle by ti měly pomáhat plnit dlouhodobé cíle.

d. Nyní si můžeš upravit krátkodobé cíle tak, abys dosáhl střednědobých cílů.

4. Kontrola a zopakování

Pokud potřebuješ, požádej o pomoc zralejšího věřícího přítele, například vedoucího své vzdělávací skupiny. Je-li třeba, uprav si své cíle a časový rozvrh. Najdi si někoho, kdo by s tebou pravidelně konzultoval, jak pokračuješ.

Pracovní dvojlist k lekci 6

		Cíle	
Cíl A	Čeho chceš dosáhnout?	Proč?	
	Jak poznáš, že jsi tohoto cíle dosáhl?		
	Dokdy ho chceš dosáhnout? Uveď datum:		
Cíl B	Čeho chceš dosáhnout?	Proč?	
	Jak poznáš, že jsi tohoto cíle dosáhl?		
	Dokdy ho chceš dosáhnout? Uveď datum:		
Cíl C	Čeho chceš dosáhnout?	Proč?	
	Jak poznáš, že jsi tohoto cíle dosáhl?		
	Dokdy ho chceš dosáhnout? Uveď datum:		

Potřebné kroky/činnosti	
Cíl A	Jak tohoto cíle dosáhneš? Vypiš potřebné kroky/činnosti. 1. 2. 3.
Cíl B	Jak tohoto cíle dosáhneš? Vypiš potřebné kroky/činnosti. 1. 2. 3.
Cíl C	Jak tohoto cíle dosáhneš? Vypiš potřebné kroky/činnosti. 1. 2. 3.

Plánovací list

Oblast odpovědnosti	Krok 1 Konkrétní činnosti, které k tomu vedou	Krok 3 Stupeň důležitosti (A,B,C)	Krok 2 Potřeba času	
			Denně	Týdně
Obecenství s Bohem				
Rodina (manžel, děti, ostatní)				

Křesťanská služba																				
Zaměstnání/ škola																				
Jiné (finance, zařizování)																				
Celkem																				

O výchově

Bruno a Yvonne Schwengelerovi **SLASTI A STRASTI VÝCHOVY**

Formát: 21x23 cm, pevná vazba, cena 88,- Kč

Autoři a vydavatelé švýcarské verze časopisu «ethos» uvádějí zásady křesťanské výchovy dětí. Dotýkají se palčivých problémů, jako je lenost, neposlušnost dítěte, ukazují nutnost dobrého rodinného zázemí a radí, jak je vytvořit. Mnoho obrázků a příkladů z praxe.

Objednací kód: 24

Adresa pro zasílání objednávek:

Ethos, Chalupníkova 41, Ostrava-Zábřeh, 700 30
tel./fax: 069-352992

LEKCE 7

BOŽÍ DUCH: JEHO OSOBA A DÍLO

Když se apoštol Pavel setkal s několika učedníky Jana Křtitele v Efezu, zeptal se jich: „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?“ (Sk 19,2) Ti, kdo dnes vyznávají Krista; většinou slyšeli o Duchu svatém, ale moc toho o něm a o službě, kterou koná, nevědí. Podobně i učedníci Pána Ježíše málo rozuměli otázce Ducha svatého. Pán Ježíš jim Ducha svatého představuje překvapivým způsobem: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde, odejdu-li, pošlu ho k vám“ (J 16,7). Tento Přímluvce, Utěšitel nebo také Boží pomocník nebyl nikdo jiný než Duch svatý (J 7,39). Pán Ježíš měl na mysli, že příchod Ducha bude víc než jen náhrada fyzické přítomnosti Spasitele zde.

Bible nám na samém začátku říká: „A nad vodami se vznášel Duch Boží“ (1M 1,2). „Duch Boží“ je víc než jen všeobecný výraz označující Boha, a to i ve Starém zákoně, kde Duch Páně není ve své službě tak zřetelně patrný. Je pravda, že v Novém zákoně je jediný pravý Bůh jasněji vidět ve třech různých osobách – Otce, Syna a Ducha svatého (Mt 28,19; 2K 13,14; L 3,21-22; Ef 4,4-6; J 14,16). Musíme si zopakovat učení Písma na toto téma.

1. Je jen jeden Bůh (1Tm 2,5; Mk 12,29; Ef 4,6).

2. U tohoto jediného Boha je množné číslo (1M 1,26). Hovoří o sobě v množném čísle. Jedno z jeho starozákonních jmen je tvar množného čísla *Elohim*, vyskytuje se asi 2 600krát.

3. Množné číslo ohledně Boha je vidět ve třech osobách: Otec, Syn a Duch svatý (1Pt 1,2; Ju 12;). Každá z těchto osob je dokonalý Bůh. Otec je Bůh (1Te 1,1; 2Pt 1,17). Syn je Bůh (J 1;1,14; 20,28; Ř 9,5; Ko 1,15; 2,9; Žd 1,8). Duch je Bůh (Sk 5,3-4; 2K 3,17).

Představ si tyto vazby jako trojúhelník, který představuje trojjediného Boha. Jeden trojúhelník představuje jediného Boha. Jednotlivé strany znázorňují Otce, Syna a Ducha. Každá strana je samostatná, a přece společně vyjadřují Boha. Je zvláštní, že Písmo zjevuje, že tyto tři osoby jednájí i mezi sebou navzájem (Žd 1,8). Naše omezená mysl má možná problémy pochopit takovou bytost, která je pro nás prostě jedinečná. Musíme přijmout to, co nám Bůh o sobě zjevuje, ať tomu plně rozumíme nebo ne.

Božství Ducha

Další důvody, že Duch svatý je Bůh, lze dokládat takto:

1. **MÁ BOŽÍ JMÉNA.** Je označován jako Bůh (Sk 5,3-4). Je to Duch Páně (2K 3,18), Duch Boží (Ř 8,14) a Duch Otce (Mt 10,20). Je totožný se starozákonními Božími jmény *Jehova* a *Adonai* (srovnej Sk 28,25 a Iz 6,1-13 nebo Žd 10,15-17 a Jr 31,31-34). Je také Duch Kristův (Ř 8,9) a Duch Ježíše Krista (Fp 1,19) a tak vyjadřuje zároveň jednotu Božství i rozlišení jednotlivých osob.

2. **MÁ BOŽÍ VLASTNOSTI.** Z nich jsou nejznámější tyto: Boží Duch je věčný (Žd 9,14), je to Duch života (Ř 8,2), je vševědoucí (1K 2,10-11) a všudypřítomný (Ž 139,7-10).

3. **MÁ STEJNĚ PLNOU ÚCTU JAKO BŮH.** Mluvit proti němu je totéž jako mluvit proti Bohu (Mt 12,31-32). Hřešit proti Duchu je totéž jako hřešit proti Bohu (Sk 5,3-4). Poskvřňovat chrám, kde přebývá, je totéž jako poskvřňovat Boží chrám (1K 3,16-17).

Osobnost Ducha

Když hovoříme o Otci, Synu a Duchu svatém jako o „osobách“, znamená to, že mají všechny tři složky osobnosti. Duch svatý má rozum (1K 2,10-11) – něco zná, ví. Má city (Ef 4,30), lze ho zarmučovat. A také má vůli (1K 12,11), sám se rozhoduje, jaké dary dát věřícím. Slovo „osoba“ také znamená, že je lze navzájem rozlišit, třebaže tvoří jednotu Boha. Neznamena to, že se jedná o tři různé osoby v tom smyslu, že by šlo o tři různé Bohy. Vzpomeň si na znázornění trojúhelníkem.

Je třeba si všimnout, že Bible o Duchu svatém mluví jako o *někom* a ne jako o *něčem* (J 15,26; 16,13-14). Není to jen nějaký vliv nebo neosobní síla.

Náš vztah k Duchu svatému je velmi důležitý. Měli bychom si jeho přítomnost uvědomovat, ne ho podceňovat, přehlížet nebo se mu vzpírat. Nemáme proti němu hřešit (Iz 63,10), máme ho poslouchat (Sk 10,19-21). Musíme na něho očekávat, podřizovat se mu a sledovat, jak nás chce vést.

Jaký je?

Bible užívá různé symboly pro Ducha, které nám mají pomoci pochopit a vážít si jeho díla.

1. **VÍTR** naznačuje účinky jeho velké, neviditelné moci. Tak o něm mluví Pán Ježíš, když vysvětluje znovuzrození (J 3,8). Bůh je Duch

(J 4,24) a jeho jako podstatu nikdo neuvidí (J 1,18), protože je neviditelný. Velká moc Ducha je vidět v jeho sestoupení ve Sk 2,2, kdy přišel jako prudký víchř. Jeho moc je nesporně větší než všechny ostatní moci (Za 4,6).

2. Dalším příkladem je OHĚŇ, který čistí i spaluje (Žd 12,29). Když na učedníky sestoupil Duch, projevoval se jako jednotlivé ohnivé jazyky na každém z nich (Sk 2,3-4). Tento symbol se často spojuje s Božím soudem (Iz 4,4; Mt 3,12). Očistné působení ohně je vidět v souvislosti se zkoušením věřících, kdy se má prokázat pravá víra (1Pt 1,7; Zj 3,18). Posláním Ducha je čistit a soudit.

3. VODA vyjadřuje představu hojného života, jak teče jako řeka (J 7,37; Zj 22,1). Hasí žízeň – duchovní žízeň (J 4,14). Voda je životodárná, a proto symbolizuje nový život a znovuzrození věřícího (Tt 3,5; J 3,5). Voda je také symbolem soudu a smrti starého člověka (1Pt 3,20-21). Působení Ducha může vyústit buď v život nebo ve smrt, podle naší odevy vůči Bohu.

4. OLEJ se váže s pojmem „pomazat“. Duch je pomazáním věřícího v Krista (1J 2,20; 2K 1,21). Olej se používal v lampách ve starozákonním Božím stánku ke svícení a také k posvěcování kněžší pro službu Hospodinu. Symbolizuje přijemnost (Žd 1,9; Ž 104,15) a uzdravení (Jk 5,14). Posvěcení pro službu a svědectví je také dílem Ducha svatého.

5. HOLUBICE je i dnes symbolem míru a čistoty. Když byl Pán Ježíš pokřtěn, sestoupil na něho Duch v podobě holubice (Mt 3,16; Mk 1,10; L 3,22; J 1,32). Vyjadřuje neposkvrněnost (Mt 10,16), jemnost a nebeský původ. Všechny tyto vlastnosti by měly charakterizovat život věřícího člověka, který je veden Duchem.

Co koná?

Zdá se, že některé činnosti se vážou na každou z Božích osob. Otec vytyčuje cíle a stanoví, co chce. Posláním Syna bylo vzít na sebe lidství a být viditelným zjevením Boha. Neviditelný Duch má úlohu zmocňovat a uschopňovat. Lze vysledovat následující obecné služby, které koná:

1. Jeho mocí jsou učiněny všechny věci, ať stvoření (1M 1,2; Ž 104,30), nebo vzkříšení Krista z mrtvých (Ř 8,11). Všechny zázraky se staly z Jeho moci (Mt 12,28; L 4,14-18). Svou všemohoucností dokáže překonat jakoukoli překážku.

2. Zjevuje Boha člověku a inspiruje psané Boží slovo (2Pt 1,21; 2Sa 23,2). Dále je Učitelem a osvěcuje lidskou mysl duchovním chápá-

ním (J 16,13). Je tím pravým průvodcem, který napravuje cestu v každé situaci (Iz 48,16; Ř 8,14).

3. Přináší duchovní život hříšným lidem. Usvědčuje je z hříchu (J 16,8), uschopňuje je vidět duchovní pravdu a dává znovuzrození (J 3,5). Bez Jeho působení by nebylo možné spasení.

Letnice jako dělicí čára

Bůh-Duch svatý se jako osoba nemění ani svým božstvím, ani charakterem. Avšak čas od času se mění způsob jeho služby. Nejvýznamnější změna v působení Ducha svatého je patrná po vzkříšení a nanebevstoupení Pána Ježíše. K této změně došlo o letnicích, během židovského zemědělského svátku, který byl jednou ze sedmi Hospodinových slavností (3M 23). Letnice byly padesát dní po velikonoční sobotě.

Mnoho věřících má nejasnosti ve svém chápání služby a působení Ducha svatého, protože nevěnují pozornost jasným výrokům Pána Ježíše. Pozorně si všimněte veršů, které ukazují změnu v působení Ducha, a přesného okamžiku, kdy k této změně dojde:

1. Jan 14,16. Pán Ježíš řekl, že požádá Otce, aby dal věřícím Ducha, který by s nimi zůstal navždy. Něco takového před tím nikdy nebylo.

2. Jan 14,17. Řekl, že Duch je s nimi, ale že jednou bude v nich.

3. Jan 7,39. Řekl, že Duch ještě nebyl dán (v tom smyslu, že by byl ve věřících), a to se nestane, dokud Ježíš nebude oslaven (tj. po jeho smrti, vzkříšení a nanebevstoupení).

4. Lukáš 24,49. Těsně před svým odchodem do nebe Pán řekl učedníkům, aby čekali v Jeruzalémě, dokud nebudou obdařeni mocí z výsosti. To vyjadřuje slíbený příchod Ducha svatého, který má nyní bydlet v nich.

5. Skutky 1,4-5. Zde jim znovu přikazuje, aby čekali na příchod Ducha, „až uplyne těchto několik dní“. Řekl, že budou pokřtěni Duchem svatým (v Duchu svatém).

6. Skutky 2,1-4. Přesně v den letnic, padesát dní po smrti Božského Beránka na kříži (naším velikonočním Beránkem je Kristus), sestoupil Duch, naplnil věřící svou plností a bydlel v nich.

Před letnicemi Duch přicházel na věřící (Sd 3,10; 11,29; 1Sa 16,13), a když se mu nelíbili, odcházel od nich (1Sa 16,14). David se mohl modlit „Ducha svého svatého mi neber!“ (Ž 51,13), protože Duch tehdy ještě nepřebýval trvale ve věřících. Zmocňoval k určitým úkolům, jako byla řemeslná zručnost pro stavbu stánku (2M 31,3; 35,30-35). Dával také sílu takovým mužům jako byl Samson (Sd 13,25; 14,6.19; 15,14)

nebo Jiftách (Sd 11,29). Toto zmocnění nebylo vždy závislé na duchovních kvalitách uschopněného člověka. Lidé byli naplňováni Duchem, ale o nikom není řeč, že by v někom zůstával trvale, a nikde není zmínka o křtu nebo zapečetění Duchem. Vidíme tedy, jak významná jsou slova Pána Ježíše v J 7,39 a 14,17.

Po letnicích, kdy Duch sestoupil, bydlí ve věřících (1K 2,12; 6,19-20). Bez něho nikdo není Božím dítětem (Ř 8,9; Ju 19). Věřící jsou zapečetění až ke dni vykoupění (2K 1,22; Ef 1,13; 4,30). Kromě toho jsou všichni věřící pokřtěni neboli začleněni do Kristova těla (1K 12,13). Před letnicemi žádný takový pojem jako „Kristovo tělo“, „Kristova církev“ nebo „Kristova nevěsta“ (jedná se o tři výrazy označující totéž) nebyl znám. Letnice byly výraznou dělicí čarou ve způsobu služby a působení Ducha svatého. Podle toho by se verše z doby před letnicemi jako Ž 51,11 a 1Sa 16,14 nikdy neměly používat jako důkazy učení o Duchu svatém po letnicích, o což se mnozí snaží.

Závěr

Je možné mnoho vědět o Duchu svatém a přece znát velmi málo o tom, jak mocně působí v našem nitru ve všedním životě. Chceme mít duchovní poznání o Duchu svatém. Ale také potřebujeme být zcela vydáni jeho mocnému utváření, kdy nás formuje jako hrncíř hlínu (Jr 18,6). Ten Duch je Pán a musíme být otevřeni pro jeho mocné dílo v každé oblasti. Výsledkem bude charakter a život podobný Kristu, ne horečnatost a nestálost. Je to sám Bůh, kdo v nás žije a z Něho nevychází zmatek.

LEKCE 7

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Duch svatý není jen nějaká síla nebo vliv. Je to osoba, která má vlastnosti, složky osobnosti: rozum, cit a vůli (chtění). Jak následující verše charakterizují tyto složky

1K 2,10-12

Ef 4,30

1K 12,11

2. Jak bys následujících veršů použil k vysvětlení, že Duch svatý je Bůh?

Sk 5,1-4

Ř 8,14

2K 3,18

3. Duch svatý má Boží vlastnosti. Přiřaď verše k níže uvedeným vlastnostem: Žd 9,14; Ž 139,7-9; 1K 2,10-12

Věčný:

Vševědoucí:

Všudypřítomný:

4. Bible někdy používá „obrazů“ (symbolů) jako jsou vítr (J 3,8), oheň (Sk 2,3-4), voda (J 7,37-39), olej (3M 8,12; Sk 10,38) a holubice (Mt 3,16; L 3,22) k ilustraci, jaký Duch svatý je. Na základě obecných znalostí významu těchto symbolů řekni, co vyjadřují o Duchu svatém. (Např. Duch svatý je – jako vítr – neviditelný.)

5. Vyber jeden z výše uvedených symbolů a vysvětli, jak můžeš danou vlastnost aplikovat na svůj život.

6. Jak působí Duch svatý ve světě:

1M 1,2

J 16,13-14

J 3,5-6

2Pt 1,21

J 16,7-11

7. Působil Duch svatý ve všech dobách stejně, nebo se čas od času způsobil jeho projevu a působení měnit? Podívej se na verše a náčrtek dole. Do poznámek napiš ústřední myšlenku každého verše, co říká o působení Ducha svatého. Zvlášť si všiměj změn při přechodu z jednoho období do druhého.

Před letnicemi		Po letnicích
<i>Starý zákon</i> (od stvoření do Jana Křtitele)	<i>Evangelia</i> (od Jana Křtitele do letnic)	<i>Kristova církev</i> (od letnic dodnes)
1Sa 16,14 Ž 51,13	L 11,13 J 14,16-17	Ř 8,9-11 1K 6,19
(Mojžíšův zákon)	(Kristovo narození) (Kříž)	(Letnice)
<i>Poznámky:</i>	<i>Poznámky:</i>	<i>Poznámky:</i>
1Sa 16,14	L 11,13	Ř 8,9-11
Ž 51,13	J 14,16-17	1K 6,19

PŮSOBNÍ DUCHA VE VĚŘÍCÍCH

Božho Ducha nám seslal vzkříšený Kristus, aby jeho lidé vedli život, k jakému jsou zde na zemi povoláni. „Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo. ‘ To řekl o Duchu, ježž měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili: Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven“ (J 7,38-39). Takto dal Bůh moc a moudrost, která by v nás měla přebývat. Jde s námi stále po boku jako ten, kdo nás povzbuzuje, vede, vyučuje, uschopňuje a prosí za nás stejně jako to dělal Ježíš, když byl zde na zemi. On je tím „Přímělvcem“, je jako Ten, kdo chodil po svaté zemi a neúnavně sloužil svým učedníkům i všem potřebným. Je to osoba, ne nějaký vliv, mystická kosmická energie nebo osvčující složka člověka. Je to Bůh v nás.

Působení Ducha začíná ještě než se Boží dítě narodí znovu. Když Petr kázal své známé kázání o letnicích, které vedlo k obrácení asi tří tisíc lidí, Boží Duch mocně působil. „Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: ‚Co máme dělat, bratři?‘ Petr jim odpověděl: ‚Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů““ (Sk 2,37-38). Tito lidé prožívali usvědčení z hřichu. Bez něho není pokání, které podle slov Pána Ježíše je podstatné pro to, aby člověk nezahynul (L 13,3). Posláním Ducha je usvědčovat svět z hřichu, ze spravedlnosti a ze soudu (J 16,8). Duch přišel také proto, aby dal znovuzrození a věčný život padlému člověku (J 3,3-8; Tt 3,5).

Co Duch dělá při znovuzrození?

1. NASTĚHUJE SE do věřícího. Pán Ježíš slíbil, že až přijde Duch svatý, bude ve věřících a zůstane tam na věky (J 14,16-17). Toto stále přebývání je jedinečnou pravdou od letnic a stále se potvrzuje (Ř 8,11; 2Tm 1,14; 1K 2,12; Ga 4,6; 1J 3,24; 4,13). Jestliže někdo v sobě nemá Kristova Ducha, nepatří Kristu (Ř 8,9). Pouze nespasení lidé nemají Ducha (Ju 19). Duch svatý do nás vstupuje při znovuzrození. Když se nastěhuje, tělo věřícího se stává Božím chrámem (1K 6,19-20). Bůh dnes přebývá v lidech, ne v chrámech.

2. ZAPEČETÍ věřícího. Když někdo uvěří evangeliu o spasení, je

označen pečeti – Duchem svatým (Ef 1,13). Duch svatý nás zapečetuje do dne vykoupení, kdy přijde Kristus pro své svaté (Ef 4,30). Z toho také vyplývá trvalost pravého znovuzrození. Je to pečeť Božského vlastnictví (2K 1,22). Totéž slovo je použito o zapečetění Kristova hrobu římskou stráží (Mt 27,66) a znamená bezpečí pro člověka opravdově věřícího v Krista.

3. ZÁVDAVEK. Slovo závdavek lze přeložit také jako „záloha“, tedy záruka, že Bůh transakci spasení dotáhne do konce (2K 1,22; 5,5; Ef 1,14). Každý věřící byl vykoupen drahou krví Kristovou a Kristus si pro něho přijde. Duch od věřícího neodchází, stejně jako nás Kristus neopustí (Žd 13,5). To je naprosto odlišné od působení Ducha před letnicemi.

4. POMAZÁNÍ. Ve Starém zákoně byli králové a kněží pomazáni olejem a znamenalo to zasvěcení jejich služby Bohu. V dnešní době jsou věřící pomazáni Duchem, a tak jsou odděleni pro Jeho svaté záměry. Ježíš Kristus učinil všechny věřící krále a kněží Bohu (Zj 1,6). Proto je každý věřící Božím pomazaným, tedy ne jen několik kazatelů se zvláštním duchovním obdarováním a zmocněním (1J 2,20).

5. KŘEST. Tohoto pojmu užíval Jan Křtitel k předpovědi budoucího působení Ducha svatého (Mk 1,7-8; J 1,33). Kristus před svým odchodem do nebe toto proroctví zopakoval ve Sk 1,5, aby dal najevo, že brzy dojde k letnicím (Sk 2). Před letnicemi není o nikom řečeno, že by byl pokřtěn Duchem nebo v Duchu. Letnice jsou tedy naplněním proroctví Pána (J 7,39; 14,16-20). Jediné místo Bible, které vysvětluje učení o křtu Duchem, je 1K 12,13, kde se dovídáme, že jedním Duchem jsme my všichni byli pokřtěni do jednoho těla. Toto tělo, které vzniklo o letnicích, je na jiném místě podáno jako Církev (Ef 5,23.30-32). To znamená, že křest Duchem nás spojuje v Kristovo tělo a byli do něho zahrnuti všichni křesťané. Křest Duchem je jednorázová událost, ke které dochází při znovuzrození.

Nikde není výzva k věřícím, aby usilovali o křest v Duchu. Sto dvacet věřících čekalo v horní místnosti ve Sk 2 na příchod Ducha. Jejich čekání nepřimělo Ducha, aby sestoupil, ani to nebylo znakem jejich duchovních kvalit. Křest přijali všichni jako skupina. V Písmu nevidíme žádného jednotlivého věřícího, který by nějakými duchovními prostředky usiloval o přijetí křtu Duchem nebo vůbec o nějaký duchovní dar. Nikde není výzva, aby to věřící dělali, ani návod, jak by to měli dělat. Samařané

(Sk 8,14-20), pohané (Sk 10) a učedníci Janovi (Sk 19,1-6) přijali Ducha vždy jako skupina podle Boží vůle a ne v důsledku toho, že ho hledali.

Ještě zůstává otázkou, proč výše uvedené skupiny byly pokřtěny každá zvlášť. Proč nepřijali křest také o letnicích jako ostatní? První věřící v Krista byli Židé. Bylo jim dáno najevo, že i pohané mají být přijímáni k plné účasti v Těle. Také jim bylo ukázáno, že mají přijmout i pohrdané a nenáviděné Samařany. Všichni Samařané byli přijati do Církve jako skupina. Nadpřirozená znamení měla lidem, kteří by je jinak nepřijali za plnoprávné křesťany, prokázat, že je Bůh přijal. Samařany nelze brát jako oprávněný příklad dnešních křesťanů, kteří Ducha svatého nemají a musí jednotlivě přijímat „křest“. Podobně ani Janovi učedníci nebyli křesťany, dokud jim jako celé skupině nebyl dán Duch svatý skrze vzkládání rukou apoštolů a za nadpřirozených znamení. Dnes žádný věřící není pokřtěn Janovým křtem a stejně tak nikdo nemůže říct, že o Duchu svatém ještě neslyšel.

Je třeba říci, že tzv. „letniční“ nebo „charismatictí“ věřící chápou křest Duchem (neboli v Duchu) naprosto jinak. Tvrdí, že tento křest je hlubší duchovní zkušeností, která se od spasení liší, následuje až po něm a obvykle se projevuje mluvením v jazycích. Burcují druhé, někdy dokonce i nevěřící, aby usilovali o „křest“, zpravidla tak, aby se snažili o „dar jazyků“. Ve sborech i jinde je někdy slyšet jazyky a pánové dávají pokyny, jak tento dar získat. Skvělé zážitky se uvádějí jako důkaz správnosti tohoto učení. Jako další důkaz se někdy užívají také veřejná shromáždění spojená s uzdravováním. V tom, jak přitom užívají biblická místa o křtu Duchem, je však řada vážných nesrovnalostí:

a) Volně zaměňují slova, která neoznačují totéž, tedy nejde o synonyma. Ztotožňují pojmy „naplnění Duchem“ (např. Ef 5,18 K) a „křest“. Avšak slova „být naplňován“ se nevztahují na jednorázovou událost křtu. Kromě toho k naplnění došlo před tím, než byl křest. Naplnění se u jedné osoby několikrát opakovalo (Sk 2,4; 4,8.31). Křest je jednorázová událost. Věřící jsou vyzýváni, aby byli naplněni Duchem. Žádnému věřícímu v Krista není adresována výzva, aby usiloval o křest Duchem nebo dokonce aby mluvil jazyky. Záměna pojmů je možná způsobena tím, že o letnicích došlo současně k naplnění i ke křtu.

b) Samařany, pohany a Janovy učedníky nemůžeme považovat za příklady bezmocných věřících v dnešních církvích, kteří jsou sice spase- ni, ale neprožili křest Duchem. Tím se zcela přehlídá historická skladba

ve Skutcích a nutnost veřejného přijetí a uznání těchto skupin. Také se přehlíží, že v epistolách nikde není výzva k usilování o křest v Duchu, ani tam, kde je řeč o duchovním životě.

c) Bible nerozděluje Kristovo tělo na „charismatické“ a „necharismatické“ skupiny. Písmo neučí, že by byly dva křty: jeden do Krista (obrácení) a druhý do Ducha (po obrácení).

Co Duch přikazuje věřícímu

1. DEFINICE NAPLNĚNÍ. Platí nám výzva: „Buďte naplněni Duchem“ (Ef 5,18 K). Sloveso „být naplněn“ (přesněji „být naplňován“) vyjadřuje trvalou činnost v životě věřícího, ne jednorázovou zkušenost. Co to znamená být naplňován Duchem, pochopíme, když se podíváme, jak je slovo naplňován/naplňen používáno jinde v Bibli. Výrazu „naplnění něčím“ se používá například ve významu být ovládnut určitými emocemi – hněvem, bázni, bláznovstvím, starostí, radostí, závisí nebo údivem. Také vyjadřuje myšlenku nasycení, jako třeba houba naplněná octem, dům plný vůně nebo město plné určitého učení. Také se používá k vyjádření převažujícího rysu, jako být naplněn podvodem, milostí nebo pravdou. Souhrnně tyto výskyty i konkrétní spojení s Duchem dávají najevo, že pod pojmem naplnění Duchem je míněno mocné ovládnutí našeho všedního života Duchem Božím. Pojem naplnění znamená „ovládání“. Neznačená to získávat víc z Ducha svatého.

2. PŘEKÁŽKY NAPLNĚNÍ. Všechno, co brání volnému Božímu působení v našich životech, brání naplňování Duchem. Lze říci, že otevřené *odporování* Duchu je zvlášť činností nevěřících (Sk 7,51). *Uhašování* Ducha, jako když lijeme vodu do ohně, může dělat celá církev nebo její vedení (1Te 5,19). Opravdoví, oddaní věřící by měli dbát, aby *nezarmucovali* Ducha (Ef 4,30). Toto slovo vyjadřuje reakci Pána na neslušné, tělesné chování. Duch nemůže mocně působit a žehnat tam, kde se lidé chovají nevhodně.

3. POVAHA NAPLNĚNÍ. Jak tedy prožít naplnění, když Boží požehnání a moc závisí na tom, nakolik nás Duch ovládá a jak jsme jím naplněni? Je třeba si uvědomit, že Duch je svrchovaný a může jednat naprosto nezávisle na tom, co člověk dělá. To lze znázornit tím, že Jan Křtitel byl naplněn ještě před narozením (L 1,15). Pán Ježíš jako dokonalý člověk byl Duchem naplněn stále (L 4,1). K naplnění dochází, když chceme žít, jednat a mluvit podle Božského vedení, třeba i bez usilování o prožití samotného naplnění. Když se například apoštolé modlili za

odvahu mluvit Boží slovo za velkého protiventství, byli naplněni Duchem a prokazovali se velkou mocí. Naplnění nebylo něco vzácného. Byl to předpoklad pro práci diakonů (Sk 6,3) a prožíval je každý oddaný věřící (Sk 11,24). Někdy se to projevovalo velmi překvapivě. Pavel byl naplněn, aby mohl varovat zlého člověka (Sk 13,9). Smyslem naplnění je vykonání Božích záměrů, ne uspokojení lidské ctižádosti.

Duch má ve své moci nás, ne my jeho. On vede náš život, jak chce, abychom plnili Boží vůli a neprosazovali duchovní nadřazenost.

4. **PODMÍNKY PRO NAPLNĚNÍ.** Zdá se, že podmínky ve většině případů souvisejí s odezvou našich duší na Boží působení, když se snažíme podobat se Kristu (Ř 8,29; Ga 4,19). Život naplněný Duchem pramení z toho, když:

- a) v nás bohatě přebývá Boží slovo (Ko 3,16, srovnej Ef 5,18 a násl.)
- b) se považujeme za mrtvé pro hřích, ale žijeme pro Boha (Ř 6,11)
- c) přinášíme svá těla Kristu pro naplňování jeho záměrů (Ř 12,1-2; 6,13)
- d) je Kristus naším Pánem a jsme mu podle toho poslušni (L 6,46; J 14,21)

Nepočítejme, že budeme naplněni Duchem tím, že se budeme nějak zvláště modlit nebo projdeme nějakým církevním obřadem, když budeme přitom zanedbávat studium Božeho slova nebo setrvávat v něčem, co nás poskvřuje. Naplnění nebo ovládnutí Duchem je důsledek živého obecenství s Kristem, a ne výsledkem úsilí o nějakou zkušenost.

5. **DŮSLEDKY NAPLNĚNÍ.** Působení Ducha na naše životy je závislé na naší otevřenosti jeho službě. Život vedený Duchem je život, jímž věřící rostou v milosti a v poznání našeho Pána Ježíše Krista (2Pt 3,18), ne náhlá duchovnost vyvolaná zkušeností v krizi.

Důsledky naplnění se projevují mnoha praktickými způsoby:

- a) Změna charakteru neboli „ovoce Ducha“ (Ga 5,22).
- b) Duchovní učení se, zejména Božeho Slova (J 16,12-15; 1J 2,27; 1K 2,9-10).
- c) Poznávání Boží vůle (Ř 8,14; 12,1-2).
- d) Účinný modlitebný život (Ef 6,18; Ř 8,26-27).
- e) Odvaha vydávat svědectví (Sk 4,29-31).
- f) Přínos požehnání pro druhé (J 7,38-39).
- g) Přetékaní chvalami a písněmi (Ef 5,19).
- h) Život soustředěný na Krista (Ga 2,20).

Co Duch koná pro věřícího

Duch koná i jiné zvláštní druhy služby:

1. OSLAVUJE KRISTA. Cílem této zvláštní služby Ducha je zveličovat každému věřícímu ne sebe, ale Syna (J 16,14).

2. VYUČUJE. Jestliže se máme z Písma něco dovědět o cestách Pána, musí se to vyučovat prostřednictvím Ducha svatého, který osvětluje (1J 2,27; 1K 2,9-14).

3. VEDE. Bez vedení jsme jakoby duchovně slepí. On nás může vést správnou cestou, když na něho čekáme a posloucháme jeho rady, ať už nám je dává přímo nebo prostřednictvím svých služebníků (J 16,13; Př 3,5-6).

4. UJIŠŤUJE. Písmo je základ poznání o našem spasení, ale vnitřní ujištění přichází na základě svědectví Ducha našemu duchu (Ř 8,16; 1J 3,24; 4,13; Ga 4,6).

5. MODLÍ SE za nás. Když nevíme, jak se správně modlit, Duch se za nás přimlouvá, jak je třeba (Ř 8,26).

6. POSVĚCUJE. Je to Duch svatý. Už jeho přítomnost v našem těle znamená začátek svatosti (1K 3,16-17) a uschopňuje nás žít svatě.

Závěr

Křesťanský život je osobní vztah s Bohem ve všedním životě. Předmětem naší víry je Pán Ježíš Kristus. Když jej přijmeme jako krále svého života a žijeme pod jeho vládou připraveni vždy konat jeho vůli, pak Boží Duch ovládá naše životy a vede naše cesty k Boží cti. Takový vztah přináší požehnané ovoce Ducha, tedy lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5,22-23). Je to úsilí oslavovat Pána Ježíše a podřizovat se mu, abychom mohli ve svém všedním životě vítězit.

LEKCE 8

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jaké je působení Ducha svatého při přivádění lidí ke Kristu a proč je potřebné (J 16,7-8; 3,5-9; Tt 3,5)?

2. Jaká slova používá Mt 3,11, když hovoří o budoucí činnosti Ducha svatého?

Kolik lidí bylo „pokřtěno do jednoho těla“ podle 1K 12,13?

Co je to „tělo“, o kterém mluví apoštol Pavel v souvislosti 1K 12?

Jaké závěry o „křtu v Duchu (Duchem)“ z toho vyvodíš?

3. Jak se dnes používají pečeti v souvislosti s důležitými dokumenty a co to vyjadřuje o působení Ducha svatého (Ef 1,13)?
4. Závdavek znamená vlastně „záloha“. Co to tedy znamená závdavek Ducha (Ef 1,14)?
5. Jaké máš osobní ujištění z Ef 1,13-14 a 2K 1,22?
6. Z úseku Ř 8,8-11 můžeme vyvodit řadu závěrů o tom, jak v nás přebývá Duch. Zkus na základě každého verše napsat jeden závěr:
- v. 8:
- v. 9:
- v. 10:
- v. 11:
- Co pro tebe prakticky znamená 1K 3,16 a 6,19-20?

7. Jak Duch svatý působí ve věřícím po jeho obrácení?

J 16,13

Ř 8,14

Ř 8,26-27

8. Srovnaj Ef 5,18-25 s Ko 3,16-19. Všimni si, že oba úseky začínají příkazem (Ef 5,18; Ko 3,16), a pak vypiš seznam činností, které by měly vyplývat z poslušnosti vůči tomuto příkazu. První příkaz (Ef 5,18) je „být naplněn Duchem“. Co si myslíš, že na základě srovnání těchto dvou příkazů v obou úsecích znamená „být naplněn Duchem“? Jak jsi na tom s „naplněním“?

9. Jaké jsou překážky pro život naplněný Duchem?

Ef 4,30

1Te 5,19

S jakými překážkami ses setkal ve svém osobním životě?

10. Jaké jsou znaky křesťana naplněného Duchem (Ga 5,22-23)?

Vedeš život naplněný Duchem podle tohoto popisu? Proč? Proč ne? Jaké praktické kroky můžeš podniknout pro to, abys žil plněji pod vedením Ducha?

LEKCE 9

DUCHOVNÍ DARY

Jedním z nápadných rysů prvotní apoštolské církve byla velmi široká účast věřících a duchovní život mezi nimi. Slovo nehlásali jen apoštolé ani nějaká skupinka vyškolených „duchovních“. Studium takových úseků jako jsou Sk 2,46-47; 5,13-14; 6,2-6; 8,4 ukazuje, že do hlásání evangelia a jiných činností bylo zapojeno mnoho lidí. Během tohoto období věřících rychle přibývalo a všude vládlo velké duchovní nadšení. Tato široká účast byla hlavní příčinou rozšíření křesťanské víry po celém civilizovaném světě.

V poslední době bylo znovu objeveno toto pojetí zapojení každého údu a došlo k návratu k novozákonní praxi. Současně vzrůstá zájem o učení o duchovních darech. Když Ježíš odešel do nebe, dal svým následovníkům „dary“ (Ef 4,8.11). Cílem bylo „vyvolené dokonale připravit k dílu služby“ – k budování těla Kristova (Ef 4,12). Dary se mají využívat k růstu všech Božích lidí, aby mohli konat dílo služby. Při vyučování této pravdě v 1K 12 použil Pavel obrazu lidského těla a jeho údů. Správné fungování těla vyžaduje, aby každý úd plnil přidělené úkoly. Žádné tělo nemůže správně fungovat, kdyby celé tělo byla jen ústa nebo ruce. Bůh dal každému věřícímu něco, čeho může využívat k prospěchu druhých, a oslavování Boha může změnit životy naše i druhých.

Povaha darů

1. DEFINICE. Duchovní dary jsou Bohem darované schopnosti pro duchovní službu a nadpřirozeným způsobem je dostávají jen věřící. Český výraz „duchovní dary“ zní řecky *pneumatika charismata*. Kořenem slova *charismata* je *charis*, milost neboli nezasloužená přízeň. *Pneumatika* znamená „duchovní“, něco, co je z Ducha, tedy z Boha a patří do sféry Ducha.

Dary se liší od přirozeného nadání, i když obojí má svůj původ v Bohu a může v určitých případech působit společně. Přirozený talent má člověk od svého prvního, přirozeného narození, duchovní dary dostává při druhém narození. Jestliže se duchovní dary správně rozvíjejí, pak se děje něco nadpřirozeného. Má to silný vliv na jiného věřícího v křesťanském růstu a je to pro něho povzbuzení. Hra na hudební nástroje, zpěv a jiné projevy umění jsou talentem od Boha, ale nejsou uvedeny

jako duchovní dary. Mohou je mít i nespasení lidé. Dary se tedy liší od ovoce Ducha (Ga 5,22-23). Ovoce pochází zevnitř, patří k charakteru a je to součástí procesu růstu všech věřících. Na rozdíl od duchovních darů je každá vlastnost ovoce Ducha dostupná všem věřícím.

2. ZDROJ. Každý dobrý a dokonalý dar pochází od Boha (Jk 1,17). Tak je tomu i s duchovními dary. Bůh je jeden a dary pocházejí od Otce (Ř 12,3), od Syna (Ef 4,8) a Ducha svatého (1K 12,11). Každý věřící dostává jeden nebo několik darů od vzkrášeného Krista (Ef 4,7-8; 1K 12,7; 1Pt 4,10). Neexistuje věřící, který by neměl žádný dar. V tomto smyslu jsou všichni věřící „charismatictí“, ať si to uvědomují nebo ne. Biblicky nelze věřící dělit na „charismatické“ a „necharismatické“, i když se to v křesťanském světě často děje. Dary nejsou majetkem několika ordinovaných lidí. Tato pravda by nám měla burcujičím způsobem připomenout naši odpovědnost za rozněcování daru v sobě a jeho využíování (1Tm 1,6). To nemůžeme ignorovat.

Na čem závisí to, jaký dar dostaneme? Někteří věřící poukazují na 1K 12,31 a 14,1, jako by to záleželo na tom, jak se o to ucházíme a jak o to Boha prosíme. Ale 1K 12,31 používá zájmeno *vy* v množném čísle a ne v jednotném a je zřejmé, že je to adresováno církvi jako celku, a pro místní církve je kladen zvláštní důraz na důležitější dary, jako je prorockví. Dary pocházejí z Boží milosti a nejsou odměnou za svatost nebo za naše úsilí (Ef 4,7). Bůh rozhoduje podle své úvahy, ne naší, jak dary rozdělit. Copak jsme dost moudří, abychom ho učili, kde je naše správné místo v Jeho těle?

3. CÍL. Dary byly dány v souvislosti s odchodem Pána Ježíše Krista do nebe po jeho zmrtvýchvstání. Je to jeho opatření pro církve. Z vytvoření církve o letnicích vyplývá, že je to pro věřící něco nového, co v dřívějších obdobích nebylo. Dary mají budovat druhé věřící, aby mohli konat dlo služby (1K 14,12-26; Ef 4,12), mají podporovat růst v jednotě a lásce (Ef 4,16), pomáhat pečovat o sebe navzájem (1K 12,25-26; 1Pt 4,9-10) a oslavovat Boha, zejména při službě slovem (1Pt 4,11). Nikde není náznak, že by šlo o vlastní vylepšování, vzdělávání sebe sama, nebo že by cílem byla vlastní důležitost. Dary jsou zaměřeny na druhé. Ale není v 1K 14,4 řečeno, že jazyky slouží k vlastnímu užítku? Tento verš vyjadřuje srovnání mezi prorokováním k vyučování církve a praxí mluvení jazyky v Korintě. Při tomto srovnání stojí jazyky níže. Tento verš neříká, že cílem nějakého duchovního daru je budování sebe sama. To je vedlejší produkt. Dary mají budovat, vzdělávat druhé.

Třídění darů

Znalci Bible se rozcházejí, pokud jde o přesný počet darů. Někteří mluví o devíti, jiní o dvaadvaceti. Navíc není jasno, zda dary vyjmenované v Písmu tvoří dohromady úplný seznam. Mnozí mají za to, že je to výčet jen větších darů, ale že mohou být i jiné, které v Bibli nejsou uvedeny. Všimněte si následujících výčtů darů:

1.Korintským 12,8-10	1.Korintským 12,28	Římanům 12,6-8	Efezským 4,11
slovo moudrosti	apoštolé	proroctví	apoštolé
slovo poznání	proroci	služba	proroci
víra	učitelé	vyučování	evangelisté
uzdravování	mocné činy	povzbuzování	pastýři
působení	uzdravování	rozdávání	učitelé
mocných	pomoc	být v čele	
činů	potřebným	milosrdenství	
proroctví	řízení církve		
rozlišování	řeč ve vytržení		1.Petrův 4,11
duchů			mluvení
různé druhy			služba
jazyků			
vykládání			
jazyků			

Velmi často se diskutuje o tom, zda některé dary se od dob apoštolů vytratily ze scény. Mnoho konzervativních autorů má za to, že dary vyjadřující znamení, jako uzdravování, byly určeny především pro dobu apoštolů. Jiní to popírají a říkají, že k tomu chybí biblický důkaz. Mnoho vůdčích osobností tvrdí, že jsou Božími apoštoly, dokonce že mají moc a autoritu původních dvanácti. Ale apoštolé mohou v dnešní době existovat pouze v druhotném významu slova, protože dnes nikdo není svědkem Kristova vzkříšení, což je předpokladem (1K 9,1; Sk 1,21-22). Stále jsou dohady o tom, zda některé dary ještě existují nebo zda byly některé zase přidány. To ale přesahuje rámec této lekce.

Dary se třídí různými způsoby. Například (1) podle jejich projevu (mluvení, služba, znamení); (2) podle oblasti působení (v církvi jako celku, v místní církvi); (3) podle jejich aspektu (motivace, služba,

projev); (4) podle jejich trvání (trvalé, dočasné). Popis darů roztržďených podle jejich povahy je uveden v dodatku B.

Využívání darů

Každý z nás nese odpovědnost za svou funkci jako služebníka církve, za to, jak využívá svůj dar. Nový zákon neukazuje, že by většinu práce pro Boha mělo dělat několik pracovníků a druhí jen přijít, přijímat službu a trochu pomáhat finančně. Vzpomeňte si na podobenství o hřivnách a o tom, že budeme před Bohem skládat účty (Mt 25,14-29). Každý křesťan má být plně zapojen do těla věřících a sloužit tam podle Božího plánu. Jak to dělat?

1. ODHALIT DARY. Písmo něco takového výslovně nepřikazuje. Avšak je mnoho příkazů, abychom Pánu v obecenství Jeho církve sloužili. Můžeme tedy začít kdekoli jako pomocníci. Se službou není třeba čekat, až objevíme svůj zvláštní dar. Platí pro nás příkazy, abychom fungovali v mnoha oblastech darů, i když dar nemáme. To se týká služby (Ga 5,13), povzbuzování (Žd 10,25), dávání (2K 9,7), víry (2K 5,7), evangelizační práce (Sk 1,8), rozeznávání duchů (1J 4,1), vyučování (Tt 2,4) a pastýřské práce (1K 12,25). Zvláštní Boží pozhnání v některé z těchto oblastí služby je znakem duchovního daru. Ale kdo by chtěl omezovat dávání, víru a pomoc druhým pouze na ty, kdo mají dary? Jeden člověk může mít víc než jeden dar (Pavel, Filip). V každém případě nikdo nemá nárok na duchovní povýšení (1K 12,21-24).

2. ROZVÍJENÍ DARŮ. To se děje běžně tím, že je aktivně využíváme pro Boha. Nedostáváme je v plném rozkvětu. Růst ve využívání duchovních darů se řídí stejnými zásadami jako všechny oblasti duchovního růstu. Popis darů je zařazen po příkaze, abychom předkládali svá těla Kristu a Jeho službě, abychom tak byli živou obětí; teprve pak následuje úsek o darech (Ř 12,1-2). Podobně po výzvě v Ef 4,1, abychom chodili, jak se patří na naše povolání, následují také verše na téma darů. Poslušnost, účinná modlitba, pilné studium Slova, sdílení naší víry, aktivní účast v obecenství místního sboru a touha konat Boží vůli jsou faktory rozvíjení našich darů. Ty nerostou skokem. Jedná se o postupný růst jako ve všech ostatních oblastech duchovního prospívání.

3. VODÍTKA PRO ROZPOZNÁNÍ DARŮ. Možná vám pomohou následující body:

a) Buď zaměřen na druhé. Duchovní dary slouží druhým, zejména

v jejich budování, aby i oni mohli sloužit Kristovu tělu (Ef 4,12). Nezaměřuj se na sebe.

b) Dívej se na „otevřené dveře“ služby (Ga 6,10). Nečekej, že svůj dar napřed objevíš a pak jím budeš sloužit. Možná to nebude to, co si představuješ, ale dělej, co je nyní třeba, i když tě to bude stát námahu. Když je kolem spousta potřeb a příležitostí, není duchovní vyčkávat a vyptávat se, „jaký mám dar“. Ježíš řekl: „Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží“ (L 22,27). Snažit se příliš brzy zaměřovat se na jednu oblast může být nevýhodou.

c) Modli se za příležitosti, jak sloužit Pánu Ježíši. Nečekej, že za tebou někdo přijde, nebo tě vyhledá. Jednou ze součástí plné Boží výzbroje je modlitba (Ef 6,18). Pros Boha za moudrost (Jk 1,5), abys porozuměl, kde tě chce používat. Prohlédni si seznam darů a zkus najít příležitosti, kde můžeš sloužit. Nepodceňuj své schopnosti, když máš dělat, co ti Bůh připravil. Spokoj se s tím, že v něm máš dost (2K 12,9).

d) Hledej radu od zralejších věřících, kteří tě znají (Př 11,14). My sami často nedovedeme nejlépe posoudit své dary (1K 14,29). Naše osobní přání se mohou velmi lišit od toho, co zamýšlí Duch. Mnozí obdarovaní kazatelé slova se například na začátku úplně vzdali představy, že by vůbec kázali. Na druhé straně mnozí se aktivně tlačí na kazatelnu, i když je zřejmé, že oblast jejich služby spočívá někde jinde. Nechej si poradit. Akceptuj, že někde mohou být dveře zavřené.

e) Buď aktivní ve službě. Aktivita může vést k tomu, že objevíš svůj dar (2Tm 1,6; 1Tm 4,14). Nemusíme se vždy bát, že utkáme od Boha, když sloužíme, kde můžeme a kde je nás třeba. Jsi k dispozici, nebo se své odpovědnosti vyhýbáš? Jsi věrný v tom, co děláš?

f) Nepočítej, že porosteš skokem. Postupný růst je biblický způsob rozvoje ve všech oblastech křesťanského života (2Pt 3,18). Začátky se často vyznačují nenápadností, odrazováním. Neukvapuj se ve svém úsudku tak, aby ti to zabránilo v růstu.

Tvůj život může být dynamickou zásobárnou nevyužitého potenciálu pro Boha. Je možné sloužit na výsluní i tiše v ústraní. Možná sloužíš ve skromnosti, jako jsou pomocné práce, projev soucitu, milosrdenství. V této oblasti nikdy nechybí příležitostí. V každém případě se vydej Bohu, abys konal, čím tě pověří, a konej to s vědomím, že na jeho milosti máš dost. Nezanedbávej svůj dar. Rozněcuj jej!

LEKCE 9

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Vyjmenuj různé duchovní dary uvedené v těchto verších:

Ř 12,8-10

1K 12,3-8.28-30

Ef 4,11

1Pt 4,8-11

2. Jak bys reagoval na tvrzení, že:

a) Duchovní dary mají jen duchovnější křesťané (1K 12,7).

b) Některý dar je pro všechny věřící (1K 12,28-30).

c) Je třeba se modlit za přijetí duchovního daru (1K 12,11.18).

3. Jaký je smysl duchovních darů podle následujících veršů:

1K 14,12 a Ef 4,11-13

1K 14,20-25 (zejména 14,22) a Žd 2,2-4

4. Před jakými dvěma postoji varoval Pavel, pokud jde o duchovní dary?

1K 12,15-16

1K 12,21

Jaký by byl praktický důsledek takových činností?

5. Co psal Pavel do sboru v Korintu ohledně duchovních darů (1K 1,4-7)?

Byli Korintáné díky svým duchovním darům duchovním sborem (1K 3,1-3)?

6. Co vyplývá z 1K 14:

Jaký je smysl daru jazyků?

Jak Korintští tohoto daru zneužívali?

Jaké pokyny dal Pavel o jazycích?

Vysvětli výraz: „Pět je lépe než deset tisíc.“

7. Co říkají následující úseky o postoji při využívání darů? Co říkají o způsobu, jak jich využívat? Jaká upozornění se vážou k uvedeným darům?

Ř 12,6-8

1Tm 4,13-15

1Pt 4,8-11

8. Přečti si 1K 13,1-3.8-10.13. Klade Bůh větší důraz na poznání a uplatňování našich duchovních darů, nebo na rozvíjení Kristova charakteru a nesení ovoce Ducha (Ga 5,22-23)? Vysvětli.

9. Jaké máš asi duchovní dary? Jak je užíváš v místním sboru? Jak jich hodláš využívat v budoucnosti?

10. Jaká je tvoje odpovědnost, když nevíš, jaký máš dar?

Pro evangelizaci

Richard Bennet:
HLEDÁNÍ BOHA

Formát 11x18 cm, brož., 80 stran, cena 30,- Kč

Kdo to Ježíš Kristus skutečně byl? – Mesiáš židovského národa, Spasitel světa, Král, nebo vzbouřenec?

Odborník zde přesvědčivě shromažďuje biblické výroky, aby ukázal Boží plán s lidmi. Člověka, který hledá Boha, nechává autor stát pod křížem; člověka, který hledá člověka, nechává setkat se s Bohem. To je cíl hledání.

Objednací kód: 45

Adresa pro zasílání objednávek:

Ethos, Chalupníkova 41, Ostrava-Zábřeh, 700 30
tel./fax: 069-352992

LEKCE 10

SLUŽBA

„Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží,“ řekl náš Pán (L 22,27). „Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Otec o něm ústy Izajáše řekl: „Zde je můj služebník“ (Iz 42,1).

Ve světě je stále touha vyniknout. Soupeří se o první místo, o povýšení sebe sama. Cílem je být na vrcholu, být pánem všech. Ježíš ukazoval a učil revolučně nové cestě. Učedníci se mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš je napravil vysvětlením: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech“ (Mk 9,35).

Stát se velkým službou

„Kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech“ (Mk 10,44-45). Ježíš učil, že v Božím království *cesta vzhůru vede dolů*. Myšlenka služby je tak radikální, že je zaznamenána ve všech čtyřech evangelích (Mt 20,25-28; Mk 9,33-35; 10,35-45; L 22,24-27; J 13,1-17). Všechny stránky jeho života se vyznačovaly službou. I když je to životně důležité téma, je těžké je pochopit.

1. UČEDNÍCI USILOVALI O VELIKOST. Hádali se, kdo z nich se může považovat za největšího (L 22,24). Jakub a Jan, synové Zebedeovi, dokonce žádali, aby mohli sedět po Jeho pravici a levici v Jeho slávě (Mk 10,35-37). Ježíš nebyl jejich prosbou překvapen. Vysvětlil jim: „Ti, kdo platí u národu za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je“ (Mk 10,42). Ale Boží království není jako království světa. Ježíš je svrchovaný pán v Božím království, a přece nepřišel proto, aby mu druzí sloužili, „ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Položil prubířskou otázku: „Kdo je větší: ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, kdo sedí za stolem? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží.“ (L 22,27) Sám Ježíš je služebníkem. Mají jeho následovníci chtít vynikat? „Sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal“ (J 13,16).

2. JEŽÍŠ JAKO VZORNÝ SLUŽEBNÍK. U poslední velikonoční večeře zaujal Ježíš poníženu roli a myl učedníkům nohy. Potom jim

vysvětlil: „Nazýváte mě Místrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já“ (J 13,13-15). I když Ježíš byl Bůh, vědomě dal stranou své božské výsady jako Bůh, když opustil nebe a vzal na sebe lidskou podobu. Nebál se o svá osobní práva. Tížilo jej břemeno ztraceného světa. Kvůli hříšnému člověku se pokořil až do smrti. Vše, co měl, dal pro druhé. A pro jeho oběť jej Bůh Otec „vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno“ (Fp 2,9). Zvolil pro sebe poslední místo, ale byl vyvýšen na první místo na celou věčnost.

Služba lidem jako služba Bohu

Velkým povoláním v životě křesťana je sloužit Bohu tak, že sloužíme druhým. Pavel prohlásil: „Vždyť nevěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše“ (2K 4,5). Chválí sbory v Macedonii, kde věřící „dali sami sebe předně Pánu a z vůle Boží také nám“ (2K 8,5). Je jednodušší přemýšlet o službě Bohu, kterého jsme neviděli, než sloužit lidem, které vidíme denně. Přesto jsme vyzýváni, aby každý sloužil „druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti“ (1Pt 4,10).

1. POSTOJ SLUŽEBNÍKA. Služba začíná srdcem. Služebník je ten, kdo sám zaujímá nízké postavení, aby se mohl soustředit na potřeby druhých. Je ochoten konat i horší práci, plnit nízké úkoly, to, co není vidět. Jeho počínání není motivováno sobeckými ambicemi nebo podvodů. Služebníkovi jde spíše o potřeby druhých než o vlastní (Fp 2,3-4). Motivem jeho služby je láska (Ga 5,13).

2. CO DĚLÁ SLUŽEBNÍK. Jsme vyzýváni, abychom sloužili duchovním vůdcům a spoluvěřícím v církvi (Ř 16,1). Máme konat dobré všem lidem, zejména těm, kdo patří k domácím víry (Ga 6,10). Praktickou službu potřebují ti, kdo jsou v nouzi, ať psychické nebo duchovní (Př 31,20). Služba může představovat i osobní nebezpečí, jako v případě Priscily a Akvily (Ř 16,4) nebo Epafrodita (Fp 2,25-30). Může to klást nároky na čas i majetek. Sunamitská žena připravila pro proroka Elizea (2Kr 4) zvláštní pokoj. Epafras byl věrný služebník, který povzbuzoval druhé ve víře v Krista a k lásce vůči všem svatým (Ko 1,7). Dorkas konala „mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny“ (Sk 9,36). Mezi jiným šila šaty a oblečení pro vdovy. Služba vždy znamená podřízenost Bohem pomazané autoritě. Jozef se před svými nadřízenými

vyznamenal službou v poslušnosti (1M 39). Dobře vykonávat své zaměstnání je základní podobou naší služby (Ef 6,5-8).

Sloužit věrně

Bible uvádí hojně příkladů těch, kdo věrně sloužili Bohu a Jeho lidu. Věrnost je jednou z nejžádanějších kvalit služebníka (L 16,1-12). Je to základní předpoklad pro příležitosti v budoucnosti (Mt 25,24-30). Věrnost znamená sloužit druhým spolehlivě a oddaně.

1. PŘÍKLADY VĚRNÝCH SLUŽEBNÍKŮ. Jozue se stal velkým vůdcem v Izraeli, ale předtím býval Mojžíšovým služebníkem (2M 24,13). Protože věrně sloužil Mojžíši (Jz 11,15), kvalifikoval se na vůdce, když Mojžíš zemřel (Jz 1,5). Podobně Elizeus sloužil šest let Eliášovi. Když byl Eliáš přenesen, Bůh jej poctil jako dědice, následníka prorockého poslání (2Kr 2,9-11). Timoteus byl služebníkem apoštola Pavla „jako syn s otcem“ (Fp 2,22). Když Pavel dokonal svůj životní běh a svou službu, Timoteus mohl pokračovat v započaté práci.

2. PŘÍKLADY NEVĚRNÝCH SLUŽEBNÍKŮ. Lze si všimnout i jiných míst Bible, kde je řeč o nevěrných služebnících. Saul byl nedůsledný ve vykonání úkolů, jimiž byl pověřen (1Sa 15,1-3.20-21). Protože nebyl ochoten ve všem poslechnout, Bůh od něho království zase vzal (1Sa 15,1-6). Pavlův pomocník Démas začal dobře, ale nevytrval. Záležitosti tohoto světa mu byly důležitější než služba (2Tm 4,10). Co ti brání ve věrnosti ve službě Bohu? Jeden povzbudivý příběh nám dává naději, že změna je možná! Jan Marek šel jako služebník s Pavlem a Barnabášem, ale v Pamfylii od nich utekl (Sk 15,38). Později se mu dostalo další příležitosti a šel s Barnabášem, který byl ochoten ho vzít s sebou do služby Páně (Sk 15,39). I když byl Marek napřed nevěrný, později se projevil jako věrný.

Závěr

Postoj služebníka má několikanásobný užitek. Za věrnou službu se nám může dostat větší odpovědnosti, jako tomu bylo u Jozue (Jz 4,14), nebo uvidíme duchovní ovoce jako Akvila a Priscila (Sk 18,26-28; 1K 3,6). Ale nejdůležitější je skutečnost, že to, co se při službě naučíme, má význam pro věčnost. Naši práci jako služebníků bude hodnotit sám Pán Ježíš u soudné stolice Kristovy (2K 5,10). Tam se nebude hledět na naše hříchy, za které zaplatil, ale na naše životy a službu; dostaneme odměnu za věrnost vůči Němu. Očekává, že všichni Jeho služebníci budou užiteční. Dokonce si

čteme, že i před trůnem věčného Boha a Beránka „jeho služebníci mu budou sloužit“ (Zj 22,3). Služba je činnost pro věčnost, je hodnocena a požehnána naším Pánem. Služebník nepřijde o odměnu z Jeho rukou.

K jaké službě tě Bůh povolal? Komu sloužíš? Budeš jako Saul, polovičatý? Nebo jako Démas, který utekl, jako Absolon, kterému šlo o vlastní slávu? Nebo budeš jako Jozue, věrný pracovník; jako Elizeus, který šel i druhou mšlí, jako Timoteus, který se ve službě osvědčil? Ježíš slíbil velké požehnání všem, kdo mu věrně slouží. „Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce“ (J 12,26).

LEKCE 10

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jaký je rozdíl mezi tím, jak si svět představuje velkého člověka, a tím, co o službě učí Pán Ježíš (L 22,24-27; Mk 10,45)?

Co je slíbeno těm, kdo slouží Pánu (J 12,26)?

2. Prostuduj si Fp 2,3-11 a odpověz na tyto otázky:
Jaké místo má povyšování se v křesťanském životě?

Jaké zájmy bychom měli především sledovat?

Kdo je naším příkladem?

Jaký je konečný výsledek dobrovolné služby Kristovy?

Jaká další hlediska služby vidíš v tomto úseku?

3. Jak bys prakticky aplikoval verše v J 13,4-17 ve svém životě?

Jaký je nejlepší způsob vyučování službě podle tohoto úseku?

4. Pročti si Ko 3,22-25 a odpověz na následující otázky:

Jak máme sloužit svým zaměstnavatelům?

Komu vlastně sloužíme?

Jaký bude výsledek nedbalé práce v zaměstnání?

5. Co je překážkou pro většinu křesťanů, že nejsou skutečnými služebníky v církvi (Fp 2,19-23)?

6. Jak sloužili apoštolu Pavlovi Timoteus a Epafrodites (Fp 2,19-30)?

7. Jak můžeš například prakticky sloužit vedení ve svém sboru? Jaký může být první krok?

8. V následujících verších urči oblast služby (sbor, zaměstnání, rodina atd.) a postoj, jaký daný služebník zaujímá (nebo jaký se od něho vyžaduje).

Verš	Oblast služby	Postoj
L 17,10		
2K 4,5		
2K 12,15		
Fp 2,3-4		
Ko 3,22-25		
1Pt 4,10		

9. Přečti si dodatek C „Ne aby si nechal sloužit“ a zaznamenej si všechny další postřehy o postojích a službě.

10. Jako praktické cvičení vyplň anketu „Příležitosti ke službě“. Pokud již pracuješ, naznač oblasti, které se tě týkají. Pokud nejsi rozhodnut, jak bys mohl sloužit, napiš to. Tuto anketu by měl každý vyplnit jako domácí úkol.

Příležitosti ke službě

Stále je třeba těch, kdo by sloužili. Pokud cítíš, že ti Pán svěřil touhu sloužit v některé z následujících oblastí, zakřížkuj ji.

- Evangelizovat ve městě
- Pečovat o nově obrácené
- Opravovat korespondenční kurzy a odpovídat na otázky studentů
- Kuchyně: pomoc při obědech, večerech atd. při různých příležitostech
- Pohostinnost: Otevřít svůj dům druhým, aby mohli přijít po nedělním shromáždění
- Služba sester: Denní biblické studium: Ruční práce: Pomoc nemocným:

Práce s dětmi: s dorostem: s mládeží:

Oblast hudby a zpěvu: pěvecký sbor: Klavír: Kytara:

Jaké s tím už máš zkušenosti/praxi?: .....

Misiijní činnost: Modlitební skupina: Psát dopisy:

Práce venku: Zahrada, zalévání, úklid, odklizení sněhu atd.,
hodin týdně: .....

Práce uvnitř: domovní úklid, hodin týdně: .....

Sekretářské práce: Co z toho: .....

Praktické rady v oblasti zaměstnání, finance atd.

Domácí biblické kroužky: otevřít k tomu svůj domov:

Jejich vedení:

Návštěvy (evangelizační, pastýřské)

Který den týdne a která hodina ti pro tuto službu nejlépe vyhovuje?

Den: ..... Hodina: .....

Jméno: .....

Ulice: .....

PSČ/Obec: ..... Telefon: .....

Některé z uvedených možností se možná na tvůj sbor nevztahují. Vedoucí může uvést i další možnosti, které tu nejsou uvedeny.

OSOBNÍ POSVĚCENÍ

Biblický Bůh je svatý Bůh. Jeho zjev vyvolává úctu. Jeden zbožný prorok před ním ztratil sflu (Da 10,8) a jiný se zděsil pro svou nečistotu (Iz 6,5). Jan mu padl k nohám jako mrtvý (Zj 1,17). Andělští strážcové této svatosti bez přestání volají před jeho trůnem: „Svatý, svatý, svatý“ (Iz 6,3; Zj 4,8). Tam, kde On přebývá, se nedostane nic poskvrňujícího (Zj 21,27). Bez svatosti Pána nikdo neuvidí (Žd 12,14). Proto Boží lid musí být svatý a Bůh nás k tomu také povolal (Ef 1,4). Říká: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16, srov. 3M 11,44; 19,2).

Pokud nemáme stále pevně před očima ve své mysli Boží svatost, budeme náchylní slevovat ve svých normách pro praktický život. „Naučili jsme se žít nesvatě a dospěli jsme k tomu, že se na nesvaté díváme jako na něco přirozeného,“ říká A. W. Tozer. Tato lhovost nás vede k představě, že hříšný život a laciné odpuštění jsou naprosto v pořádku. Ti, kdo žijí v sexuální nemorálnosti, opíjejí se a podobně, nebudou dědici Božího království, ať se ve svých modlitbách a docházce do církve (kostela, shromáždění, sboru) cítí jakkoli jistí (1K 6,9-10; 1K 6,18; Zj 22,15). Věřícímu člověku platí varování, aby utkal před nemorálností (1K 6,18). Slovo „svatý“ se vztahuje k Duchu, k Písmu i ke Kristu samému, a proto to nemá nějaký obecný význam, když se svatost spojuje s takovými lidmi, jakými máme být my.

Příbuzná slova jako „posvětit“ a jiná pocházejí z téhož kořene „svatý“. Jeho základní význam je „oddělit“. V Bibli se vyskytují více než 800krát. Neživé věci, jako například nádobí v chrámě, se považovalo za svaté, protože bylo odděleno pro Boha. Izrael byl ve Starém zákoně oddělen pro Boha, a proto byl označován jako svatý národ. Také novozákonní Boží lid je označen jako svatý národ. Bůh hovoří o posvěcování sebe sama, protože je svatý. To vyjadřuje naprostou čistotu jeho bytosti a oddělenost od jakékoli poskvrny.

Různá hlediska svatosti

1. SVATOST NAŠEHO POSTAVENÍ. Když člověk uvěří v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, dostává se do postavení věčného posvěcení (Sk 26,18; 1K 1,30; 6,11; Žd 10,10.14). Stáváme se svatými

tím, že jsme „v Kristu“ (2K 5,17). Proto Bůh nazývá každého věřícího „svatým“, jak je vidět z pozdravu skoro ve všech Pavlových epištolách (1K 1,2). Svatosti se nám dostává z milosti, jinak bychom jí nemohli dosáhnout.

2. **POSTUPNÁ SVATOST.** Ta vyjadřuje proces, kdy se v praktickém životě stáváme svatými. Za ni se modlí Kristus (J 17,17). Bůh chce, aby nás svatost vyplývající z našeho postavení v Kristu podněcovala ke svatosti v praktickém všedním životě. Nesvatost je znakem porušených lidí, kteří směřují k věčnému Božímu soudu (1Tm 1,9-10; 2Tm 3,2-5). Jsme vybízeni, abychom se „očisťovali od každé poskvrny těla i ducha a přivedli k cíli své posvěcení v bázni Boží (2K 7,1). K nehodnému životu se vážou přísná varování a tresty (1K 11,27-31). Jsme povoláni ke svatosti v tomto životě, ne jen v životě budoucím (1Te 4,7; 2Pt 3,11).

Tato praktická svatost ve všedním životě v sobě zahrnuje *oddělení pro Boha a oddělení od zlého*. Jsme povoláni k oddělenosti pro Boží záměry a k tomu, aby nás Mistr mohl používat (2Tm 2,21). Máme být svatí, být Bohu k dispozici. Zároveň jsme povoláni k oddělenosti od jakéhokoli poskvrnění. To znamená i takové věci jako smilstvo (1Te 4,3), „sobecké vášně, které vedou boj proti duši“ (1Pt 2,11) a „zlo v každé podobě“ (1Te 5,22). Nemáme se nechat zapřahat do jha s nevěřícími (2K 6,14-17).

3. **DOKONALÁ SVATOST.** Nedokážeme se oddělit natrvalo od veškeré poskvrny, dokud nepřijde náš Spasitel. Po smrti budeme mít konečnou, trvalou, dokonalou svatost ve všech směrech (Ef 5,27; Ko 1,22; 1J 3,2; Ju 24). Do té doby nemůžeme získat dokonalost v tomto smyslu.

Mylná učení o svatosti

1. **DOKONALOST PO OBRÁCENÍ.** Někteří učí, že věřící člověk je už v tomto životě okamžitě a zcela svatý, což zakládají na Ř 6,6 a Ga 2,20. Věřící prý mají usilovat o zkušenosť, kdy je „starý člověk ukřižován“ a „tělo hřícha umrtveno“. Říkají, že věřící hledáním této zkušenosti prý získá dokonalost, která není možná při znovuzrození. Na základě této zkušenosti mají najednou dosáhnout svatějšího života než kdykoli předtím. Toto učení je však v rozporu s učením Písma, že máme stále chodit s Kristem a ne absolvovat nějaký zážitek (L 9,23). Žádnou jednorázovou zkušeností se nedocílí trvalé svatosti nebo „bezhršné

dokonalosti“. Chození v Duchu a zůstávání v Kristu je něco, co je třeba dělat stále, každodenně.

2. FARIZEJSTVÍ. Příslušníci náboženské skupiny v Ježíšově době se nazývali farizeové, což znamená „oddělení lidé“. Svou svatost před Bohem zakládali na puntičkářském dodržování obřadů, jako umývání nádob a rukou. Platili desátky i ze zeleniny na zahradě (L 11,42), ale zneuctvívali Boží spravedlnost a lásku. „Cedili komára, ale velblouda polykali“ (Mt 23,24). Farizeové byli vůči Ježíši krajně kritičtí pro jeho kontakt s hříšníky a vyvrheli a pro jeho lhostejnost vůči jejich obřadům (Mk 7,2-5). Jestliže chceme dosáhnout svatosti cestou obřadů nebo plněním náboženských povinností, které se nedotýkají vnitřního života, proviníme se farizejstvím. Dnes se tato forma „svatosti“ projevuje mimořádně kritickým duchem vůči ostatním věřícím, pokud jde o oblékání, účesy, zvyky nebo i nepatrné detaily v učení. Přitom tito kritici sami často postrádají ve svém životě ryzí lásku a pravou duchovnost.

3. ELITÁŘSTVÍ. Někdy si věřící myslí, že dosáhli duchovnosti, protože prožili nějakou zkušenost, vytvořili si určitý životní styl (například žít v chudobě), nebo se přimkli k nějakému učení. Na ně se vztahuje slovo z Izajáše (65,5): „Jsem světější než ty.“ Jestliže se považujeme za takovou elitu, zaměřujeme se na vlastní úspěchy a srovnáváme se s těmi, kdo tak daleko nedospěli (2K 10,12). Náš postoj pak vypadá takto: „Existuje jen jedna skupina věřících – my, kde vládne naše učení, náš životní styl, naše školy, naši bratři – a pak všichni ostatní kolem jsou ne tak osvícení.“

4. IZOLOVÁNÍ SE. Je snadné myslet si, že kdyby nebylo světa a kdybychom dávali na sebe pozor, pak bychom byli před Bohem svatí. Můžeme se vyhýbat hříšníkům. Je možné žít v horách nebo někde na samotě. Můžeme se jinak oblékat, abychom se odlišovali. Můžeme všechen svůj čas strávit s věřícími. Je možné odmítat číst nebo poslouchat jakékoli zprávy z okolního světa. Mohli bychom se o to vše snažit s cílem dosáhnout svatosti. Avšak příklad Pána Ježíše to zakazuje. Jedl s hříšníky, chodil na návštěvy ke všem lidem a plně si uvědomoval, co to znamená. A přece ze svých osobních norem nikdy neslevil. Naším povoláním je spíše být *na* světě, ale ne *ze* světa (J 17,14-16). Kdyby to Pán chtěl jinak, vzal by nás odtud.

Oblasti svatosti

Osobní svatost v sobě zahrnuje všechny oblasti života věřícího člověka.

Některé jsou viditelnější, například mluvení, životní zaměření, morální čistota, osobní vztahy, vnější vzhled a strava.

1. **MLUVA.** Naše řeč by měla mít svou váhu. Měli bychom se vyhýbat pomlouvání nebo zbytečnému povídání. Naše slova by neměla být jen poctivá (3M 19,11; Př 12,22), čistá (Ef 5,3-4) a přijemná (Ko 4,6), ale měla by také vést ke vzdělání (Ef 4,29). S úctou bychom měli hovořit o Božích věcech, nešfířit vtipy o Bibli a duchovních věcech. Asi bychom si na svůj jazyk dávali více pozor, kdybychom měli stále před sebou upozornění Ježíše Krista: „Z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen“ (Mt 12,36-37).

2. **ŽIVOTNÍ ZAMĚŘENÍ.** V osobnosti křesťana by měl dominovat zájem o druhé. Jsme vybízeni, abychom byli laskaví, milosrdní, abychom odpouštěli (Ef 4,32). Svůj temperament musíme držet pod kontrolou (Ef 4,26). Spravedlivý hněv je hněv pro Boží věc, ne naši. Podrážděnost, mrzutost, kritizování, stěžování si, žárlivost, sebeobhajování, svárliivost, hrabivost nebo tvrdohlavost nelze u věřícího omlouvat jako „lidskou přirozenost“. Musíme to vše ve svém životě odsoudit jako tělesnost a jako hřích. Je jasné, že tato oblast se prověřuje doma a mezi lidmi, s nimiž žijeme ve všedních dnech.

3. **MORÁLNÍ ČISTOTA.** Bůh sice stvořil pohlavnost, ale postavil ji do ochranného rámce manželství (Př 5,18-20). Svět volá po úpravě Božích norem, říká: „Je to v pořádku, pokud se máte rádi“ nebo „já jsem prostě homosexuál“. Avšak důsledky zůstávají. Zneužívání sexu může zničit člověka psychicky i fyzicky (Př 5,1-11; Ř 1,27; 1K 6,18). Starozákonní Samson a Josef jsou dva navzájem protikladné příklady porážky a vítězství v oblasti morální čistoty (Sd 14-16; 1M 39). Samson ztratil své svědectví i život; Josef ztratil zaměstnání, ale skončil jako vůdce celého království. Morální čistota začíná čistotou v myšlení (Mt 5,28), které je třeba ovládat vůlí (Jb 31,1). Naše myšlenky musí být zaměřeny na to, co je čisté (Ko 1,5; Fp 4,8).

4. **VZTAHY.** Pán Ježíš jedl s celníky a hříšníky, vždyť přišel proto, aby je volal k pokání. Stýkal se s nimi, ale nezkompromitoval se mluvou, hříchem, nebo světáctvím. Jak dosáhnout takové úrovně vztahů? Především se s nimi nijak nespolečoval. Písmo říká: „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími!“ (2K 6,14) V duchovní oblasti není možné rovné přátelství mezi světlem a tmou, mezi věřícím a nevěřícím. Za druhé, nezapojoval se do ničeho, co by poskvřňovalo,

a nesnižoval se na úroveň hříšníků, aby jim přinesl svědectví. Lze shrnout: Měj s neznovuzrozenými takové kontakty, aby tvé svědectví na ně mělo vliv. Nikdy nečiň kompromisy ve svých normách a ve svatosti.

5. OBLÉKÁNÍ. Křesťan by se měl oblékat tak, aby zdůraznil své svědectví a neodváděl od něho. Chceme přitahovat pozornost ke Kristu, ne k sobě. Jako vyslanci Krále (2K 5,20) bychom se neměli oblékat okázale nebo nákladně (1Tm 2,9). Ozdoba dobrými skutky je důležitější než líbivé oblečení (Tt 2,10). Luxusní oděv patří světu (L 7,25). Ženy by se měly snažit vypadat jako ženy, ale ne svůdně. Muži by si měli vybrat mužské oděvy. Bůh nenávidí rozpustilost v nudismu a zaměřování pohlaví (5M 22,5).

6. JÍDLO A PITÍ. I když je všechno jídlo čisté (Mk 7,18-25; 1Tm 4,3-5), měli bychom se vyhýbat přejídání se. Příběh Élího (1Sa 2-4) je poučný, pokud jde o důsledky nedostatečného sebeovládání v této oblasti i pro následující generace. A pokud jde o pití, z biblického hlediska nelze nikoho nutit k naprosté abstinenci od alkoholu. Ale zároveň bychom neměli nikomu být kamenem urážky (Ř 14,21; Ga 5,13).

Vodítka pro sporné oblasti

Jak má věřící člověk poznat, jak se správně chovat v oblastech, o kterých Bible výslovně nemluví? Co třeba určité druhy *zábavy*? Jsou některé zvyky podle Bible hříšné, pokud ne přímo zakázané? Jsou pro křesťana, který chce opravdově následovat Krista, některé druhy hudby nebo televizního programu mimo dovolené meze? V případě takových věcí, o nichž Bible přímo nehovoří, si polož následující otázky a pročti si příslušné verše:

1. Bude tím Bůh oslaven? (1K 10,31)
2. Nepřinese mi to ostudu, až přijde Pán? (1J 2,28)
3. Je to dobré hospodaření s časem či penězi? (Ef 5,16; L 16,9)
4. Není to podléhání nějaké vášni, nevytváří se tím návyk? (1K 6,12)
5. Nepodporuje to mou tělesnost, nevede to k hříchu? (Ř 13,14)
6. Nepovedu svým příkladem druhé k pádu nebo k hříchu? (Ř 14,13; 1K 8,13)
7. Nemám o tom pochybnosti? (Ř 14,23)
8. Není to nějaká podoba zla? (1Te 5,22)
9. Není to ze světa? (1J 2,15-16)
10. Neublíží to mému tělu, které je chrámem Ducha svatého? (1K 6,19)
11. Dělal by to Pán Ježíš? (1Pt 2,21; 1J 2,6)

Zásady pro posvěcený život

Posvěcený život je třeba pěstovat jako jemnou rostlinku v nepříznivém prostředí. Vyžaduje to čas, přemýšlení a úsilí. Zde je několik hlavních zásad k zamyšlení.

1. **ROZVÍJEJ DOBRÉ OBYČEJE.** Věrně se živ Božím slovem jako potravou pro svou duši (Ž 119,9-11). Aplikuj je poslušně ve svém životě, nelistuj v ní jenom. Přemýšlej o jeho ustanoveních (Ž 1,2-3). Věnuj čas o samotě s Bohem v upřímných prosbách před jeho trůnem. Udržuj hluboký modlitební život, jehož součástí bude chválení. Udržuj kontakty s Božími lidmi ve shromáždění (Žd 10,25). Zejména se snaž trávit čas s věřícími lidmi. Poslouchej kázání (osobní, na kazetách či jiné) Duchem zmocněných mužů. Bůh používá určitých lidí, aby změnil životy ostatních. Poslouchej je. Čti jejich knihy nebo články, třeba těch oddaných mužů, kteří jsou už u Pána. Vyhybej se záplavě laciných nebo povrchních spisů, které vycházejí tiskem. Zachovávej den Páně (Zj 1,10), je to „Jeho den“.

2. **ROZVÍJEJ SI ŽIVOTNÍ PŘESVĚDČENÍ** a žij podle nich. Urči si, kde stát ve svých zásadách. Pak podle nich žij za jakoukoli cenu. Tak předejdeš rozhodnutím činěným pod tlakem druhých, zejména podle světských norem. Daniel byl významný muž žijící podle svých zásad (Da 1). Musíš se naučit říct pokušení „ne“, i když to může být drastické (1M 39,10-12; Mt 5,29-30). Když jsi vystaven tlaku (Př 18,10), hledej Boží pomoc, volej k němu. Odstraň ze svého života všechno, co by mohlo být zdrojem pokušení – známosti, některé věci doma, určité nároky ze strany zaměstnání. Opatrně si vybírej blízké přátele, protože oni na tebe mohou mít velký vliv (1K 15,33). Ujistí se, že sdílejí tvé životní zásady nebo je aspoň respektují.

3. **OVLÁDEJ SVÉ MYŠLENÍ.** Pán Ježíš učil, že poskvrnění pochází především z vnitřních myšlenek (Mt 15,19-20). Jak si uchovat své myšlení čisté? Především kontroluj podněty. Dávej pozor na to, co čteš, nebo čím na tebe svět působí. Nenechávej svůj zrak spočívat na špinavých věcech, na zdrojích pokušení. Abrahamův synovec Lot se díval nesprávným směrem a skončil v Sodomě (1M 13,10-11). David se zahleděl, kam neměl, a skončilo to katastrofou (2Sa 11,2). Stále něco dělej, zejména pro Boha. „Zahálka je ďáblova dílna“ – není to sice biblický citát, ale je na tom hodně pravdy. Zaměřuj se na Pána Ježíše, on si zaslouží naše přemýšlení (Ko 3,1-2). Přemýšlej o tom, co je čisté, pravdivé, hodnotné (Fp 4,8). Buď přesvědčen, že s Boží pomocí dokážeš

správně ovládat své myšlenky. Nemysli si, že tvoje mysl je otevřená stodola, kam může zavítat jakákoli myšlenka a uhnízdit se tam jako nechtěný pták.

Tuto kapitolu uzavřeme připomenutím, že stálou novozákonní motivací pro posvěcený život je brzký příchod Pána Ježíše Krista (1J 3,2-3; Tt 2,12-13; 2Pt 3,14). Co kdyby přišel dnes? Chceme, aby nás našel jinak než v posvěcení? Je třeba ihned začít žít svatě.

LEKCE 11

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Definuj, co je to svatost pomocí následujících veršů:

1Pt 1,15-16; Ř 12,1-2

2. Uveď důvody, proč žít svatě, jak to vyplývá z následujících veršů. Který z nich tě nejsilněji povzbuzuje k posvěcenému životu? Vysvětli.

Ř 14,12

Žd 12,14

2K 5,14

1Pt 1,15-16

2K 7,1

1Pt 2,24

Ga 5,13

2Pt 3,10-12

3. Jednou z oblastí osobní svatosti je čistota. Ga 5,19 uvádí seznam sexuálních hříchů. Definuj, co jednotlivé pojmy znamenají, a vysvětli rozdíly mezi nimi. Je-li třeba, použij (biblického) slovníku.

Proč je morální čistota pro Boha tak důležitá (1K 6,15-20; 1Te 4,3-9)?

4. I když jsou sexuálnímu pokušení vystaveni muži i ženy, hlavním pokušením pro muže je pohled (Př 27,20b), pro ženy svádění (Př 23,28). Co říká Ježíš o nečistotě myšlenek (Mt 5,28)?

Jaký účinek má počestnost (skromnost, zdrženlivost) ženy na: nevěřící manžely (1Pt 3,1-6)?

křesťanské svědectví (Tt 2,5)?

její vlastní krásu (Př 11,22; Ez 16,25)?

5. Další oblastí, kde máme žít svatě, je ovládání jazyka. Jaká jsou nebezpečí při mluvení? Použij následující citáty a udělej seznam, jak se dá zneužívat jazyka:

Př 17,27

Ef 4,29

Př 26,17-28

Ef 5,3-4

6. Jaké zásady oddělenosti jsou podrobně uvedeny v 2K 6,14-7,1 a jaké jsou uvedeny důvody? Zamysli se nad 2K 6,14-7,1 a řekni, co bys radil v následujících situacích:

a) Křesťanka, kterou znáš, má známost a dokonce uvažuje o manželství s chlapcem, o kterém ví, že není věřící. Omlouvá to tím, že mu vydává svědectví a že si je jista, že se jednou stane křesťanem.

b) Křesťan, který se nedávno obrátil na evangelizaci, zjistí, že církev, do které dosud chodil, nevede lidi ke spasení a nevyžaduje, aby ten, kdo se chce stát členem, byl znovuzrozený.

c) Soukromník uvažuje o spojení se s jiným podnikatelem, o němž si není jist, zda je křesťan.

7. Učení o oddělení se někdy zneužívá k ospravedlňování izolace od nekřesťanů, rozvodu s nevěřícím, nebo oddělování se od jiných křesťanů, kteří mají drobné odlišnosti v učení. Jak by ses postavil k těmto otázkám, když přitom vezmeš v úvahu Mt 9,10-11; 11,19; 1K 7,12-16; 1,10-13?

8. Svatost v praxi znamená „být jiný“. Čím se tvůj život liší od nevěřících, které znáš?

a. v tom, jak mluvíš?

b. v dodržování svátků?

c. ve tvých životních cílech?

d. v tom, jak si vybíráš přátele?

e. v oblékání?

f. v tom, co jíš a piješ?

g. v tom, jakou hudbu
posloucháš

h. v tom, co čteš, jak trávíš
volný čas?

9. Podívej se znovu do lekce na odstavec „Vodítka pro sporné oblasti“ a vysvětli, jak bys je aplikoval v následujících situacích:

a) Šéf tě pozve na večírek.

b) Chceš si koupit něco přitažlivého na sebe, ale nejsi si jista, jestli je to dostatečně skromné.

c) V obchodě mají u pokladny vystaveny pornografické časopisy. Budeš se na ně i dále se zájmem dívat, když stojíš a čekáš?

d) Líbí se ti určitá hudba, ale máš rozpaky ji pouštět i před svými křesťanskými přáteli.

10. Sepiš si oblasti týkající se osobního posvěcení (čistota, oblékání, mlouven, nálada, jídlo a pití atd.), se kterými jsi musel bojovat, a pověz, jak jsi v dané oblasti dosáhl vítězství.

Knihy pro děti a mládež:

Magda Šenovská
POHÁDKA O DOMEČKU

Formát 18x18 cm, 32 stran, křídový papír, cena 15,- Kč
Je určena menším dětem, proto obsahuje kromě zajímavých obrázků i větší písmenka, takže se může stát i jednou z prvních knížek nejmenších čtenářů. Roztomilé barevné ilustrace.
Objednací kód: 20

Magda Šenovská
KRISTÝNČINA AKTOVKA

Formát A5, 96 stran, barevné ilustrace, křídový papír, cena 29,- Kč
Pravidelní čtenáři ETHOSu jistě znají příběhy malé školáčky Kristýnky a všech věcí, které nosí do školy. Každý předmět vypráví svůj příběh a nejsou to zdaleka příběhy nudné nebo obyčejné. Kristýnka je veselá děvče a čtenáři se při četbě knížky určitě nejen zasmějí, ale i zamyslí.
Objednací kód: 21

TOP FIT –

aneb o vrcholovém sportu trochu jinak

Formát 11x18 cm, 64 stran, cena 19,- Kč
Zajímavé čtení pro ty, koho zajímá sport. Špičkoví sportovci ze současnosti nebo let nedávných - mnohonásobní mistři světa a Evropy, olympijští medailisté - odpovídají v dosud nezveřejněných interview. Jak se jejich víra v Boha spojuje s aktivním sportem. Doplněno mnohými fotografiemi.
Objednací kód: 22

Adresa pro zasílání objednávek:

Ethos, Chalupníkova 41, Ostrava-Zábřeh, 700 30
tel./fax: 069-352992

DALEKO OD PÁNA

„Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysychal mně morek jako v letním žáru“ (Ž 32,4). „Doznávám se ke svým nevěnostem, svůj hřích mám před sebou stále“ (Ž 51,3). Jak je tragické, když jako věřící máme narušený vztah se svým Pánem! Jsme daleko od Pána! Kdysi krásné a radostné obecnství je najednou jaksi kyselé. Radost ze spasení zmizela (Ž 51,12). Možná nacházíme dočasné uspokojení v něčem pomfjivém (2Tm 4,10). Možná na sebe v takové situaci navlékáme plášť sebeospravedlňování a vymlouváme se na okolnosti. Ale pro Boží dítě toto ochromení znamená vnitřní nespokojenost v tomto životě. A navíc také přijdeme o odměnu v budoucím životě (1K 3,14-15). Pohrdli jsme láskou Spasitele, který napravuje, trestá a vede k pokání (Zj 3,19).

Musíme pochopit, že narušený vztah je selháním v nesení Božích záměrů s námi, když máme v tomto životě nést ovoce (J 15,2). Jsme spaseni proto, abychom vedli život dobrých skutků (Ef 2,10; Tt 3,8). Odcizení se Bohu znamená ho znemožnit. Měli bychom si uvědomit, jaký vztah má Pán Ježíš ke stromům bez ovoce (Mt 12,33; L 13,6-9). Duchovní pohromy ničí žádoucí ovoce Ducha stejně jako různé choroby, mor a sucho hubí stromy. Je dobré dbát na Boží volání: „Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám“ (Mal 3,7).

Křesťanský svět běžně používá slova „odvrácení“, když hovoří o narušeném vztahu s Bohem. Je pozoruhodné, jak často se tato slova používají k vysvětlení chování těch, kdo pramálo ukazují, že jsou znovuzrozeni k novému životu v Kristu (2K 5,17). Ale to není novozákonní pojem. Toto slovo se vyskytuje pouze v Jeremjáši a Ozeáši a také v Př 14,14. Vztahuje se zejména na Izraele jako národ vzdálený od Boha, ne na jednotlivce, kteří odpadli od společenství. Vyjadřuje v podstatě odpadnutí (odmítnutí víry) a tak je přeloženo ve verších Jr 5,6; 8,5; 14,7 a Oz 14,4. Když se podíváme na Žd 6,4-6; 2Pt 2,20-22 a Ju 5-19, sotva bychom označili Boží dítě jako odpadlého člověka. Ze souvislosti uvedených starozákonních veršů vyplývá, že slovo „odvrácení“ obecně nevyjadřuje skutečně věřícího člověka.

Narušený vztah – nebo vůbec nespasený?

Když vidíme člověka, který tvrdí, že je křesťan, ale jeho život to nepotvrzuje, pak prvním krokem je podívat se, zda jeho obrácení bylo skutečně opravdové. Jsme znovuzrození? Nejde o to, zda jsme se kdysi modlili a prosili Ježíše, aby vstoupil do našeho srdce, zda jsme někdy spolupracovali v nějaké křesťanské skupině, nebo zda jsme patřili nějaké místní společnosti věřících. Rozhodující otázkou je: „Přijali jsme Ducha svatého, *když* jsme uvěřili? (Sk 19,2) Pokud ne, pak nejsme znovuzrozeni. Jak si tím můžeme být jisti? Pokud stále žijeme v sexuální nemorálnosti, opijíme se, krademe, žáríme, závidíme, rozčilujeme druhé, nikdy nezdědíme Boží království, bez ohledu na to, jak si jsme spasením jisti (1K 6,9-10; Ga 5,20-21). Jestliže říkáme, že Pána Ježíše známe, ale nezachováváme jeho přikázání, Bůh o nás říká, že jsme lháři (1J 2,4). Asi namítnete: „Ale kdo z nás *vždy* zachovává jeho přikázání?“ Jistě, nikdo z nás není bez hříchu. Podle 1J 3,7-9 je zde řeč o *setrvávání v hříchu*. V Bibli není kromě Pána Ježíše žádný příklad člověka bez hříchu. Všichni ostatní stále hřešíme, a proto hřích musíme vyznávat a opouštět, abychom si udrželi vztah s Bohem (1J 1,9-10). V tom je rozdíl mezi hříchem jako jednotlivým poklesem a *setrváváním v hříchu*. Proto se musíme přesvědčovat, zda náš život a svědectví dokazují, že jsme znovuzrození. Pokud máme pochybnosti, musíme se poddat Ježíši Kristu jako Pánu a Spasiteli a odvrátit se od svého hříchu. Než začneme hovořit o narušeném vztahu s Bohem, musíme jej vůbec mít.

Příčiny narušeného vztahu

O vztahu, obecnství s Bohem nemůže být řeči, pokud chodíme ve tmě (1J 2,6). „Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáškal“ (Ž 32,3). Hřích odděluje člověka od Boha, ať se jedná o hříšnicka nebo spaseného. „Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší“ (Iz 59,2). Někdo možná přestane zůstat v Kristu. „Kdo nezůstává ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí“ (J 15,6). Některé věci začínají nesprávným důrazem a zanedbáváním obecnství s Bohem, ale tím se přesouvá předmět našeho zájmu jinam, chybí oddanost a přijímáme věci tohoto života (Mt 13,22). Další fází je začít se plést do pochybných věcí, nechat se vléct vlastními žádostmi (Jk 1,14) a nakonec se dopouštět křiklavých hříchů.

Novozákonní příklady narušeného obecenství nejsou tak běžné, jak bychom snad očekávali. Ale uvádíme tu několik varovných příznaků:

1. NEDOSTATEK LÁSKY KE KRISTU (Zj 2,4). Naše „první láska“ ke Kristu plodí hlubokou úctu k němu a vřelé nadšení. Je to jako láska mezi snoubenci a to se Bohu líbí (Jr 2,2). Jestliže připustíme, aby se tato láska změnila ve lhostejnost a bereme to jako něco samozřejmého, utká nám něco víc než jen „lfbánky“. Ocítáme se v nebezpečí, že budeme vlažnými, o kterých Pán Ježíš říká, že je vyplivne ze svých úst (Zj 3,15-16).

2. ŠPATNÉ POSTOJE (Ef 4,31; Žd 12,15). Nechává se růst zahořklost místo aby došlo k odpuštění a smíření. Dohadování a nepokoj může nahradit laskavost a klid. Vzpoura proti Bohu i člověku se stávají plevelem v duši.

3. OTUPĚLÉ SVĚDOMÍ (1K 11,28-29). Jestliže neodsuzujeme sami hřích ve svých životech, bude nás soudit Bůh (1K 11,31). On nás bude trestat, abychom mohli být účastníky jeho slávy (Žd 12,10). Je třeba být citlivý na Boha a na jeho nároky vůči našemu chování a životu. Jak kdosi řekl: „S Bohem účtuj přesně.“

4. SVĚTÁCTVÍ (1T 2,12). Systém hodnot, morálních měřítek, moci, pychy a ambicí, které jsou vlastní scéně tohoto světa, nemá mít s křesťanem nic společného (J 17,14). Jsme vedeni k tomu, abychom opustili světské žádosti a žili v tomto světě zbožně. Snaha hromadit majetek je součástí tohoto systému a je zhoubná (1Tm 6,9). Když milujeme tento světský systém, místo abychom viděli jeho špinavost a pomíjivost, je to neposlušnost vůči Bohu (1J 2,15-17). Utrácet čas světskými činnostmi je také nebezpečným znamením.

5. ZANEDBÁVÁNÍ SPOLEČNÝCH SHROMÁŽDĚNÍ (Žd 10,25). Když milujeme Krista, milujeme Jeho lid. Když milujeme Jeho lid, chceme být s ním. Lidé mohou sice být daleko od Pána, a přesto chodit do sboru. Ale je špatným znamením, když odchod od Boha dosáhne bodu, kdy se zanedbává společné shromáždění. Pán Ježíš měl ve zvyku chodit v sobotu do synagogy (L 4,16). Nikde si nečteme nějakou poznámku o tom, že není nutné chodit na setkání věřících a tak být v obecenství s Bohem.

6. NEVĚRA (Mk 16,14). Jestliže se zdráháme věřit tomu, co Bůh řekl, nebo se toho chopit pro tvrdost našeho srdce, pak uznáváme oprávněnost jeho výtky. Často napomínal: „Kde je vaše víra?“ (L 8,25). Otevřená neposlušnost vůči Bohu jako třeba sňatek s nevěřícím (2K 6,14) je viditelný důkaz nevěry.

Dalšími příznaky jsou zanedbávání osobního ztišení o samotě s Bohem, zdráhání se vyznat Krista otevřeně před lidmi nebo zadržování prostředků, místo abychom je poskytli potřebujícím Božím služebníkům. Nezralost a tělesnost („líbit se tělu“) je semeníště odcizení se od Boha (1K 3,1-3).

Co stojí narušené obecenství?

Jakmile pochopíme rozdíl mezi svým postavením v Kristu a okamžitým vztahem k Němu, nemusíme se bát, že nějaký náš poklesek zapříčiní ztrátu spasení. Nepřijdeme na soud za naše hříchy, protože jsme odděleni skrze jedinečné obětování těla Ježíše Krista na kříži (Žd 10,10). Nepřijdeme na soud pro své hříchy, protože jsme přešli ze smrti do života (J 5,24). Pokud tomu tak v našem případě je, proč bychom se neměli radovat ze spasení i ze světa. Proč se starat o hřích, když Ježíš za všechno zaplatil? Bůh nás chraň před takovým smýšlením (Ř 6,1-2). Je to znamením, že jsme ztratili perspektivu do věčnosti a lásku k Bohu. Důsledky vztahu s Bohem narušeného hříchem by nás měly zastavit, ale nemusíme se třást.

1. POKUD JDE O TEBE: Je možné, že pokazíš své svědectví. Nespasení to pošlapou jako sůl bez slanosti (Mt 5,13). Dostaneš se pod Boží kázeň (Žd 12,5-7). Možná tě potká citové utrpení, fyzická nemoc nebo dokonce smrt (1K 11,30). Možná přijdeš o příležitost sloužit. Možná ztratíš radost ze spasení (Ž 51,12). Písmo před tebou už nebude vystupovat tak živě, když je budeš číst nebo poslouchat. Možná se budeš modlit a Bůh neuslyší (Ž 66,18), nebesa se ti změň v olovo. Změň se i vztahy s ostatními věřícími. Uspokojení pramení i z obyčejných věcí života. Přijdeš o odměnu na soudné stoličce Kristově, protože ve svém životě stavíš ze dřeva, slámy, sena (1K 3,12-15). Možná v životě ztroskotáš (1Tm 1,19).

2. POKUD JDE O DRUHÉ: Možná budeš stát jako balvan na překážku druhým věřícím, kteří se na tebe dívali jako na příklad (Ř 14,13). Neobráceným lidem můžeš být příčinou, aby odmítli Krista, protože ses stal jedním z pokrytců v církvi. Možná zapříčiníš ztrátu někoho ze svých blízkých (2Sa 12,14) nebo těch, za koho neseš odpovědnost (1Pa 21,14,17).

3. POKUD JDE O BOHA: Budeš znamenat ostudu jménu Pána Ježíše Krista (1Tm 5,14). Neobrácení se mohou ironicky vysmívat Bohu, když vidí chování těch, kdo vyznávají, že jsou jeho následovníky (2Sa 12,14).

Svým zaostáváním nebo vrtkavým životem dáváš najevo, že ti moc nezáleží na Tom, který si tě zamiloval a dal za tebe svůj život.

Chceš snad ještě říci, že na ničem v životě moc nezáleží, hlavně, že jsi spasený?

Jak narušené obecenství napravit?

Bůh nás nechce nechat v zoufalství, ani když dojde k tomu, že se od něho vzdálíme. Nepřítel se však bude snažit, abychom to vzdali. V knize „Existuje cesta zpět k Bohu!“ William MacDonald charakterizuje hlas nepřítelů těmito slovy: „Je to beznadějně. Naprosto nemá smysl, aby ses ještě snažil a zkoušel to. Nezbyvá, než to vzdát. Nezbyvá, než se s tím smířit. Už to nikdy nebude jako dřív... Zhřešil jsi tak, že už nemáš příležitost. Zašel jsi tak daleko, že se už nelze vrátit.“ Pro toho, kdo je Božím dítětem, je to samozřejmě zapírání Božího slova. Začneme třeba tím, že od Boží lásky nás nemůže nic oddělit (Ř 8,38-39). Bůh nás za špatné chování nikdy ze své rodiny nevyhodí (J 10,28).

Za druhé – Pán Ježíš je dobrý pastýř. Hledá ovci, která se ztratila (L 15,4). Bůh hledal Adama, i když Adam se snažil před ním skrýt (1M 3,8-9). Bůh je řešením. Našel Adama a oblékl ho. Hledal Davida, ukázal nápravu (2Sa 12,13) a dal mu trvalou radost, jak to vidíme v Žalmech pro naše povzbuzení (Ž 32,1-2). Napravil Petra trojím vyznáním, které smazalo Petrovo trojí zapření (J 21,15-17).

Kudy tedy vede cesta k nápravě? Je třeba začít tam, kde jsme odbočili z cesty. Vyznat a opustit svůj hřích (Př 28,13). Bůh nepohrdá zkroušeným a zdeptaným srdcem (Ž 51,17; Iz 57,15). Čiňme pokání a vraťme se k prvním skutkům (Zj 2,5). Nesme ovoce (skutky), které dosvědčují naše pokání (Mt 3,8). Vyznání, která v sobě zároveň nezahrnují opuštění hříchu a změnu života, jsou prázdná slova. Je třeba se s hříchem do kořene vypořádat. Volat k Bohu v naprosté upřímnosti, jak to vidíme u Davida v Žalmu 51.

Můžeme si být jisti, že nám odpustí? V tom je třeba jen věřit jeho slovu. On se slitovává a odpouští (Iz 55,7). On naše rány uvazuje a léčí (Oz 6,1). Když Bůh hřích vyřeší, pak je vyřešený. Možná zůstanou časné důsledky jako dluhy, nedobré svazky, hříšné děti nebo poškozené zdraví. Ale znovu můžeme mít krásné obecenství s Tím, který nás miluje. Je to něco, o co lze tak snadno přijít a pak se to bolestně získává zpět. Ti, kdo se bojí, že se snad dopustili neodpustitelného hříchu (Mt 12,22-32), by si měli prostudovat slova našeho Pána důkladně. Největší strach z tako-

vého hříchu je rozšířen mezi těmi, kdo o tom mají povrchní znalosti. Bezbožní lidé v době Pána Ježíše říkali, že své zázraky koná mocí ďábelskou, a ne mocí Božího Ducha. Jejich svévolné odmítní věřit těmto Božím skutkům a jejich urážení Ducha byly skutky, hříchy bezbožných lidí, ne věřících.

Rozhodnutí pro nenarušený vztah

Radost z návratu by nás neměla vést k pokušení, abychom si mysleli, že ti, kdo odcházejí od Boha, se vždy mohou snadno vrátit. Mělo by nás to natolik poučit, aby se to nikdy neopakovalo. Chťejme zůstat trvale v Boží blízkosti. Jestliže se rozhodně vypořádáme s hříchem v zásadních oblastech, kde jsme klopýtli, pak opakování poklesku je méně pravděpodobné. Ale kdo si myslí, že stojí, ať dává pozor, aby nepadl (1K 10,12). Musíme se učit nenávidět hřích jako něco, co Pánu Ježíši připravilo utrpení, co ničí životy milionů lidí, a důvod, proč mnoho lidí končí v pekle. Potřebujeme zdravou bázeň, úctu před Bohem, abychom si nezahrávali se svatostí a k Boží milosti se nechovali troufale. Učme se zůstat v Kristu a denně čerpat z duchovního zdroje, který v Něm máme. Denně se musíme blížit k Bohu a zároveň zjišťovat, že On se přibližuje k nám (Jk 4,8). Pak naše nová životní perspektiva bude odrážet touhu žít denně pouze pro slávu Toho, který nás tolik miloval, že za nás dal sebe sama v oběť. A můžeme doufat, že nahradí i „roky, které sežraly kobyly“ (Jl 2,25), promarněné dny, které jsme mohli strávit pro Boží království.

LEKCE 12

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jaké jsou podle následujících veršů znaky opravdového křesťana?
Ř 10,9-10

1J 2,4-5; 5,2-3

1J 3,14

Jk 2,14-26; Ef 2,10

Ga 5,19-21; 1J 3,8-10

Ga 5,22-24; 1J 3,7

Proč je důležité mít zdravou jistotu, že určitý člověk je křesťan, dříve než ho označíme za někoho, kdo ztratil obecenství nebo upadl?

2. V následujících verších urči příčiny narušeného obecenství a konkrétně aplikuj, jak to lze použít dnes.

Oz 11,2.7

Jr 2,13; 5,6-7

1J 2,15-16

3. Co udělal David, že ho to odvrátilo od Boha (2Sa 11,1-4)?
4. Co člověk obvykle udělá, když se dopustí nějakého hříchu a hned ho nevyzná (2Sa 11,5-17; Př 25,5-6)?

Jakou metodu Bůh často používá, aby si získal pozornost těch, kdo odešli (2Sa 12,1-7)?

5. Napiš z následujících veršů stručnou definici vyznání.
Ž 32,5; 38,18; 66,18; Př 28,13.

Jak jsi to aplikoval ve svém životě?

6. Jaké kroky David podnikl, aby se vrátil zpět k Bohu (Ž 51,1-10)?
Vypiš jednotlivé kroky.

7. Někteří lidé mají představu, že křesťan může zhřešit a přitom se nic neděje. Co stál hřích Davida?

Ž 51,12

2Sa 12,10.14b

2Sa 12,14a

1Pa 22,8

8. Co se může stát tomu, kdo nevyznává a neopouští svůj hřích (1K 5,3-5)?

9. Když činíme opravdové pokání, Bůh slibuje, že nahradí to, co po léta požíraly kobylinky a brouci (Jl 2,25). Jak tuto zásadu ilustrují následující citáty ze života Davida?

Ž 51,12

Mt 1,6.16

Ž 51,13

1Pa 22,9-10a

10. Když se podíváš na vlastní zkušenosti, co ti pomohlo dostat se zpět na správnou cestu, když jsi odešel od Pána?

Jaká preventivní hlediska jsou naznačena v těchto verších?

Mt 18,21-35

Ř 13,14

Ř 12,9b

Ř 14,22-23

ON ZASE PŘIJDE!

Příchod Pána Ježíše Krista bude logickým a nevyhnutelným vyvrcholením dějin lidstva. Stvořitel, který připustil vzpouru vůči sobě samému, vybere ze svého království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti (Mt 13,41). Bůh, který dal svého Syna na vykoupení hříšného člověka a pak se musel dívat, jak ho ostudně ukřižují, dohlédne na to, aby jeho Syn byl vyvýšen na místě, které mu kdysi upřali. Pán Ježíš Kristus se vrátí. Svým učedníkům zaslíbil: „Opět přijdu“ (J 14,3). Přijde s velkou mocí a slávou (Mk 13,26). Přijde v den a hodinu, o které nikdo z lidí neví (Mt 25,13). Splní svou předpověď stejně důsledně jako splnil to, že vstane třetího dne z mrtvých.

První příchod byl doslovný v každém detailu, od narození až do smrti. Druhý příchod bude také doslovný. Bible to ve Sk 1,11 výslovně říká: „Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet,“ řekli andělé, když viditelně, v těle, odešel do nebe. On sám se právě tak osobně vrátí na tuto zemi. Věřící lidé mají z této myšlenky radost a bezbožní se třesou. Poslední modlitba Bible vyjadřuje toto očekávání: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20)

Proč musí Pán Ježíš Kristus znovu přijít? Musí splnit starozákonní zaslíbení o vládě Mesiáše na zemi. Když byl Ježíš zde na zemi, mnozí se podívovali, že nechal otěže vlády z rukou Římanů a nezaložil mesiášské království, jak sami očekávali. Proroci psali, že bude vládnout v Jeruzalémě (Iz 24,23), podrobí národy pod nohy Izraele (Ž 47,3), Izrael bude vládnout (Za 8,23), Kristus ovládne svět (Ž 2,6-8; 110,1-3) a utvrdí trůn království na věky (2Sa 7,13). Během své služby na zemi ani oddaní čtenáři Božského slova nerozeznávali tyto dva příchody, jak o nich píše Písmo. Napřed měl přijít jako trpčící Mesiáš, aby byl zabit za hříchy svého lidu. Podruhé přijde jako Mesiáš, aby vládl. Učedníci na to stále mysleli, když se ho před nanebevstoupením zeptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ (Sk 1,6) Dal jim na srozuměnou, že je to stále ještě v budoucnosti.

Jednotlivé budoucí události v Písmu často splývají v tak zvanou prorockou perspektivu. Různé události jsou popisovány současně a na horizontu budoucnosti se jeví jako jednotlivé vrcholy vzdálené od sebe,

kteř je těžké od sebe navzájem rozeznat. Příkladem je Iz 61,1-2, kde je řeč o prvním i druhém Kristově příchodu, a nikde není ani náznak rozlišení. Když však Ježíš tento úsek o sobě četl, zastavil se v pravý okamžik (L 4,18-21) a my vidíme, kde první příchod končí a kde začíná příchod druhý. Toto splývání vyžaduje velmi pečlivé studium proroctví a je příčinou názorových rozdílů jednotlivých skupin věřících, pokud jde o přesný sled budoucích událostí. Na ty se zde budeme dívat z hlediska smyslu, proč Kristus přijde. Tím je vychvácení Církve, vláda na zemi a náprava všech věcí. Podrobnější rozbor najdeš v dodatku D.

Kristův příchod pro církev

1. KRISTŮV PŘÍCHOD PRO CÍRKEV. Mezi několika symbolickými označeními pro Kristovu církev (tedy všechny věřící, kteří jsou z Ducha znovuzrozeni) je také obraz nevěsty (Zj 21,9). Náš Spasitel je veliký Ženich (Mt 9,15; 15,1-6). Vráť se sem pro svou nevěstu, která je přirovnána k neposkvrněné panně (2K 11,2). Bůh zde na zemi má jedinou církev (1K 12,12-13). Proto se Pán vrátí, aby vzkřísil mrtvé v Kristu a živé věřící přenesl ze země (1Te 4,16-17). Tato událost se někdy označuje jako vytržení nebo vychvácení církve, kdy se s Pánem setkáme v oblacích (v.17). Nejdříve vstanou mrtví v Kristu, pak půjdou ti, kdo jsou živí! Věřící dostanou nová oslavená těla, v nichž mohou žít v nebi (2K 5,1-4; Fp 3,21). Všechno se to odehraje v „okamžiku“ (1K 15,52), součástí toho tedy bude nenadále zmizení všech živých věřících ze země.

2. SOUDNÁ STOLICE KRISTOVA. Následující událostí po vytržení církve je soudná stolice Kristova (L 14,14; 1K 4,5; 2Tm 4,8; Zj 22,12). Zůstává pravdou, že spasení skrze Kristovu krev věřícího vysvobozuje od jakéhokoli odsouzení za hřích (Ř 8,1; J 5,24; Žd 10,17). Za jejich hříchy bylo dostatečně, v plné míře, zapláceno. Písmo však učí, že náš život a služba pro Krista bude jednou vyhodnocena (1K 3,11-15), kdy obdržíme věčnou odměnu nebo věčnou ztrátu. Toto hodnocení proběhne před soudnou stolicí Kristovou (2K 5,10; Ř 14,10). Výraz „soudná stolice“ je převzat z příkladu zvýšené plošiny, jaké v biblických dobách užívali úředníci nebo soudci, když udělovali odměny (Sk 18,16). Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na věřící a jejich práci lásky. Proto se budou rozdávat odměny neboli koruny či věnce (1Te 2,19; Jk 1,12; 2Tm 4,8; 1Pt 5,4).

3. BERÁNKOVA SVATEBNÍ VEČEŘE. Bývalo zvykem mnoha lidí, že po svatebním obřadu se uspořádala slavná hostina. Tak tomu bude

i v případě Krista jako nebeského Ženicha a jeho nevěsty (Zj 19,7-9). K samotné svatbě dojde v nebi, až se rozdají odměny.

Kristus přijde vládnout na zemi

1. VELKÉ SOUŽENÍ NA ZEMI. Soužení znamená utrpení, strach, problémy. Zakouší to ve svém životě mnoho lidí, včetně věřících. Ale přijde jednou soužení, pronásledování a katastrofy, jakých od začátku světa ještě nebylo a nikdy potom už nebude. Označuje se to jako velké soužení a dojde k němu, až Kristus vezme svou církev ze země. Kdyby ten čas nebyl zkrácen, bylo by vyhlazeno celé lidstvo (Mt 24,21-22; Mk 13,19-20; Zj 3,10; 7,14). Bude to období soudů nad celým světem, které bude trvat sedm let a bude rozděleno na dvě zhruba stejně dlouhé části (Zj 11,2-3; 12,14; 13,5; Da 7,25; 12,7). Celé toto období je týden let (tedy sedm) ve známém Danielově proroctví o sedmdesáti týdnech (Da 9,24-27). Šedesát devět týdnů tohoto proroctví je již naplněno, tedy od výnosu o obnovení města Jeruzaléma až do smrti Mesiáše, tedy období 483 let po 360 dnech, jak to počítali Židé. Poslední týden se zase bude vztahovat na „Danielův národ“, tedy Izrael. Proto se tato doba nazývá také velké soužení Jákobovo (Jr 30,7).

Jak hrůzostrašné období to bude, naznačuje řada míst ve Starém i Novém zákoně. Jedná se o zkázu celé země (Iz 24, 1.3.6.19-21; 26,20-21) — slunce se zatmí, měsíc bude vypadat jako krev (Jl 2,31; Zj 6,12); všude bude strach, hrůza, zhouba (Sf 1,15); Bůh bude trestat Izraele za jeho modlářství (Sf 1,4); bude čistit a vysvobodit svůj lid (Sf 3,9-13) a bude soudit všechny národy, které vystupovaly proti němu (Sf 3,8; Abd 1,15-17; Jl 3,16-17). Soudy znázorněné obrazy pečeti, trub a číší (Zj kapitoly 6-16) jsou namířeny proti těm, kdo odmítají Beránka, ale přitom se snaží uniknout před jeho hněvem (Zj 6,15-17). To bude doba velké bitvy u Armageddonu (Zj 16,16), doba Antikrista („šelma“) a falešného proroka, podporovaného drakem neboli Satanem (Zj 16,13; 13,1-18). Falešný náboženský a hospodářský systém pod kódovým označením Babylon bude zničen (Zj 17-18). V té době bude silně působit ďábel, zejména proti Izraeli a Božím svatým (Zj 12,12-17; 13,7). Ale zdrojem soudů bude většinou hněv všemohoucího Boha vůči bezbožnému světu, který odmítá jeho Syna (Zj 16,16-19; 11,18; 14, 10.19; 15,1-7). Celkovým smyslem tohoto období je poslední volání lidí na světě, aby činili pokání ze svých hříchů. A konkrétním cílem je připravit Izrael na veřejný

příchod Mesiáše, tehdy nad ním budou nařkát ti, kteří ho probodli (Za 12,10).

2. PŘÍCHOD KRISTA S CÍRKVÍ. Kde bude církev v době, kterou jsme právě popisovali? Nevěsta bude uchráněna od hodiny soužení, která zaplaví celou zemi (Zj 3,10). Bůh nepostavil církev k hněvu (1Te 5,9) a doba velkého soužení je výhradně hodinou jeho velkého hněvu na zemi. Na konci tohoto sedmiletého soužení se Pán Ježíš viditelně vrátí, všichni uvidí, jak přichází z nebe na zemi (Mt 24,26-30). Jeho nevěsta přijde s ním (Ju 14; 1Te 3,13) stejně jako andělé Boží (2Te 1,7). Jeho nohy se dotknou přesně toho místa, kde vystoupil do nebe, tedy na hoře Olivové (Za 14,4). Bude následovat velký soud nad těmi, kdo odmítli evangelium (2Te 1,8-9). Svrhne Antikrista (2Te 2,8). Šelma i falešný prorok budou vhozeni do ohnivého jezera (Zj 19,20-21). Satan bude na tisíc let sváznán v propasti (Zj 20,2-3). Izrael bude spasen (Ř 11,25-27; Sk 15,16; Za 14,1-20; 12,7-9). Bude soudit národy, zejména na základě toho, jak jednaly s Kristovými bratry (Mt 25,31-46). Lidé budou jednotlivě vzaři ze země (L 17,34-37) k soudu. Pán Ježíš k tomu poznamenává, že tam, kde bude tělo, se slétnou supi (v. 36). Mučedníci ze soužení vstanou z mrtvých (Zj 20,4-5). Vzkříšení budou také starozákonní svatí (Da 12,1-2).

3. USTAVENÍ KRÁLOVSTVÍ NA ZEMI. Boží neboli Kristovo království je tam, kde vládne On a kde je přijímán jako pravý vládce. V současnosti lze do tohoto království vstoupit přijetím Krista jako Pána, Spasitele a Krále a narozením se do Boží rodiny (J 3,3-5). Tak se můžeme stát součástí jeho věčného království, nad kterým kraloval vždy (Ž 10,16; 29,10; Jr 10,10; Pl 5,19). Ale království světa se v budoucnosti musejí stát královstvím Kristovým, aby mohl na zemi vládnout On (Zj 11,15; Za 14,9). Předvede svou dokonalou vládu na zemi, kde byl kdysi odmítnut. Období jeho vlády bude trvat tisíc let (Zj 20,2-6). Toto tisícileté období se často označuje jako milenium podle latinského výrazu „tisíc let“. Svět teprve uvidí, jak to bude vypadat: války skončí, zbraně budou změněny na zemědělské náčiní (Mi 4,3-4; Iz 2,4); země bude naplněna známostí Hospodina, jako moře je naplněno vodami (Abk 2,14; Iz 11,9); bolest nebude (Iz 25,8) a nahradí ji trvalá radost (Iz 51,11; Jr 31,12); násilí zmizí dokonce i z říše zvířat (Iz 65,25) a člověk ve stu letech bude považován za dítě (Iz 65,20).

Pán Ježíš je právem králem Židů a bude nad nimi na zemi vládnout. Izrael zaujme území od Nilu až po Eufrates, svatou zemi, o kterou se dnes

vedou spory (1M 15,18; Ez 36,28; 37,25-28), a bude žít jako svatý lid Hospodinu. Bude požehnáním ostatním národům a bude jim nadřazen (Iz 2,2-3; Jr 3,17). Svět přijde a vyjádří Hospodinu oddanost v jeho městě (Za 14,16-21). Ten bude vládnout nad národy železným prutem, tedy přísně (Zj 19,15). Jeho panství bude celosvětové. Spravedlivým se bude dařit dobře (Ž 71,7-11). Nebeský Jeruzalém, který souvisí s církví, se bude vznášet nad zemí (Zj 21,1-2). Chrám na zemi bude znovu vybudován (Ez 40,1-46,24). Celé stvoření bude slavné a krásné, bude vysvobozeno z porušení, které přinesl hřích (Ř 8,19-21).

Kristus napraví všechny věci

1. POSLEDNÍ VZPOURA A SOUD NA ZEMI. Je těžké pochopit, kde se za takových podmínek, o kterých jsme právě hovořili, vezme hřích a vzpoura, dokonce i v lidském srdci. Bůh bude během tisíciletého království znovu demonstrovat, že lidské srdce je převrácené a zoufale bezbožné (Jr 17,9). Někteří z těch, kdo se narodí v generaci tisíciletého království, ale nevydají svá srdce Kristu jako Králi, se od něho odvrátí. Boží arcinepřítel bude nakonec na chvíli propuštěn z propasti, aby jim pomohl. „Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři. Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň s nebe a pohltil je. Jejich svůdce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýznění dnem i nocí na věky věků“ (Zj 20,7-10). Tato hrůzostrašná událost ukazuje, že Bůh navždy odsoudí bezbožné, že ne všichni budou spaseni a že věčné odsouzení nemá konec.

2. SOUD PŘED VELKÝM BÍLÝM TRŮNEM. Neznovuzrození lidé odcházejí z tohoto života přímo do místa muk (L 16,22-24). Právě tak spravedliví umírají a jdou k Pánu (2K 5,6-8). O našem konečném cíli se rozhoduje reakcí vůči Pánu Ježíši a evangeliu (J 3,18). Spravedliví nepřijdou na soud za své hříchy (J 5,24). Bezbožní musí zemřít a potom bude soud (Žd 9,27). Tento soud je popsán ve Zj 20,11-15 a bude se odehrávat po poslední vzpouře na zemi. Ti, jejichž jména nikdy nebyla napsána do knihy života, budou svoláni před „velký bílý trůn“, aby je Bůh soudil. Uvidí a uslyší o svých hříších od narození do smrti, jak je zaznamenal Bůh. Budou uvrženi do ohnivého jezera, což je druhá smrt. Proto by se každý, kdo není v Kristu, měl třást.

3. VĚČNÝ STAV. Bible vrhá nyní svůj pohled dále za soud na nové nebe a novou zemi (Zj 21,1; 2Pt 3,13; Iz 65,17; 66,22; srov. Mt 24,35; Žd 1,10-12). Kristus podřídí všechno Otci (1K 15,24-28). V jeho věčném království bude navěky přebývat spravedlnost. Pán zaručil Izraeli, že jeho země a jeho existence jako národa bude trvat věčně. Aby se to mohlo naplnit, musí existovat věčná země. (Kristova Církev má svá zaslíbení v nebeské oblasti.) Vedou se mnohé diskuse, zda úsek Zj 21,9-22,7 hovoří o novém Jeruzalémě během tisíciletého království nebo ve stavu věčnosti. Ať je to jakkoli, nebeské město bude existovat nad zemí i během tisíciletého království a je jasné, že zde popisovaný stav bude trvat věčně. I když jsou jeho krásy popsány zemskými pojmy, tu nádheru si žádný člověk nedovede představit. Zde v novém Jeruzalémě bude Bůh bydlet mezi svým lidem.

Závěr

Každý věřící v Pána Ježíše Krista má ten svůj krátký život zde na zemi vést ve světle věčné perspektivy, o které jsme právě hovořili. Žít pro současnost místo pro Krista a pro věčné hodnoty znamená žít v nevěře. Z toho důvodu je druhý příchod Kristův pro věřící trvalým podnětem k posvěcenému životu (Tt 2,12-13; Ju 20-21). V prvoapoštolské době byli křesťané vyučováni, aby nadšeně a horlivě čekali na příchod Pána jako na něco, co může přijít kdykoli (1K 1,7; Fp 3,20; 4,5; 1Te 1,10; 5,6; Jk 5,9; 2Tm 4,8; 1J 2,28; Zj 3,3). Poslední modlitba Bible vyjadřuje prosbu k Pánu Ježíši, aby přišel rychle (Zj 22,20). Pán Ježíš položil otázku: „Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (L 18,8). Zastihne tě, jak vedeš život, ke kterému tě povolal, a jak horlivě čekáš na Jeho příchod?

LEKCE 13

OTÁZKY A ÚKOLY

1. První příchod Kristův se vztahuje na období třiatřiceti let, kdy Kristus žil a chodil po zemi. „Druhý příchod“ ukazuje na okamžik, kdy se vrátí. V Bibli tyto dva příchody často splývají. Rozděli následující citáty podle toho, ke kterému příchodu se vztahují.

Iz 9,6-7

Mi 5,2-4

Iz 52,14-15

Za 9,9-11

Iz 61,1-2

L 1,31-33

Ž 34,15-16

Žd 9,26-28

2. Jaký byl jeden z důvodů, proč Ježíš odešel do nebe (J 14,2)? Jaká dvě zaslíbení dal (v.3)?

3. Kristův příchod pro církev je popsán v 1Te 4,13-18. Sepiš v chronologickém (časovém) sledu události, které nastanou.

4. Co mají „dny Noe“ podobného s událostmi vedoucími ke zjevení Pána Ježíše (tj. příchod Krista se svatými)? Srovnej Mt 24,37-39 s 1M 6,1-12.
5. Srovnej postoj věřícího a postoj posměvače k příchodu Pána (Tt 2,13; 2Pt 3,3-4). Jak lidé dnes reagují?
6. Jaký důvod uvádí Pavel v 2Tm 4,6-8, aby křesťan vyhlížel Kristův příchod (v.8)? Proč nám to má být podnětem ke svatému životu?
7. Jednou z událostí, ke které dojde po Kristově příchodu pro církve, je soud před soudnou stolicí Kristovou. Jak Pavel v 2K 5,9-10 využívá soudné stolice Kristovy jako podnětu ke zbožnému životu?

8. Další důraz na soudnou stolicí Kristovu je položen v 1K 3,11-15. Co se zde posuzuje (v. 13)?

Jaké dvě možnosti jsou předloženy ve verších 14-15?

Znamená to, že křesťan může jít do zahynutí (v. 15b)?

9. Jaké postoje má zaujímat a co má podle následujících veršů dělat věřící v souvislosti s přípravou na příchod Pána?

1J 3,2-3

1Te 1,10

L 12,37

1K 15,58

10. Napiš několik řádků o změnách, které bys rád učinil ve svém křesťanském životě s ohledem na příchod Pána a na soudnou stolicí Kristovu.

Časopis **ethos**

Dvaatřicetistránkový barevný
časopis pro celou rodinu, který

- klade a řeší základní otázky týkající se života každého člověka
- zaměřuje pozornost do oblastí jako je manželství, hledání životního partnera, bezdětnost, samota...
- upozorňuje na překvapení v přírodě, ve stvoření
- uvádí konkrétní svědectví o změně života
- slouží jako poradce při výchově dětí
- přináší reportáže z celého světa - (Srí Lanka, Ekvádor, Pákistán, Súdán, Kalahari...)
- čtou tisíce lidí v mnoha zemích Evropy.

Roční předplatné časopisu «**ethos**» činí 70,- Kč a platí vždy na čtyři čísla dopředu

Časopis «**ethos**» si můžete objednat na adrese:

Redakce časopisu «ethos»

Chalupníkova 41

Ostrava-Zábřeh

700 30

tel./fax: 069-352992

Rádi Vám zodpovíme i Vaše dotazy.

DODATEK A

BALÍČEK OSOBNÍ EVANGELIZACE

Balíček osobní evangelizace je určen pro křesťany jako pomůcka k tomu, abychom uměli hovořit o své víře.

Verše

Biblické verše jsou uspořádány tematicky podle potřeby při osobní evangelizaci. Ke každému tématu jsou uvedeny dva verše. Doporučuje se napřed se naučit verše v levém sloupci. Pokud se za týden naučíš jeden verš, lze to zvládnout za deset týdnů. A v dalších deseti týdnech se můžeš naučit verše v pravém sloupci. Doporučujeme učit se všechny verše ve stejném překladu.

Jak používat sadu veršů

Navigátoři (jedna z křesťanských evangelizačních organizací) doporučuje tento osvědčený způsob učení se veršů z paměti.

1. Začni brzy ráno.
2. Nos balíček s sebou. Během volných chvil v průběhu dne si verše opakuj.
3. Současně s textem verše se uč také témata a biblické citáty. Nejdříve řekni téma, uveď, kde je daný verš napsaný, pak řekni text verše a nakonec zopakuj, kde je verš napsán.
4. Buď sám k sobě náročný.
5. Denně si opakuj všechny verše. Alespoň jednou denně si všechny verše odříkej.
6. Přesvědči se, zda ses naučil všechny nové verše správně. Na konci týdne si je z paměti napiš a někomu z přátel je odříkej.
7. Aby sis verš dobře zapamatoval a v případě potřeby okamžitě vybavil, je třeba si všechny verše denně opakovat po šest týdnů. Pak si je stačí zopakovat jen jednou za čas, aby se nevytratily.

Karton s vytištěnými biblickými verši najdeš na konci této knížky.

DODATEK B

POPIS DUCHOVNÍCH DARŮ

Definice, které jsou zde uvedeny, pomohou porozumět, kde se každý z nás má zapojit do služby v Kristově těle. Dary jsou zde rozděleny do oblasti mluvení, praktické služby a znamení, i když toto rozdělení samo v Bibli není.

Dary v oblasti mluvení

1. APOŠTOLSTVÍ. Slovo „apoštol“ znamená „poslaný“, tedy posel nebo delegát poslaný s určitým příkazem nebo pokynem. Tento pojem vyjadřuje pověření k úkolu vyslance. Vyslanec je víc než posel, má velké poslání. Tohoto pojmu se v Novém zákoně používá nejméně šesti způsoby:

- a. Jako apoštol je označen Ježíš (Žd 3,1).
- b. Dvanácti učedníkům se říká dvanáct apoštolů (Zj 21,14).
- c. Jako apoštolé je označena větší skupina Ježíšových následovníků, kteří ho viděli po vzkříšení a přijali od něho poslání (1K 15,7).
- d. Existovali falešní apoštolé (Zj 2,2).
- e. Jako apoštol byl označován i posel vyslaný některým sborem k určitému úkolu (Fp 2,25).

f. Jako apoštolé byli označeni někteří lidé, které Duch svatý pověřil, aby konali průkopnickou misijní práci (Sk 13,2; 14,4.14). Jak se toto pověření přesně dělo, nevíme. Jako apoštolé byli konkrétně nazváni Timoteus, Barnabáš, Andronikus a Junius, ale Titus a Apoło nikoli, možná proto, že konali až následnou práci s nově uvěřivšími.

Katolická církev učí, že díky apoštolské posloupnosti a „ordinováním“ jsou apoštolé dodnes. Toto učení však není obsaženo v Bibli. Dnes nežije už nikdo z apoštolů v prvotním významu slova, kteří by byli osobně pověřeni vzkříšeným Pánem, aby šli do celého světa a kázali evangelium. Dar apoštolství má však druhotný význam. Platí pro jednotlivce, kteří byli Duchem svatým pověřeni k průkopnické misijní práci mezi určitými skupinami lidí. William Carey byl v tomto smyslu apoštolem v Indii, Adoniram Judson v Barmě, Hudson Taylor ve vnitrozemí Číny. Dar apoštolství v sobě zahrnuje víc než jen působení evangelisty nebo posla.

Je vyslancem, reprezentantem Pána s mimořádnou odpovědností i autoritou.

2. PROROCTVÍ je dar, který by se v církvi měl rozvíjet, protože „kdo prorokuje, mluví lidem k budování, povzbuzení a útěše“ (1K 14,3 Z). Biblické zjevení končí varováním ve Zj 22 před jakýmkoliv přidáváním čehokoli k Písmu. V tomto smyslu od prvního století nebyli žádní proroci. Ale slovo „proroctví“ také znamená předkládat Boží slovo a v tomto smyslu dar proroctví mají obdarovaní muži, kteří mocně kážou a aplikují Boží slovo. Prorocký pohled uschopňuje takového člověka položit prst na něčí hřích jako to udělal Jan Křtitel nebo Petr ve Sk 5. Také uschopňuje použít určitou biblickou pravdu na danou situaci.

3. EVANGELIZACE je dar rozhlašování evangelia tak účinně, že lidé reagují a obracejí se.

4. PASTÝŘSKÁ PÉČE. Ježíš je označován jako dobrý Pastýř. Dar pastýřské péče znamená vést stádo, pomáhat, aby se sytilo Božím slovem, a také představuje ochranu před vlky a Satanem, který chodí kolem jako řvoucí lev. Pavel vybízel starší z Efezu, aby „pásli Boží církev“ (Sk 20,28 Z). Pastýř musí umět používat Boží slovo ke službě ovcím.

5. VYUČOVÁNÍ je schopnost účinně a systematicky někoho vyučovat (Ř 12,7). Učitel umí vysvětlit a vyložit biblické učení a dobře zná Bibli.

6. POVZBUZOVÁNÍ neboli vybízení je uvedeno v Ř 12,8. Pán Ježíš použil téhož slovního kořene, když mluvil o působení Ducha svatého. Toto slovo znamená „někdo, kdo je povolán pomáhat, povzbuzovat, vybízet, prosit, naléhat nebo také utěšovat“.

7. SLOVO MOUDROSTI znamená doslovně „moudrá řeč“ (1K 12,8). Souvisí se zbožnou praktickou radou nebo správným náhledem na problémy, se kterými se křesťané setkávají. Jedná se o moudrost, kterou dává Bůh skrze ty, kteří jsou k němu blízko, jako skrze Šalomouna, nebo v praktickém významu skrze Štěpána (Sk 6,3). O této moudrosti si čteme v knize Přísloví.

8. SLOVO POZNÁNÍ se týká vědomostí o věcech Páně (1K 12,8). Prvotní křesťané by to postavili jako protiklad zvláštních znalostí nositelů tajemných pohanských náboženských praktik týkajících se jejich bohů. Pavel tohoto pojmu používá o těch, na nichž bylo vidět neobvyklé porozumění pro věci Páně – ve Fp 3,8, kde říká, že všechno považuje za ztrátu vůči „nesmírné vzácnosti poznání Krista Ježíše“.

Dary praktické služby

1. POMOC má význam běžné pomoci. Toto slovo je použito ve Sk 20,35, kde znamená „ujímat se slabých“. Souvisí také s myšlenkou služby u stolů (Sk 6,2). Barnabáš a Pavel vzali Jana Marka na svou první misijní cestu jako služebníka (Sk 13,5). Jinými příklady jsou Timoteus a Erastus (Sk 19,22).

2. POHOSTINNOST znamená „lásku k cizím“ (1Pt 4,9). Pohostinnost byla mezi prvními křesťany ve velké vážnosti. Znamená to věnovat se cizím lidem i celému Božsmu lidu, nejen přátelům (Mt 5,46-47).

3. DÁVÁNÍ představuje sdílení se. Všichni křesťané mají dávat, ale někteří mají zvláštní dar dávání. Ř 12,8 naznačuje, že dávat se má „upřímně“, „v jednoduchosti“, „v prostotě“, „bez předstírání“, „s radostí“, „štědře“. To všechno jsou možné překlady toho, jak dávat. Barnabáš neměl jen dar povzbuzování, ale také dávání (Sk 4,34-37):

4. DAR SPRÁVY neboli DAR STÁT V ČELE. Znamená to řídit, vést, jít vpředu, mít autoritu. Pavel říká, že tento dar se má používat horlivě (Ř 12,8). Znamená to být vůdcem a umět přívětivě organizovat a vést druhé.

5. MILOSRDENSTVÍ. Ř 12,8 říká, že ten, „kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí radostně“. Příslušné slovo lze přeložit také jako „mít s někým soucit“ nebo „projevovat nezaslouženou přízeň“. Příkladem těch, kdo měli tento dar, byla Dorkas, protože „oplývala dobrými skutky“ (Sk 9,36-39 NS). Takový člověk se musí umět vcítit do bolestí a starostí druhého a musí tuto práci konat rád.

6. VÍRA znamená „pevné přesvědčení“. Předmětem víry je Bůh. Je to prostá dětská důvěra v Něho. Víra je spoléhání na Boha, že odpoví na modlitby. Taková víra je povzbuzením pro druhé. Příklady jsou Štěpán (Sk 6,8) a Barnabáš (Sk 11,23-24).

7. DAR ROZEZNÁNÍ znamená umět rozlišovat nebo posuzovat. Nejdramatičtější příkladem je situace, kdy Ananiáš a Zafira přinesli apoštolům peníze a Petr rozpoznal, co je v pozadí (Sk 5,1-10). Rozeznání je schopnost rozlišit, co je pravda, co je z Ducha svatého, a na druhé straně, co je podvod a co je od Satana. Pavel podle toho jednal ve Sk 13,10-11. Dar rozeznání se může týkat učení i praktického života. Je ho velmi potřeba pro rozlišování učení, která pocházejí od Satana, a ne z Ducha svatého. Je třeba rozeznávat různá učení i jednotlivé lidi.

Znamení

1. DIVY A ZÁZRAKY. V této souvislosti se v řečtině vyskytují tři výrazy. Jeden znamená „moc“, druhý „div“ a třetí „znamení“. Všechny tři pojmy byly skutečností v životě Pána Ježíše. Písmo zaznamenává asi pětatřicet konkrétních zázraků a uvádí, že byly stovky dalších. Také Pavel konal některé mocné činy (2K 12,12), které prokazovaly jeho apoštolství. V širší perspektivě se zdá, že zázraky nebo znamení mají své poslání na začátku určitého díla, zejména pro pohany; Satan je však může napodobovat, a proto je možné je také zneužít. Lidské uplatňování daru činění divů se podle okolností liší od divů, které koná Bůh v našich životech.

2. UZDRAVOVÁNÍ. Tento dar měl Petr (Sk 3,6-8; 5,15-16; 9,32-41). Ne každý nemocný byl uzdraven; sám Pavel (i Timoteus) byl nemocen a nebyl uzdraven. Podobně jako v případě daru činění divů se zdá, že tento dar převažoval v počáteční době Skutků. Bůh však zázračně uzdravuje i dnes. Starší mohou jít a modlit se za nemocné, jak je to popsáno v Jakubovi 5.

3. JAZYKY A VYKLÁDÁNÍ JAZYKŮ. Šlo například o nadpřirozené mluvení cizími jazyky, kdy zaznívalo evangelium, jak to popisují Sk 2. Mluvení jazyky je z Ducha svatého a je oprávněné, pokud někdo dokáže vykládat, překládat, co říká Duch svatý (1K 14). Většina takzvaného „mluvení jazyky“ při takové zkoušce neobstojí. Dar Ducha svatého má sloužit druhým.

O daru jazyků je třeba se ještě dále zmínit, protože mnoho věřících nutí jiné k mluvení jazyky, jako by ono bylo nutné pro život v moci a svatosti. Většina obhájců těchto jazyků si myslí, že mluvení jazyky je vnější znamení křtu Duchem, který následuje po obrácení. Bez ohledu na to, zda mluvení jazyky v současné době je skutečně z Ducha, nebo ne, tento dar není o nic významnější než ostatní dary, které jsou uváděny ve stejném seznamu. Je to jeden z mnoha darů. Vůbec to neznamena, že by ho mohli, měli, nebo museli mít všichni (1K 12,30; 14,19-24). Není to nejdůležitější dar. Je třeba s ním zacházet podle Písma (1K 14,27-34). Někteří se biblickým pravidlům vyhýbají s tvrzením, že je několik druhů jazyků (znamení pro nevěřící, nebo v církvi, které se liší od soukromého „vzdělávacího“ mluvení v jazyku). Toto dodatečné rozdělení však není v Bibli jasně podáno.

Jak tedy reagovat, pokud někdo tvrdí, že je nutné mluvit jazyky? *Nesnažte se dokazovat, že jazyky přestaly nebo že jsou z ďábla.*

Nesnižujte důležitost jazyků ani nezakazujte mluvit v jazyku. (1K 14,39). *Nehádejte se* o podrobnosti, jak ho používat. Ujasněte si tyto biblické zásady:

1. Nikde v Bibli není napsáno, že jazyky jsou znamením křtu Duchem.

2. Pojmy „křest“, „naplnění“, „zapečetění“ a „pomazání“ Duchem neznamenají všechny totéž.

3. Nikde v Bibli není napsáno, že by se jednalo o „jazyk Ducha“, „jazyk modlitby“ nebo „nebeský jazyk“.

4. V Korintě se mluvilo jazyky, a přesto byli tělesní, byl mezi nimi hrubý hřích a mluvením jazyky tomu nezabraňuje ani dnes.

5. Dar jazyků v knize Skutků nepřišel, když některý jednotlivec o dar usiloval. Bůh tento projev věnoval některým skupinám veřejně na základě své iniciativy, ne těchto lidí.

6. Jazyky nemají v Bibli úlohu klíčů k vítěznému životu.

7. Jazyky přicházely v Bibli často současně s jinými událostmi, ale neměli bychom je navzájem zaměňovat.

8. Nikde v Bibli není uvedeno, jak se má mluvit v jazyku. Nikdo by druhého neměl „trénovat“, jak „dostat“ dar – aspoň ne více než jak dostat kterýkoli jiný dar.

Druhý příchod Pána Ježíše Krista názorně přibližuje barevný grafický letáček (zjednodušené provedení známého Biblického panoramatu)

LIDSTVO, ODKUD A KAM?

*Formát A6 naležato, 8 stran, **cena 10,- Kč***

(Při odběru nad 10 ks poskytujeme odstupňované slevy.)

Letáček obsahuje biblické verše s krátkým komentářem včetně znázornění rozhodujících dějinných událostí, a to nejen budoucí věci, ale i celou historii lidstva od stvoření do současnosti. Vhodná pomůcka pro evangelizaci.

William McDonald: HLEDEJTE NEJPRVE...

*Kapesní formát 11x18 cm, výstižná barevná obálka,
64 stran, **cena 29,- Kč***

Poutavé čtení o praktických otázkách křesťanského života a služby. Autorem je spolupracovník J.Gibsona, autora Křesťanství pro začátečníky i pokročilé.

Adresa pro zaslání objednávky:
TANDEM, Rodinná 20, 700 30, Ostrava-Zábřeh
tel: 069-352930, fax: 069-352992

DODATEK C

NE ABY SI NECHAL SLOUŽIT

Vždyť i Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svou duši jako výkupné za mnohé. (Mk 10,45)

Zde je vyjádřena velká skutečnost o Synu člověka. Říká to o sobě sám Pán Ježíš. Tím nám v této věci, jako i ve všech dalších, zanechal příklad, který bychom měli následovat.

Tato slova vyřkl Pán Ježíš za smutných okolností. Dva z jeho učedníků, Jakub a Jan, chtěli, aby jim druzí sloužili, protože sami usilovali o vedoucí místa v Jeho slávě (Mk 10,35-37). Když to ostatní slyšeli, rozčililo je to, protože i oni chtěli mít vedoucí místa, a šlo jim o to, aby jim druzí sloužili. Ale náš Pán této trapné situace využil k dobrému. Při této příležitosti svým učedníkům připomněl, že nejsou ze světa a že jejich charakteristickým znakem musí být pokora a ochota sloužit druhým.

„Ježíš si je zavolal“ (Mk 10,42). Všimněte si zde jemnosti až patosu. Už dříve se dvanácti mluvil o sobě – o hrozném zradě, o krutém utrpení, opovržení, ostudné smrti, která na něho čekala v Jeruzalémě (Mk 10,32-34). A roztála jejich srdce? Kdepak, vůbec o Něm nepřemýšleli. Začínají se mezi sebou hádat, kdo bude největší. Všimněte si jejich zakaboněných tváří, hněvivého tónu, vzrušených gest! Ale „Ježíš si je zavolal“ a mírně bouři uklidnil. Říká jim, že zemští vládcové panují nad druhými, „avšak ne tak je tomu mezi vámi, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude otrokem všech. Vždyť i Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svou duši jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,42-45). Stručně řečeno: uvědomte si, že jste moji učedníci a učedník má být jako jeho Mistr.

Samozřejmě se nás to jako Ježíšových učedníků dotýká. Je tím vyjádřeno, jakého ducha bychom měli mít a jak by naše životy měly vypadat.

Vidíme, že Syn člověka přišel sloužit. To je důležité. Ne že prostě přišel a náhodou několika nebo mnoha lidem posloužil. Přišel výslovně proto, aby sloužil, to byl jeho záměr.

Ale tento zvláštní úsek nám říká o Synu člověka také ještě něco jiného. „Nepřišel, aby si nechal sloužit.“

Nemáme daleko k tomu, abychom to jen tak přešli a zapomněli na to, nebo si toho dokonce vůbec nevšimli. Ježíšovi učedníci mají být jako Syn člověka i v tom, že přicházejí, aby posloužili.

Dovolte mi vyjádřit něco osobního. Rád bych řekl, že ve shonu všedního dne, na výšinách i v údolích života mě tento úsek Písma pronásleduje. Usvědčuje, vyčítá, odsuzuje mne. Vždy mě znovu najde. A přitom mě to povzbuzuje, uklidňuje, posiluje, utěšuje a pomáhá!

Touha, aby mi druzí sloužili, je základem neshod v mateřské škole, sporů ve škole, hádek mezi jednotlivci, válek mezi národy. A žel, tento duch převládá nejen ve světě, ale i v církvi. Jako křesťané si dostatečně neuvědomujeme – pokud vůbec – kolik hříchu a zklamání, kolik sporů a hádek, kolik podrážděnosti a mrzutosti, kolik neshod a neštěstí v našich životech zapříčinila naše snaha, aby nám druzí sloužili, místo abychom sami šli a posloužili.

Nejsme příliš často uražení, rozzlobení, rozčilení? Někdy to projevujeme popuštěním uzdy svému temperamentu, někdy se stáhneme do sebe, ale je v nás zlý pocit. S největší pravděpodobností proto, že chceme, aby nám druzí sloužili a cítíme se zklamaní.

Skutečnost je taková, že stále chceme, aby nám někdo sloužil, někdy lidé, jindy okolnosti, jindy náhoda, počasí a kdeco ještě. Nechat se obsluhovat je tak přirozené, potřebné – a oprávněné! Jsme vychováni tak, že to očekáváme. A pokud nás někdo poníží, ztrácíme náladu, vzpíráme se, hádáme se, jsme nervózní a možná dokonce sami sebe litujeme.

Jak by všechno bylo jiné, kdybychom podobně jako Syn člověka přicházeli „ne proto, abychom si nechali sloužit“. Několik ilustrací:

Nedoceněn

Jsi podceňovaný, ignorovaný, odstavený stranou. Nebo si tě tvůj zaměstnavatel nebo kolega nevšimá, jak by snad měl. Soused s tebou nejedná s úctou, která náleží tvému postavení, tvým schopnostem, charakteru. Cítíš se výše a jsi tím zmaten. Proč? Proto, že jsi přišel, abys sloužil, a druzí ti to neumožnili? Kdepak. Spíše proto, že tvé pocity, tvá práva, dary, postavení, tvoje důstojnost a důležitost nebyly uznány. Druzí ti nesloužili. A tys přišel, aby sis nechal sloužit. V tom tkví příčina.

Žárlivost

Nebo vezměme odpornou vlastnost jako je žárlivost. Co je to? Druhému se dostane většího ocenění než tobě. Druhý něco dokáže lépe. Má více štěstí.

Dostalo se mu pocty, má úspěch, peníze, popularitu, ocenění. A tys to chtěl pro sebe. Přišel jsi, aby sis nechal sloužit. A protože druzí slouží jemu a ne tobě, žárlíš.

Nemá právo mě ignorovat

Možná si říkáš: „To nebylo fér. Neměl důvod mě ignorovat, jednat se mnou tak, jak jednal. Bylo to krajně nespravedlivé; toho druhého neměli stavět výš než mne.“

Možná máš naprostou pravdu a nijak nechci omlouvat nespravedlnost. Ale ty jsi Ježíšův učedník (mluvím nyní jen k takovým) a prosím tě, pokud jsi přišel jako tvůj Mistr, nejsi tu tedy proto, aby sis nechal sloužit, ale abys sloužil. Byly by tvé city tak uražené, hněval by ses tolik a žárlil? Problém je v tom, žes přišel, aby sis nechal sloužit.

Bez pochvaly

K někomu se zachováš laskavě. Prokážeš mu službu. Něco tě to stojí. Samozřejmě sis myslel, že tvoje dobrota bude oceněna. Ale nebyla, aspoň ne tak, jak sis to představoval. Čekal jsi velké díky a nic zvláštního se nedělo, tvůj přítel to vzal chladně. Jsi znechucen. Kdybys mu raději nebyl pomáhal. Skoro bys řekl, že už nikdy pro nikoho nic neuděláš. Proč? Posloužil jsi druhému, pomohl jsi tomu, kdo tvou pomoc potřeboval, ano, ale *oni nesloužili tobě*. Chtěl jsi, aby se o tobě říkalo, jak jsi mimořádně dobrý, laskavý a štědrý. To znamená, že jsi počítal s tím, že druhý ti poslouží díky a chválou, možná i trochou lichocení před druhými. Jistě, když přicházíme s tím, abychom si nechali posloužit, setkáváme se někdy s krutým zklamáním.

Nezeptali se tě

Jsi člověk se zdravým úsudkem, máš „zdravý selský rozum“. A vidíš, že tvá slova, tvou radu ignorovali – možná se tě v podstatě ani neptali, a ty jsi přece na tuto oblast odborník. Nedovedeš to pochopit. Je ti to proti srsti. Tvoje nitro se v tobě bouří. Ztrácíš rovnováhu. V čem je problém? Není to tím, že jsi chtěl příteli posloužit, ale on tvou radu nebral vážně a teď se dostal do velkých problémů? Vůbec ne. Daří se mu skvěle i bez tvé pomoci. Příčina tkví v tom, že *ty* jsi nebyl uznán. Neposloužili tvé pověsti, autoritě a odbornosti v dané oblasti. Nepřišel jsi, abys sloužil, ale aby sis nechal posloužit. A zklamal ses!

Jsi dobrý řečník

Požádali tě, abys promluvil při určité příležitosti. Sešlo se mnoho lidí a se zvláštním uspokojením sis všiml, že je tam také bratr XY, známý a vlivný křesťan. Měl jsi výborné téma a mluvil jsi velmi dobře. V závěru ses cítil velmi spokojen a samozřejmě jsi počítal s tím, že bratr XY přijde, potřeše ti rukou a ocení tak „zajímavý a dojemný projev“.

Ale bratr XY klidně beze slova odešel! Byl jsi jak zmoklá slepice. Radost a uspokojení vyprchaly, jako když se sfoukne svíčka! A co se ve skutečnosti stalo? Měl jsi příležitost posloužit řadě lidí – ale tys proto nepřišel. V hloubi duše ti šlo o to, aby tvoje řeč posloužila *tobě samému*. Zase tentýž problém: Přišel jsi, aby sis nechal posloužit.

A co tvá práce

Máš nějaké zaměstnání nebo jsi podnikatel. Pracuješ pilně a máš dost na všechno, co potřebuješ. Zaměřil ses na velké věci. Nedosahuješ však takových úspěchů, jak sis představoval, a tžší tě to v mysli. Denně. Stále se cítíš jaksi deprimovaný. Čím to je? Je to proto, žeš přišel, abys posloužil, a jsi zklamaný, že nemůžeš naplno sloužit, jak jsi doufal? Zdaleka ne. Přesto se chceš i nadále prosazovat: chceš dělat větší show, chceš, aby se o tobě mluvilo, chceš být bohatý. A tvá touha po těchto věcech není uspokojena. Nikdo ti neslouží.

Na rekreaci

Dokonce i tvé chvíle odpočinku ti narušuje duch úsilí, aby ti druhí sloužili. Byl sis zahrát, zazávodit – a prohrál jsi, byl jsi poražen. Jak hrozně ses cítil! Dodnes tě ten pocit pronásleduje.

Jeden cambridžský sportovec vyhrál určité závody tři roky za sebou. Kdyby byl zvítězil i počtvrté, byl by to rekord. A všichni čekali, že vyhraje. Ale nevyhrál! Prý se celé týdny ani neusmál. Chtěl, aby závod posloužil jeho rodině. Šlo mu o to, aby lidé na něho ukazovali a řkali: „Dokázal něco, co se nikomu jinému nepodařilo.“ Byl zdrcen tím, že mu druhí nesloužili.

„Ale,“ řeknete, „ve sportu a při soutěžích jde o to, abychom se co nejvíce snažili, to je přece cílem.“ Jistě, ale je to jen hra. A Kristův učedník nemůže brát svou hru příliš vážně. Dokonce i na hřišti může ukazovat, že nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sám posloužil. Když nevyhraje, může být spokojen, protože ví, že se stal prostředkem, aby posloužil vítězi.

Křesťanská služba

Vraťme se k něčemu důležitějšímu než je sport. Jsi zapojen do křesťanské práce. Vyučuješ v nedělní škole, navštívuješ okolní sbory nebo jsi jinak zaměstnán v církvi. Třeba pomáháš na setkání matek, v hudební skupině nebo při misijních shromážděních. A najednou přemýšlíš, že toho necháš. Proč? Už ti neslouží zdraví? Už na to nemáš čas? Máš naléhavé povinnosti doma? Ne, důvod je jiný, necítíš, že tě tam potřebují. Už není třeba, abys pracoval? Někdo ti bere příležitost ke službě? Ne, potřeba je stále velká. Příležitostí k práci je mnoho. Proč toho tedy chceš nechat? Možná jsi unavený, a tak přemýšlíš, že toho necháš. Počítal jsi s větším zájmem, čekal jsi, že se dostaneš do kontaktu s druhými, že ti to dobude postavení v církvi. Ve skutečnosti šlo o to, že *tobě* se to líbilo. Nějaký čas tě to bavilo, ale teď tě to unavuje. Aha, už rozumím. Myslel sis, že tato práce bude sloužit tobě. A pokud ti sloužila, tak jsi byl ochoten ji konat. A teď, když už ti neslouží, se jí chceš vzdát. Ale „Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil, a dal svou duši jako výkupné za mnohé.“ Copak nejsi jeho učedník?

To je jen několik příkladů. Možná nic z toho není tvůj případ. Ale zamysli se nad tím a ať děláš v životě cokoli, ať máš svůj vztah k okolním lidem jakýkoliv, budeš překvapen, kolik neklidu, kolik problémů pramení právě ze snahy nechat si posloužit, místo abys sám posloužil druhým.

Doma

Bydlíš se svým přítelem. Ve vašich vzájemných vztazích to občas trochu zaskřípe. Ty jsi ve všem rychlý, přítel je pomalejší. Jsi šetrný, tvůj přítel se na korunu neohlíží. Jsi přesný, on má do puntičkáře hodně daleko. Ty máš rád pořádek, jemu rozházené věci nevadí. Chceš všechno dělat pořádně, jak se patří, jemu na tom tolik nezáleží! A tak máte stálé třenice. Ale *proč?* Proto, že nemůžeš posloužit svému příteli? To ne. Máš rád pořádek atd. a druhý této tvé zálibě nechce sloužit.

Nebo jsi veselý člověk povznesený nad problémy a cítíš se dotčen, když někdo této tvé povahové stránce neslouží!

Dejme tomu, že se oba budete snažit, ne abyste si nechali sloužit, ale sami budete chtít sloužit a dávat.

Musíme se až divit, jaké maličkosti nás dovedou vyvést z míry. Někdo ti zhatí plány na odpoledne. Potřebuješ, aby zapršelo, a pořád je hezky. Přijde návštěva, když se chystáš odejít. Požadají tě, abys něco zazpíval,

právě když chraptíš a hlas ti přeskakuje. Odpověď na tvůj dopis pořád nejde. Nevyhověli tvé žádosti. Někdo tě vyruší při čtení zajímavé knihy. Tužka nepíše. Šaty ti nesedí. Hořák na kamnech nejde zapálit. Nepodaří se ti oběd. Děti moc křičí!

Někdy jako by se nic nedařilo. Není to nic velkého, nic, na co bychom mohli ukázat prstem, nebo si sáhnout. Ale stále se dostáváme do světa, kde se nám něco líbí a něco nelíbí, přicházíme se svými rozmary, náladami, přáními, zálibami, libůstkami i slabými stránkami. A když nám v těchto maličkostech někdo nechce posloužit, hned jsme znechuceni a přestáváme se bavit se všemi lidmi.

Štěstí

Jsem přesvědčen, že štěstí v našem životě závisí především na duchu, s jakým vstupujeme každé ráno do tohoto světa. Pokud přicházíme s tím, abychom si nechali posloužit, brzy si budeme dělat starosti a budeme vnitřně rozčilení. Jestliže však ráno vyjdeme ne abychom si nechali posloužit, ale abychom sloužili, bude to úplně jiné. „Blaženější je dávat než brát.“ Šťastnější je člověk, který slouží, ne ten, který si nechává sloužit. Je to daleko vznešenější: „A kdo by chtěl být mezi vámi první, bude vaším otrokem“ (Mt 20,27).

Upozornění

Ale je třeba také na něco upozornit. Náš text neříká, abychom byli jako stoici, že s námi nemá nic pohnout, ať se stane cokoli. Samozřejmě, že vnímáme urážky, hádky, zklamání, o kterých jsme hovořili. (Jinak by neplnily svůj účel.) Tyto věci nás však nemusí trápit. Někdo řekl: „Nezabráníš tomu, aby ti vrána sedla na hlavu, ale můžeš zabránit tomu, aby si tam udělala hnízdo.“ Jestliže chceme, aby nám druzí sloužili, otevíráme dveře hněvu, přeháníme to, dáváme průchod zlu, dovolujeme, aby se v nás uhnízdilo a nakladlo svá zákazonosná hadí vejce. Jestliže nám však nejde o to, abychom si nechali posloužit, pak nechováme hněv, neotvíráme se mu, věnujeme mu malou pozornost, záleží nám na tom, abychom se vyvarovali hněvu. Buďme jako Ježíš. Vždy přemýšlel především o druhých, sloužil jim, zabýval se jimi, uvažoval, jak jim posloužit. Nejlepším lékem na nedůtklivost je starat se o to, jak pomoci bližnímu.

A ještě jedno upozornění

Tento text také neříká, že nemáme dovolit, aby nám někdo posloužil. Neznamená to, že máme být vždy v ústraní a nikdy si nenechat projevít laskavost; že se nemáme nikdy dočkat úspěchu, že nemůžeme počítat s odměnou nebo oceněním; neznamená to, že máme chodit po světě a vyhledávat nespravedlnost, urážky a zneužívání. Nic takového. Není na tom nic špatného, když nám někdo poslouží. I Synu člověka často sloužili a on si toho vážil. Častokrát se setkáváme s tím, že nám někdo slouží; možná víc, než bychom čekali. Chybou však je, když *stále* chceme, aby nám druhí sloužili, místo abychom sami sloužili druhým. Není správné stále počítat, že nám druhí budou sloužit – pak není divu, že se dočkáme zklamání, pokoření, neklidu.

Dlouho jsme uvažovali, zda mluvit o této chybě – o touze, aby nám druhí sloužili – protože je tak rozšířená, její důsledky jsou tak smutné a hlavně proto, že mnozí z nás, kdo jsme si zvykli se takto proviňovat, si to vůbec neuvědomujeme.

Naše já musí zemřít

A ještě několik slov k řešení. Buďte si jisti, že v jádru problému a všech jeho důsledků je naše „já“. A toho starého nepřítel je třeba umrtvovat – aby se neprojevoval. Nesmíme svému já dávat prostor. „Posílám ti srdečné pozdravy k narozeninám, doufám, že jsi mrtvý,“ napsal kdosi. A měl pravdu.

Celou myšlenku „ne, aby si nechal sloužit“ je třeba vidět z tohoto hlediska. Zklamání vždy přivítej! Buď rád, když přicházejí těžkosti! Nemusí tě mrzet, když tě druhí odstrčí! Raduj se z trnutí a šouchanců! *To vše se jednou obrátí v dobré.* Netrap se, když přijdeš o to, co se ti zdálo jako trocha štěstí a zdaru! Sražení k zemi může pro nás být tak prospěšné! Když se nám plány a přání zkrší, může to přinést velké požehnání! I to, když po tobě šlapou, může být něco skvělého. Protože pokaždé, když nám není slouženo, je to příležitost, aby naše já umřelo! A toho, kdo nás ponižuje, můžeme mít za přítele, že pomáhá, aby náš úhlavní nepřítel, naše já, dostalo K.O. Naše já je třeba umrtvovat. Teprve až ono umře, pak můžeme žít šťastný a vítězný život.

Ať žije Kristus!

Nestačí, když naše já zemře. Musí se stát také ještě něco jiného. Kristus musí žít. Naše já musí umřít a Kristus žít. A zde platí nepřímá úměrnost:

čím více naše já umírá, tím více může Kristus žít v nás. Nebojme se tedy smrti – smrti svého já. Teprve až ono umírá, Kristus v nás ožívá a pak budeme schopni vstupovat do každého dne ne proto, abychom si nechali posluhovat, ale abychom sloužili a abychom aspoň v nepatrné míře položili své životy, obětovali své já, a to pro slávu Boží a dobro svých blízkých.

RÚZNÉ POHLEDY NA KRISTŮV PŘÍCHOD

1. DOSLOVNÝ NEBO ALEGORICKÝ VÝKLAD. V Bibli se samozřejmě často používá obrazného jazyka, mnoha symbolů, předobrazů a podobenství. Avšak doslovným výkladem prorockých úseků – bez ignorování obrazů a symbolů – získáme přirozený význam slov, která dávají správný smysl. Dokonce i v případě, že jde o obraznou řeč, význam slov nelze zduchovňovat natolik, abychom mohli ignorovat doslovnou pravdu v jednotlivých větách. Jestliže se proroctví o Mesiáši v minulosti naplnila doslovně, pak bychom stejně tak měli brát doslovně i proroctví o budoucnosti, která se zatím nevyplnila. Příklad rozdílu mezi doslovným a alegorickým výkladem můžeme vidět v tom, co je řečeno o tisíciletém království. Někteří věří v příchod tisíciletého království zde na zemi, kde bude vládnout Kristus, a na druhé straně jsou ti, kdo nerozlišují, zda se určitá proroctví mají brát doslovně, nebo se mají „zduchovňovat“. Všeobecně se uznává, že doslovný výklad starozákonních proroctví nám dává obraz o slavném příchodu Mesiáše, aby vládl zde na zemi. Přesně to očekávali židé v době Pána Ježíše. Nepochopili, že nejprve se musí jednat o příchod, který skončí utrpením a smrtí, a teprve podruhé přijde, aby doslovně naplnil proroctví o slavné světovládě. Stručně řečeno – proroctví mluví o dvou příchodech, z nichž oba se naplní doslovně. Ti, kdo odmítají tisícileté království na zemi, ignorují doslovný, normální a historický smysl pasáží a přiřazují jim morální, alegorický význam. Výroky o hoře Sion, Izraeli a zaslíbené zemi se v jejich vlastních myslích stávají výroky o církvi a jejím duchovním údělu v Kristu.

2. ROZDÍL MEZI IZRAELEM A KRISTOVOU CÍRKVÍ. Správně pořadí budoucích událostí se stane nepřehledným, jestliže zaměňujeme Izrael a církev. Rozdíl mezi systémy výkladů proroctví vychází z jedné velké zásady.

Běžně se argumentuje, že Izrael byl Božím lidem ve Starém zákoně a církev představuje Boží lid v Novém zákoně a že lidé z obou skupin jsou spaseni Kristovou krví. To zní jednoduše. Nebere se však v úvahu novozákonní členění na Židy, pohany (národy) a církev Boží (1K 10,32). Rozdíl mezi Židy a pohany je vidět všude v Písmu, zejména v epištole

Římanům. Tyto odlišné skupiny byly spojeny v novou jednotu – církev; tento útvar (tělo) je „tajemství“, tedy něco, o čem v Písmu dosud nebyla řeč (Ef 2,11-3,6). Izraelitou se člověk stával přirozeným narozením, křesťanem se stane znovuzrozením. Izrael *měl* kněžstvo, církev *je* kněžstvo. Izrael je přirovnán cizoložnici, se kterou se její manžel Hospodin rozvedl (Iz 50,1; Jr 3,1.20). A přesto je Izraeli v budoucnosti zaslíbena náprava (Oz 1,9-11; Ř 9,26-27; 11,11-27).

Církev je čistá panna zasnoubená Kristu a brzy po vtržení církve bude svatba (2K 11,2; Zj 19,1-9). Izraeli je určeno pozemské království (Ez 37,21-28). Církev bude v nebeském Jeruzalémě (Zj 21,2) a nemá žádná zaslíbení o dědictví na zemi (Fp 3,20). Izrael je ratolestí, která byla odřezána. Církev byla naroubována na kořen jako planá oliva (Ř 11,15-27). Ale přirozené větve budou také naroubovány zpět.

3. Je třeba ROZLIŠOVAT JEDNOTLIVÁ VZKŘÍŠENÍ A SOUDY. Někteří lidé učí, že Kristus přijde na konci dějin země, kdy bude všeobecné vzkříšení a všeobecný soud nad všemi lidmi – dobrými i zlými. Obvykle to je doprovázeno představou, že lidé se teprve tam dovědí, zda půjdou do nebo nebo ne, což by mělo záviset na tom, kolik má kdo dobrých a zlých skutků. To je v rozporu s mnoha místy Bible. Především spasení závisí na naší odpovědi Kristu a evangeliu v tomto životě, ne až potom při soudu. Vážení dobrých a zlých skutků není cestou ke spasení. Za druhé, během dlouhého období bude několikero vzkříšení, ne jen jedno. Nejjasnějším důkazem několika různých vzkříšení je Zj 20,4-5, kde na začátku tisíciletého království vstanou mučedníci a na jeho konci budou vzkříšeni bezbožní. První, kdo vstal, aby už nikdy nezemřel, byl Kristus, podle pořádku vzkříšení (1K 15,23). Krátce nato vstali jiní svatí (Mt 27,52-53). Svatí, kteří patří k nevěstě Kristově, budou vzkříšeni při vtržení církve. „Danielův lid“ (Izrael) bude vzkříšen jindy (Da 12,1-3).

Bible nemluví o jediném soudu, stejně jako nemluví jen o jediném dni vzkříšení. Písmo někdy používá slova „den“ podobně jako ve výrazu „den Páně“, což znamená delší období. Božích soudů je několik a každý má svůj smysl, týká se určitých lidí a proběhne ve svém čase. Bible mluví nejméně o pěti soudech: (1) Soud u soudné stolice Kristovy, který se odehraje po vtržení věřících, bude posuzovat jejich život a skutky, které budovali na základě Kristu (2K 5,10; 1K 3,11-15). (2) Soud před velkým bílým trůnem se týká pouze nespasených lidí a jejich hříchů (Zj 20,11-15). (3) Soud nad padlými anděly, ke kterému dojde zřejmě v téže době

(Ju 6; Zj 20,10). (4) Soud nad izraelským národem proběhne před začátkem tisíciletého království (Ez 20,33-44; Za 13,8-9; 14,4). (5) Soud nad národy neboli pohany se bude týkat těch, kteří přežili velké soužení, a bude se posuzovat jejich jednání s Božím lidem, zejména se spasenými z Izraele (Ji 3,1-16; Mt 25,31-46).

4. Pohledy na TISÍCILETÉ KRÁLOVSTVÍ. Jsou tři nejčastější pohledy na budoucí Kristovo království na zemi.

a) *Premilenialisté* (tj. „před tisíciletým královstvím“) učí, že Kristus se vrátí na zemi, aby potrestal své nepřátele a založil zde mesiášské království. To, že ve Zj 20,2-7 se šestkrát vyskytuje výraz *tisíc let*, se vyplní doslovně, podobně jako starozákonní zaslíbení, že jednou nastane mír, prosperita, a všichni budou znát Hospodina. Toho docílí pouze Pán v osobním viditelném a mocném zjevení sebe sama a způsobí, že země bude naplněna známostí slávy Hospodinovy, jako moře je naplněno vodami (Abk 2,14). To očekávala prvotní církev.

b) *Postmilenialisté* (tj. „po mileniu“, „po tisíciletém království“) věří, že Kristus přijde, až evangelium bude triumfovat po celém světě a přinese mír, prosperitu a duchovní slávu. Pojem tisíciletého království se zduchovňuje a považuje se za označení neurčitého období, kdy Kristus vládne duchovně v srdcích svého lidu, dokud Pán zase nepřijde. Církev je podle tohoto pohledu Izraelem nové smlouvy. Svět se údajně stále zlepšuje, postupně se obrací. Vůdčí zastánce tohoto pohledu L. Boettner říká: „Postmilenialismus je pohled na poslední věci, který má za to, že Boží království se nyní šíří ve světě kázáním evangelia a spasitelného díla Ducha svatého v srdcích jednotlivců, aby se celý svět stal křesťanským, a pak se vrátí Kristus.“ Potom má rovněž následovat všeobecné vzkříšení a všeobecný soud. Není třeba říkat, že tento pohled má dnes málo stoupců, protože historické okolnosti tomu jasně protičeří. Ti, kdo dříve zastávali tento pohled, většinou liberálové, se buď přiklonili k amilenialismu, nebo přestali úplně věřit ve věrohodnost Bible.

c) *Amilenialisté* vůbec nevěří v doslovnou Kristovu vládu na zemi. Tento názor vznikl v církvi za dob Augustina ve čtvrtém a pátém století. Převládá v římsko-katolické církvi a zastává jej také mnoho protestantských denominací. Naplnění proroctví o tisíciletém království se spatřuje jako duchovní Kristova vláda v srdcích věřících na zemi mezi jeho vzkříšením a druhým příchodem. Období tisíc let se zduchovňuje na neurčitou dobu. Podle Mt 12,29 se Satan považuje za svázaného, omezeného v tom, že nemůže tolik svádět a bránit šíření evangelia. Amilen-

nialisté nemají vysvětlení pro verše jako jsou 2Tm 2,26; Jk 4,7; 1Pt 5,9 a Zj 2,10. Nedokážou vysvětlit démonskou činnost, která nijak nesvědčí o omezení Satana v tom, co píše Zj 20,1-3. Říkají, že úseky jako Iz 11,6-9 o idylickém věku se mají naplnit až na nové zemi. Kristus se má vrátit ve slávě, bez předchozího vtržení věřících, aby vzkřísil mrtvé a před začátkem věčnosti vykonal všeobecný soud. Boží království se nyní šíří kázáním evangelia. Amilenialisté popírají jakoukoli budoucnost izraelského národa. Zaslíbení o jeho zlatém věku zduchovňují a aplikují na dnešní církev. – Avšak zaslíbené soudy se plní doslovně.

5. Pohledy na VELIKÉ SOUŽENÍ se soustřeďují kolem otázky, kdy přijde Kristus vzhledem k období celosvětových převratů, jak to předpovídají například Mt 24,3-30; Zj 7,14 nebo Da 12,1.

a. *Pre-tribulacionisté* („před velkým soužením“) věří, že Kristus přijde pro církev před velkým soužením. Nevěsta bude včas přenesena jako Enoch a vyňata ze soudu jako Noe, bude ušetřena Božského hněvu, který přijde na svět, který Krista odmítá. Tito zastánci vidí rozdíl mezi Kristovým příchodem *pro své svaté* a Jeho příchodem *se svatými*. Tyto dvě fáze příchodu vymezují sedmileté období velkého soužení, které je tvořeno posledním týdnem Danielova proroctví o sedmdesáti týdnech (Da 9,25-27). Rozprava Pána Ježíše s učedníky v Mt 24,1-30 se vztahuje k době těsně před Kristovým druhým příchodem a je tam řeč o „znesvěcující ohavnosti“ (kralicky: „ohavnosti zpuštění“), o lidech, kteří budou žít v Judsku, a o útěku v sobotu. Ze souvislosti je jasné, že se jedná o židovské věřící, tedy ne církev. Kapitoly 4-18 ve Zjevení mluví o téže době a nezmiňují se o církvi. Pokud je řeč o věřících, jde o Izrael, ne o církev (viz Zj 7). Církev v tu dobu už nebude na zemi.

b. Jiní mají za to, že Kristus přijde *uprostřed velkého soužení* současně se zvukem sedmé trouby ve Zj 11 na konci prvních tří a půl let, tedy v polovině sedmdesátého Danielova týdne. Většina argumentů se shoduje s argumenty stoupenců posttribulacionismu (viz dále). Kristův příchod se dává do souvislosti s tím, že poslední zatroubení v 1K 15,52 se ztotožňuje se Zj 11,15 a 1Te 4,16.

c. Zastánci *posttribulacionismu* věří, že Kristus přijde po velkém soužení. Tento názor má několik variant, není zde jednota. Obecně se používají tyto argumenty: (1) církev měla vždy soužení, proč by tomu tentokrát mělo být jinak? (nerozlišují mezi běžným soužením a „velkým soužením, jaké nebylo od počátku světa“); (2) názor, že Kristus přijde před velkým soužením (pretribulacionismus) je novota, která vznikla

teprve v 19. století; (3) snižuje se hrůza Kristova příchodu; (4) všichni mrtví vstanou až při druhém Kristově příchodu (ně dříve) a všichni vstanou v jeden den; (5) Písmo nerozlišuje výslovně mezi Kristovým příchodem *pro* svaté a *se* svatými. Mnozí posttribulacionisté jsou také amilenialisté (tj. mnozí z těch, kdo čekají, že Kristus přijde až po velkém soužení, zároveň nevěří v doslovné tisícileté království na zemi).

d. Zastánci *částečného vtržení* používají veršů L 21,36 a Žd 9,28 jako důkazu, že vtržení budou pouze ti věřící, kteří bdí a čekají na Krista. Část těla tedy zůstane na zemi a zbytek bude v nebi. Tento názor se snaží povzbudit k posvěcenému životu a bdělosti vůči Kristovu příchodu, ale popírá jednotu těla Kristova, jak to učí 1K 12,12-13 a Ef 5,30.

Knihy Joshe McDowella

Sex, vina a odpuštění

Formát kapesní 11x18 cm, 152 stran, cena 29,- Kč

Známy americký autor píšící pro mládež na téma sexuální výchovy, partnerství, manželství prakticky a přijatelně vysvětluje, proč jsou pro člověka užitečné čisté partnerské vztahy. Tato knížka dokazuje, že se umí přiblížit i k těm, kdo v oblasti sexuality zklamali a těžce nesou svoji vinu, byť to skrývají. Vžívá se do jejich situace a doporučuje řešení, které je v souladu s Biblií.

Tajemství lásky

Formát A5, 290 stran, cena 59,- Kč

Tato kniha dává objektivní odpovědi na otázky: „Jsem připraven(a) na manželství?“ „Je naše láska natolik zralá, aby mohla být základem pro naplněný manželský a sexuální svazek na celý život?“ Jestliže jste o takovýchto věcech ještě nepřemýšleli, můžete právě začít... Tento autorův úvod ke knize předznamenává velice poutavé vyprávění a konkrétní rady vhodné i pro manželské páry. Tajemství lásky není nepřístupné, ale je v tobě.

Knihy vyjde ve 2. pololetí 1995

Publikace uvedené na této dvoustránce si můžete objednat na adrese:

Vydavatelství TANDEM

Rodinná 20

Ostrava-Zábřeh

700 30

tel.: 069-351930, fax: 069-352992

Rádi Vám zodpovíme i Vaše dotazy.

Knihy profesora Wenera Gitta:

Otázky, které jsou kladeny vždy znovu

Formát kapesní 11x18 cm, 160 stran, cena 39,- Kč

Kdo se zabývá křesťanskou vírou, narazí na množství jednotlivých otázek, které se téměř u každého hledajícího opakují s nápadnou četností. Kniha obsahuje výstižné a přesné odpovědi.

Kdyby zvířata mohla mluvit

Formát kapesní 11x18 cm, 128 stran, cena 39,- Kč

Zvířata disponují vskutku účinnými komunikačními systémy, aby se navzájem dorozuměla. Nemohou s námi ale rozmlouvat v lidské řeči. Proto se autoři (Prof. Gitt a K.H.Vanheiden) postavili do role jejich zástupců a stali se jejich mluvčími. Touto metodou předkládají látku velmi čtivě, živě i poutavě a přece velmi přesně.

Hledání východiska

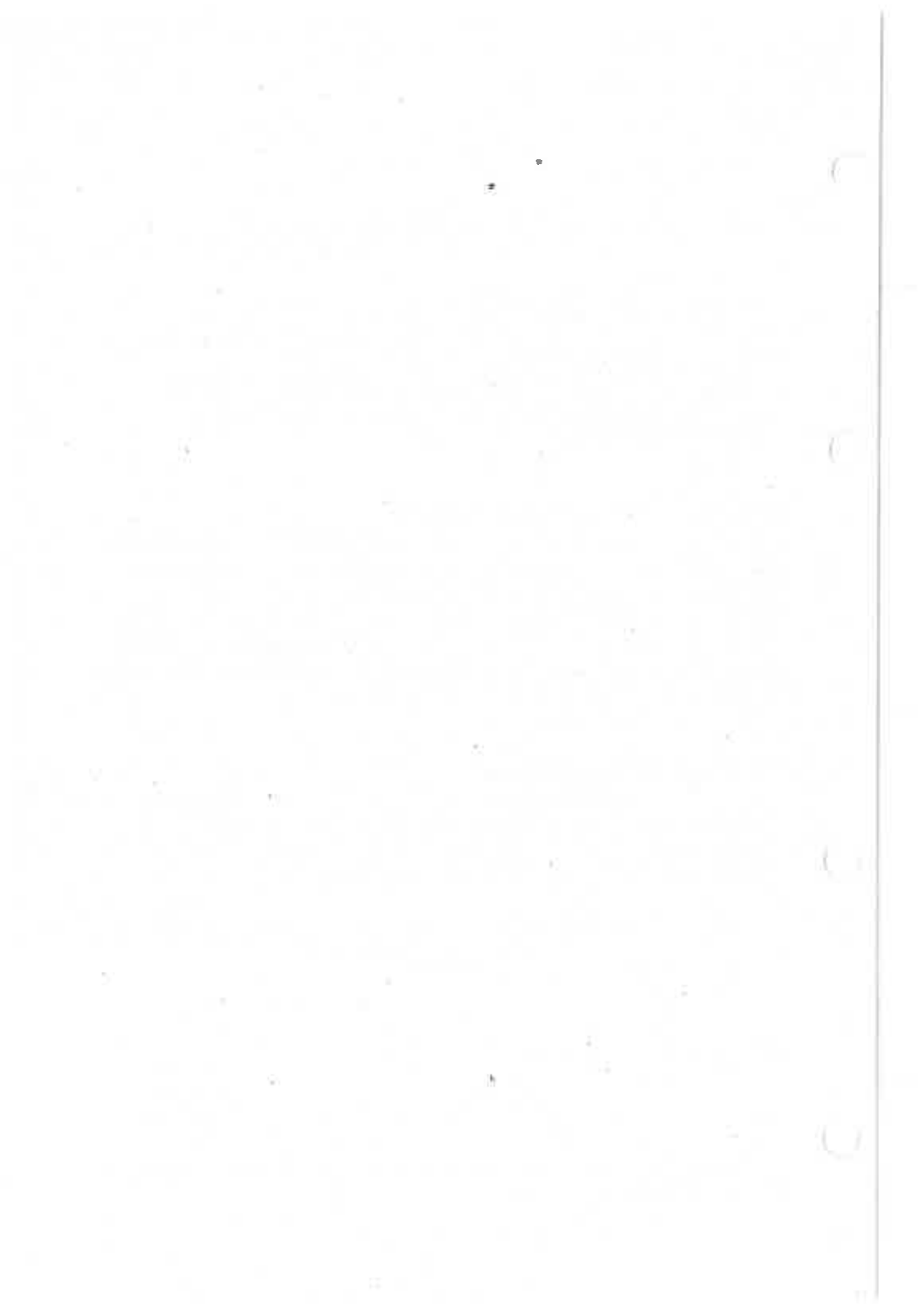
Formát kapesní 11x18 cm, 160 stran, cena 49,- Kč

Nápaditá obálka knihy znázorňující labyrint charakterizuje otázky, které si přemýšlivý člověk klade: Jak se vyznat ve spleti všech sekt a náboženství? Autor odpovídá na podobné otázky velice poutavě. Vysvětluje také rozdíl mezi náboženstvím a křesťanstvím. Názorně objasňuje biblické pojmy pokání, obrácení, znovuzrození apod. Kniha vyjde ve 2. pololetí 1995.

Použil Bůh evoluce?

Formát kapesní 11x18 cm, 144 stran, cena 49,- Kč

Někteří vědci se dnes v rostoucí míře odvracejí od syntetické evoluční teorie a přiklánějí se k učení teistické evoluce. Profesor Gitt se jako informatik s tezí a důsledky tohoto pojetí kriticky vyrovnává.

SMRT A ODLOUČENÍ

A Smrt a Hádés byli uvrženi do ohnivého jezera. To je ta druhá smrt: ohnivě jezero. A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.

2 Zjevení 20,14-15 (NS)

SMRT A ODLOUČENÍ

Mzdou hřichu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši našem Pánu.

1 Římanům 6,23 (NS)

POTŘEBA ČINIT POKÁNÍ

Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujet se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění

4 Izaiáš 55,7 (Kral.)

POTŘEBA ČINIT POKÁNÍ

Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hřichy.

3 Skutky 3,19 (NS)

ZÁSTUPNÁ SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hřichy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu. V těle byl sice usmrčen, ale v Duchu obživen.

6 1. list Petřův 3,18 (NS)

ZÁSTUPNÁ SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

On sám ve svém těle vynesl naše hřichy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.

5 1. list Petřův 2,24 (NS)

VĚČNÝ A HOJNÝ ŽIVOT

Amen, amen, pravím vám, že kdo slovo mé slyší a věří tomu, kdo mne poslal, má život věčný a na soud nepřichází, ale přešel ze smrti do života.

8 Jan 5,24 (NS)

VĚČNÝ A HOJNÝ ŽIVOT

Já jsem přišel, aby měly život a měly hojnost.

7 Jan 10,10 (NS)

BOŽÍ LÁSKA

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

10 Jan 3,16 (NS)

BOŽÍ LÁSKA

Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

9 Římanům 5,8 (NS)

SMRT A ODLOUČENÍ

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.

1 Římanům 6,23 (Ek.)

POTŘEBA ČINIT POKÁNÍ

Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy.

3 Skutky 3,19 (Ek.)

ZÁSTUPNÁ SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

3 1. list Petřův 2,24 (Ek.)

VĚČNÝ A HOJNÝ ŽIVOT

Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.

7 Jan 10,10 (Ek.)

BOŽÍ LÁSKA

Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

9 Římanům 5,8 (Ek.)

SMRT A ODLOUČENÍ

Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.

2 Zjevení 20,14-15 (Ek.)

POTŘEBA ČINIT POKÁNÍ

Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k bohu našemu, vždyť odpouští mnoho.

4 Izajáš 55,7 (Ek.)

ZÁSTUPNÁ SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem.

6 1. list Petřův 3,18 (Ek.)

VĚČNÝ A HOJNÝ ŽIVOT

Amen, amen pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

8 Jan 5,24 (Ek.)

BOŽÍ LÁSKA

Nebof Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

10 Jan 3,16 (Ek.)

CO JE HŘÍCH?

Všichni zhrěšili a postrádají Boží slávu.

12 Římanům 3,23 (NS)

CO JE HŘÍCH?

Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.

11

Izaiáš 53,6 (Kral.)

UVĚŘ, PŘIJMI KRISTA

Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

14

Zjevení 3,20 (NS)

UVĚŘ, PŘIJMI KRISTA

Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.

13

Jan 1,12 (NS)

VAROVÁNÍ TĚM, KDO ODMÍTÁJÍ

Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odmítá Syna, nespasí život, ale zůstává na něm Boží hněv.

16

Jan 3,36 (NS)

VYDEJ SE PÁNU A SPASITELI

Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.

15

Římanům 10,9-10 (NS)

BŮH I ČLOVĚK

Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.

18

1.Timoteovi 2,5 (NS)

BŮH I ČLOVĚK

Na počátku bylo Slovo a to slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

17

Jan 1,1 a 14 (NS)

UJIŠTĚNÍ

A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božeho, ten život nemá.

20

1. list Janův 5,11-12 (NS)

MILOSTÍ, NE SKUTKY

Neboť milostí jste zachráněni skrze víru; a ta záchrana není z vás – je to Boží dar; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil.

19

Efezským 2,8-9 (NS)

CO JE HŘÍCH?

Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech.

11 Izajáš 53,6 (Ek.)

UVĚŘ, PŘIJMI KRISTA

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

13 Jan 1,12 (Ek.)

VYDEJ SE PÁNU A SPASITĚLI

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísilo z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.

15 Římanům 10,9-10 (Ek.)

BŮH I ČLOVĚK

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

17 Jan 1,1 a 14 (Ek.)

MILOSTÍ, NE SKUTKY

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.

19 Efezským 2,8-9 (Ek.)

CO JE HŘÍCH?

Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.

12 Římanům 3,23 (Ek.)

UVĚŘ, PŘIJMI KRISTA

Hle stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

14 Zjevení 3,20 (Ek.)

VAROVÁNÍ TĚM, KDO ODMÍTAJÍ

Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.

16 Jan 3,36 (Ek.)

BŮH I ČLOVĚK

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.

18 1.Timoteovi 2,5 (Ek.)

UJIŠTĚNÍ

A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.

20 1. list Janův 5,11-12 (Ek.)